BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

□ Sayı/Hejmar: 79 □ 15 Ocak / Çile 1993 □ 5000 TL.

YA FAŞİZM, YA DEVRİM!
YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

İÇİNDEKİLER

1993'te de gündem ve alternatifler değişmedi: YA FAŞİZM, YA DEVRİM! YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM! **3**

BİLDİRİLER • HABERLER

• Çerkeslerden "Askere gitme!" çağrısı **8**

• 3 Ekim 1992: Alman Birliği Günü! Pogromlara ve yabancılara karşı kışkırtma günleri! Emperyalist Birliğe karşı-Anti-faşist birlik! Şovenizme, yabancı düşmanlığına ve Almancılığa karşı: KADIN-ERKEK TÜM DEVRİMCİLERİN VE ANTİ-FAŞİSTLERİN BİRLİĞİ! **9**

• Başarılı ve tutarlı bir eylem: "FAŞİZME KARŞI SAVAŞALIM!" YÜRÜYÜŞÜ... **11**

• Suriye "Komünist" Partisi Temsilcisi ile yapılan röportaj... **14**

• Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Gecesi yapıldı! **16**

"Kürdistan Sosyalist Partisi (PSK) 3. Kongre Sonuç Bildirisi" hakkında kısa bir tavır... **18**

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim! - XII - **22**

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN

• TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkezi Kadın Komisyonu'nun 1993 Yılbaşı Açıklaması KADINLARIN MÜCADELESİ BÜTÜN SINIRLARI PARÇALAR! HER YERDE DEVRİM! 1993'de mücadele görevlerimiz... **27**

• Çeviri: Komünist Kadınların Durumu **30**

TKP/ML(BOLŞEVİK) Enternasyonalizm Bürosu'nun, "Voie Proletarienne"in 1.5.1992 tarihli platform taslağına tavrı **31**

OKUYUCU MEKTUPLARI **39**

Li ser biryarên konferansa rêxistinî -IV- Seksiyona Kurdistana Bakur **42**

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-8000 München 32

Fiyatı:
5000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

1993'te de gündem ve alternatifler değişmedi:

Ya faşizm, ya devrim! Ya barbarlık, ya sosyalizm!

1993, 1992'nin bittiği gibi başladı. Gündem ve alternatiflerde, emperyalist propagandacıların söylediklerinin tersine, değişen bir şey yok.

Emperyalizmin savunucuları kendi düzenlerinin ne kadar dinamik olduğuna yeni bir kanıt buldular: ABD'de Clinton'un başkanlığa seçilmesi yeni bir "değişim" rüzgarının habercisi olarak gösteriliyor. Öyle ya Clinton ne de olsa Bush'a göre daha genç, geçmişinde —gençlik günahı olarak(!)— savaş aleyhtarı gösterilere katılmış, ABD emperyalizminin Vietnam'da sürdürdüğü barbar savaşa katılmayı red etmiş biri, bir 68'li!

Böyle birinin ABD'nin başkanlığına seçilmesi düzenin ne kadar demokratik ve dinamik olduğunu göstermiyor mu? Clinton, Bush'tan daha iyi, daha demokratik bir siyasetin temsilcisi değil mi? Bu ve benzeri soruları sorup, olumlu cevaplarla yığınları oyalayıp, avutuyor emperyalizmin savunucuları. "Yeni düzen"lerine desteği arttırmaya çalışıyorlar.

ABD'nin başkanının isminin ne olduğunun gerçek iktidar sahipleri —emperyalist tekeller— açısından belirleyici önemde olmadığını; başkanın adı ne olursa olsun, onun görevinin "ABD"nin —yani Amerikan emperyalizminin— çıkarlarının savunulması olduğunu gözlerden gizlemeye çalışıyorlar.

Fakat mızrak çuvala sığmıyor. "Değişim" ve "yeniliğin" eski emperyalist siyasetlerin kimi yeni yüzlerle yürütülmesinden başka bir şey olmadığı, olmayacağı —ve zaten olamayacağı—, 1992'den 1993'e devredilen tüm olaylarda bütün çıplaklığı ile görülüyor:

Somali'deki güya "insani" amaçlı —gerçekte ise Somali'yi üs olarak kullanma, Somali'nin zenginliklerini -uranyum ve petrol yatakları olduğu biliniyor- sömürme, dünyanın paylaşılması dalaşında avantaj sağlama amaçlı— işgal konusunda Clinton, Bush'un politikasını sürdüreceğini açıklamıştır.

Irak'ta Bush yönetiminin yeni savaş tehditi Clinton tarafından derhal desteklenmiştir.

Savaş alanlarından eski Yugoslavya'da Bush yönetiminin çizgisi, Clinton'un da çizgisidir, vb., vb. ...

Ve Clinton yaptığı ilk açıklamada dış politikada devamlılığın esas olduğunu vurgulayarak "değişim" in hoş fakat boş bir laf olduğunu bizzat ortaya koymuştur. '93 bunun böyle olduğunu daha bir dizi örnekle gösterecektir.

"Yeni düzen" palavraları ile 1993'e giren köhne emperyalist dünya kaynayan bir kazan görümünde. Sosyal-emperyalist kampın çöküşüyle bütünüyle sarsılan emperyalist dünya, dengesinin yeniden kurulması için hummalı bir faaliyet yürüyor.

Bu faaliyette tüm emperyalist büyük güçler ellerindeki tüm imkanları seferber ederek yeniden paylaşımda "pastanın" en büyük bölümünü ellerine geçirmek istiyorlar.

Bu arada bölgesel güçler de tabii ortaya çıkan "boşluk"lardan kendi çıkarları için yararlanmaya çalışıyor.

Şovenizm, milliyetçilik, dincilik temelinde çatışmalar ve emperyalist bü-

ABD'de Clinton'un başkanlığa seçilmesi yeni bir "değişim" rüzgarının habercisi olarak gösteriliyor... Gerçekte ise değişen hiçbir şey yok, olamaz!

Somali'nin işgali, "insani" amaçlı vs. değil; bu ülkenin üs olarak kullanılması, zenginliklerinin talanı, vb. amaçlıdır!

ABD askerleri Mogadişu'da...

yük güçlerin güya "insani" amaçlı askeri müdahaleleri, 1993'ün bu ilk günlerinde de gündemin ilk sıralarını oluşturuyor.

Bush yılbaşını Mogadişu'da geçirerek, ABD emperyalizminin "dünya liderliği" iddiasının altını çizdi. İkinci Dünya Savaşı'nın mağlupları Japonya ve Almanya, savaşın sonuçlarını bütünüyle silme yolunda ilerliyor. Japonya, Anayasasında yer alan "dışta askeri müdahale yasağı"nı kaldırdı. Almanya ise Anayasasında değişiklik bile yapmadan Kamboçya'ya –tabii "barış" görevi ile, zaten emperyalistlerin orduları hep "barış" için vardır(!!!)– asker gönderdi. Şimdi Somali'ye ve eski Yugoslavya'ya asker gönderilmesi planları tartışılıyor.

Eski Yugoslavya'da Sırpların yayılma savaşı bütün hızıyla sürerken, Sırbistan ve Hırvatistan, Bosna Hersek'in paylaşılması yönünde ilerlerken, buraya da "insani" amaçlı müdahale planları iyice olgunlaşıyor.

Ortadoğu'da Siyonist İsrail, 1992'nin son günlerinde 415 Filistinliyi bütün dünyanın gözü önünde sınır dışı etti. Bir kez daha Filistinli Arapların İsrail ve işgal altındaki vatan topraklarında sürgün olarak yaşadıkları, hiç bir hakka sahip olmadıkları görüldü.

Irak'ta savaş ihtimali yeniden yükseliyor. İçte durumunu az çok sağlamlaştıran Saddam Hüseyin rejiminin, devlet egemenliğinin kısıtlanmasına karşı eylemleri, emperyalistlerin savaş tehditlerini derhal gündeme getiriyor.

Asya'da, Hindistan'da 1992 Aralığında başlayan hindu-müslüman çatışması her gün yeni kurbanlar alarak sürüyor.

Afrika'nın her yanından Güney Afrika'dan, Angola'dan, Sudan'dan savaş sesleri yükseliyor. Güya insani amaçlı yeni emperyalist işgaller için açık arazi Afrika!

Latin Amerika'da "yeni düzen" Peru'da olduğu gibi despot-faşist diktatörlüklerle korunmaya çalışılıyor.

Dağılan sosyal-emperyalist kampın yıkıntıları üzerinde milliyetçilik ve şovenizm azgın bir bayram kutluyor. Her ulusal devlet, kendi içinde diğer ulus ve azınlıkları eziyor. Her ulus kendi ulusal devletini istiyor ve fakat bu ulusal devlet içinde de, diğer ulus ve azınlıklara, daha önceden kendisine yapılan baskıları aynen uyguluyor!

Savaş hemen her alanda gündemde. Savaşsız parçalanan tek ülke şimdilik eski Çekoslovakya. Fakat burada da, her iki devlet içindeki diğer milletten azınlık baskı altında. Çatışmalar ve nüfus "değiş tokuşu" –yani karşılıklı zoraki göç– olasılığı büyük.

Her yanda şovenizm, milliyetçilik, dincilik temelinde savaşlar yürüyor. Köhnemiş emperyalist dünya, 1993'e de, her yanından savaş ateşleri yükselen bir biçimde girdi. Barbarlık içinde girdi.

Emperyalist barbarlığın bir başka yüzü, özellikle emperyalist metropollerde körüklenerek gelişen beyaz ırkçılık! Emperyalist metropoller, emperyalist sömürü sonucu ortaya çıkan açlar ordusunun akınına karşı kendini korumak için tedbirler alıyor.

Bunun için ABD'nin güney sınırına çelik duvar kuruluyor. Almanya ve Avrupa Topluluğu ülkeleri siyasi iltica hakkını bütünüyle silme anlamına gelen yasalar çıkarıyor. Ve hepsinin önemlisi, dünyanın bugünkü coğrafi ve ekonomik bölünmesinde "zengin" ülkelerde yaşayan emekçiler arasında, onların relatif refahının "yabancı" yok sullar ve açlar tarafından tehdit edildiği yalanları yayılıyor. Yığınlar "refah"larını güya tehdit eden "yabancı akını"na karşı seferber edilmeye çalışılıyor. Ve burjuvazi bu beyaz ırkçılığın yayılmasında önemli başarılar elde ediyor.

Emperyalizm aynı zamanda ekonomide devri krizlerinden birini yaşama

Eski Yugoslavya'da Sırpların yayılma savaşı bütün hızıyla sürerken, savaşın bütün acımasızlığı da kendisini gösteriyor. İşte savaş kurbanı Boşnak çocuklar...

Emperyalist egemenlik, bir yanı ile erkek egemenliğidir. Emperyalizm erkek egemenliği olarak da barbarlıktır.
1992'de yaşanan tüm savaşlarda kadınların cinselliklerine en ağır saldırı olan "ırza geçme" yine savaş aracı olarak kullanılmıştır. Bosna-Hersek'te olduğu gibi...

durumunda. Ve kriz giderek artıyor. Bunun en görülür sonuçlarından biri artan işsizlik ve enflasyon; yoksulluğun görülür boyutlarda artmasıdır. Krizi aşmak için emperyalist burjuvaziye "uslu" bir işçi sınıfı gereklidir.

Bunun için "ulusal çıkar"lar, "refahın" yabancı tehdite karşı birlikte korunması vb. demagojiler arttırılmaktadır. 1992 yılı bir açıdan ırkçılığın ve ırkçıların yılı olmuştur emperyalist metropollerde.

Fakat ırkçılık yalnızca küçük militan ırkçı-faşist grupların değil, özde bir bütün olarak emperyalist burjuvazinin siyasetidir. Bugün bu gerçeğin altını çizmek olağanüstü önemli görünüyor bize. Çünkü metropollerin emperyalist burjuvazisi bugün bizzat kendisi lafta ırkçılığa karşı —gerçekte ırkçılığın yalnızca çok kaba görünümlerine yönelen— kampanyalar yürütüyor veya destekliyor. Emperyalist devletlere zarar vermeyen, ırkçılığı yalnızca örgütlü küçük nazi gruplarının işi olarak gören devlet kontrollü "anti-ırkçılık", —ya da "inceltilmiş ırkçılık"— 1993'ün moda görünümlerinden biri olmaya devam edecek kuşkusuz. Irkçılık barbarlığı, çeşitli biçimleri ile emperyalist metropollerde iç faşistleşmenin yol açıcısı olarak 1993'de de gelişme imkanına sahiptir.

Irkçılık barbarlığı, çeşitli biçimleri ile emperyalist metropollerde iç faşistleşmenin yol açıcısı olarak 1993'de de gelişme imkanına sahiptir.

Emperyalist egemenlik, bir yanı ile erkek egemenliğidir. Emperyalizm erkek egemenliği olarak da barbarlıktır. 1992'de yaşanan tüm savaşlarda kadınların cinselliklerine en ağır saldırı olan "ırza geçme" yine savaş aracı olarak kullanılmıştır.

Bu, kuşkusuz kadın cinsinin aşağılanmasının, erkek egemenliği barbarlığının gösterilmesinin yalnızca en kaba biçimidir ve bir aysbergin su üstünde görülen kısmıdır.

1993'de de emekçi kadının yolunu bekleyen erkek egemenliğidir, barbarlıktır.

1993'de gündem ve alternatiflerin değişmediğini, emperyalizmin barbarlık demek olduğunu en iyi gösteren olaylardan biri yeni yılın ilk günlerinde —5 Ocak'ta— Liberya bandralı 85 bin ton petrol yüklü bir tankerin Şetland adaları önlerinde karaya oturması olayıdır. Bütünüyle emperyalist aşırı kâr düşüncesinin ürünü olan "kaza" sonucu, —bu gerçekte kaza değil, doğanın emperyalist kâr amacıyla katlidir. Şetland adası sakinleri yıllardır 12 deniz mili genişliğindeki ve özellikle fırtınalı havalarda çok tehlikeli olan geçidin büyük tanker trafiğine kapatılması için mücadele yürütmekte idi. Adalar Avrupa'nın korumaya alınmış son kuş rezervatlarından biri idi— 85 bin ton ham petrol denize karıştı.

Bölgede insanlar şimdi gaz maskeleri ile dolaşıyor. Onbinlerce —güya korunmaya alınmış kuş— şimdiden petrole batarak boğularak ölmüş durumda. Bölgede balıkçılık, deniz ürünleri avcılığı on yıllarca imkansız hale gelmiş durumda. Uzun süreli sonuçların ne olduğu ve olacağı bilinmiyor.

Bilinen tek şey şu: "Kaza", eğer emperyalist kâr hırsı belirleyici dürtü olmasa, önlenebilir bir "kaza"! Emperyalizm insanlığın tüm yaşam temellerini yok etmeye yönelmiş bir barbarlık! Karaya oturup, fırtınada parçalanan tanker bir kez daha bu gerçeği haykırıyor! Duymasını bilene...

Bütün bunlar, 1993'de alternatifin değişmediğinin göstergeleridir. İnsanlığın önünde tek alternatif vardır: YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

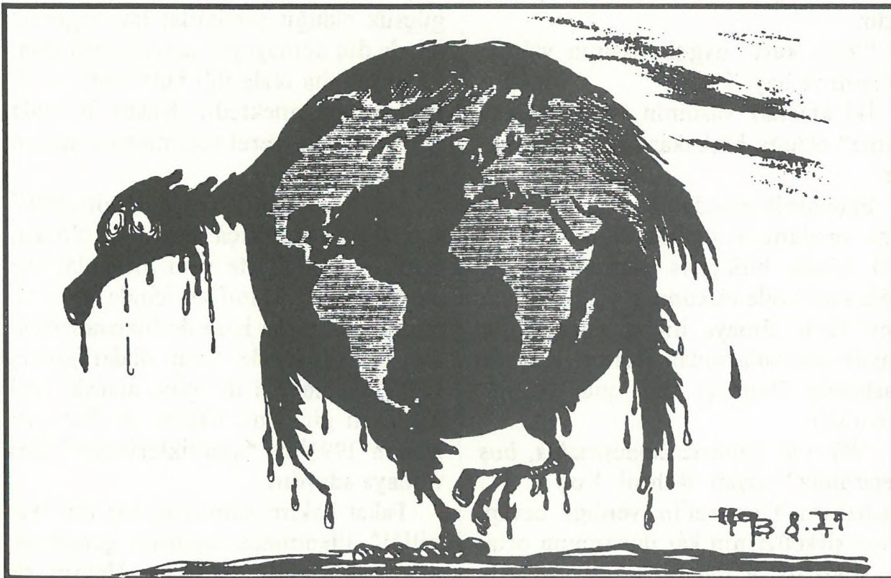
Emperyalizmi proleter dünya devrimi ile yıkmak mücadelesi, barbarlığa karşı devrim mücadelesi, 1993'ün de temel gündemi olmak zorundadır.

Gündemine, gündeminin en başına bunu koymayan, barbarlığın yanındadır.

• • •

Ülkemizde de yeni yıla hakim sınıf sözcülerinin "değişim" vaatleri ile, demokratikleşme vb. vaatleri ile girdik. Geçen yıl genel seçimlerden yeni çıkmış, umut balonları uçuran bir "yeni" koalisyon hükümeti ile girilmişti yeni yıla.

Neler vaad etmemişlerdi ki? Enflasyon bir yıl içinde yüzde otuzlara çekilecekti! Her aile iki anahtar —bir ev ve bir araba— sahibi yapılacaktı! Yeşil kart uygulamasına geçilip, sağlık

Alaska kıyıları... Körfez... Adriya... İspanya kıyıları... Şetland adaları...

hizmetleri herkese eşit ve bedava verilecekti! Herşeyin başında da demokratikleşme geliyordu! Olağanüstü hal uygulamasına ve çekiç güce, bu hükümeti oluşturanlar karşı idiler! Kürt realitesini kabul ediyorlardı! Bu hükümeti oluşturan partiler, yargısız infazlara karşı idiler! İşkenceye karşı idiler! Şeffaflıktan yana idiler! vs. vs. ...

Söylediklerinin hepsinin bilinen palavralar olduğunu biz komünistler daha başından söyledik!

Söyledik ki, bunlar da ANAP gibi, emperyalizmin ve onun uşaklarının siyasi temsilcileridir.

Demirel'in değişip demokratlaştığı vb. boş palavra ve yanılmasamadır.

Bunların demokrasi dediği gerçekte parlamenter maskeli faşizmden başka bir şey değildir.

Bunların "Kürt realitesini" tanıma iddiaları, yükselen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında çaresizliğin ifadesidir ve gerçek değeri yoktur.

Bunların uygulayacağı siyaset kendilerinden öncekilerinkinden özde farklı olmayacaktır.

Pratik, söylediklerimizin doğruluğunu ispatladı.

"Yeni" koalisyon hükümetinin en baş iddiası olan "demokratikleşme"de bir yılı aşkın zamanda ancak "dağ fare doğurdu".

Demokratikleşme alanında hükümetin medar-ı iftiharı, "Ceza Mahkemeleri Usulü Kanunu" (CMUK) denen hilkat garibesi oldu. Onun dışında olan her şey, 12 Eylül dönemine bile rahmet okutacak cinstendi.

Kürdistan'da Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yürütülen kirli savaş hiç bir dönemde olmayan boyutlara yükseldi. Şırnak, Kulp, Lice gibi yerleşim birimleri günlerce topa tutuldu. Yığınlar zoraki göçe zorlandı. Yılın son aylarında Güney Irak Türk ordusunun saldırısına uğradı.

Bu hükümetin kısa hükümet dönemi, Kuzey Kürdistan'da savaşın iyice yaygınlaştırılması ve yoğunlaştırılması, Kuzey Kıbrıs'ta işgalin sürdürülmesi yanında;

– en fazla sayıda gazetecinin faili meçhul denilen, gerçekte failleri devlet kurumları içinde olan cinayetlere kurban gittiği,

– onlarca devrimcinin, bazılarına bizzat bakanların da seyirci olarak katıldığı "operasyonlarda" yargısız idam edildiği,

– olağanüstü halin ve çekiç gücün görev süresinin uzatıldığı,

– işkencenin yaygın olarak sürdüğü,

– onlarca devrimcinin göz altında "kaybedildiği",

– en fazla yayın organı ve kitabın yasaklanıp, toplatıldığı,

– yayına en fazla para cezasının verildiği dönemdir.

Uygulanan lafta demokrasi, gerçekte parlamenter demokrasi maskeli faşizmdir.

Ekonomik alanda da verilen tüm sözler fos çıkmıştır. Yüzde 30'lara indirileceği söylenen enflasyon, resmi rakamlara göre % 70'lerde dolaşmaktadır.

"Yeşil kart" uygulamasının yalnızca ismi ve hayali vardır.

İki anahtar vaadinin "yanlış anlaşılma" olduğu başbakanca açıklanmıştır.

Ekonomik alanda hedeflerin hiç birine varılamamış olma olgusu, TÜSİAD içinde birleşmiş patronların bir bölümünü bile hükümete karşı "eleştirici" tavır almaya itmiş; Türkiye'nin büyük patronlarından Rahmi Koç ile başbakan Demirel yeni yıla kavgalı girmiştir.

"Bir yılı yalnızca konuşmakla, boş geçirdiniz" diyen Rahmi Koç'a, TC başbakanı Demirel'in verdiği cevap, onun şirketlerinin kâr durumunu ortaya koymak ve son bir yılda kârlarını olağanüstü arttırdıklarını göstermek biçiminde olmuştur.

O, böylece çok açık bir biçimde, kendilerinin temel işlevinin tekellerin kârlarını arttıracak ortamı yaratmak olduğunu ortaya koymuştur. O, bu mantıkla Rahmi Koç'a ve hükümeti eleştiren patronlara sitem etmektedir.

1993'e girerken, 1992'nin "yeni" hükümeti de eskimiş, yığınlar içinde umut olma özelliğini giderek yitiren bir konuma girmiştir.

Devrimci ve komünist alternatifin güçsüz olduğu şartlarda; bu, yığınlar içinde din demagojisi temelindeki siyasetlerin daha fazla ilgi bulmasını beraberinde getirmektedir. Kasım başında yapılmış olan yerel seçimler bu açıdan ilginçtir.

1992'nin "yeni" hükümetinin, 1993'e girerken oldukça eskimiş olması, burjuva muhalefete yeni imkanlar yaratmış, hakim sınıflar içinde yeni alternatifler arama işini de hızlandırmıştır. Bu bağlamda Özal önderliğinde, belki Menderes'i de içine alacak yeni bir parti girişimi, hakim sınıflar açısından 1993'ün "yeniliklerinden" biri olmaya adaydır.

Fakat hakim sınıfların hiç bir "yeniliği", ülkemizde faşizmin gerçek alternatifi değildir, olamaz. Hakim sınıfların ismi ve iddiası ne olursa ol-

Yeni yılın ilk günlerindeki eylemler işçi sınıfının mücadelesinin kitlesel olarak gelişmesi açısından sevindirici işaretlerle doludur. Sorun şudur ki, işçi sınıfı içinde komünist bilinçlenme ve örgütlenmenin güçsüzlüğü sonucu, reformizm ve ekonomizm hakimdir.

Bunun sonucunda geçen yıllarda işçi sınıfı hareketi, tüm kitleselliğine rağmen, ekonomik taleplerin dar sınırları ve çok özel bazı hallerde sınırlı siyasi reform taleplerinin dışına çıkamamıştır.

sun, bütün siyasi partilerinin temel program maddesi TC'nin devamını sağlamaktır.

TC'nin devamı ise, işçi sınıfı, emekçi yığınlar açısından faşizmin sürmesi; Kürt ulusunun devlet kurma hakkının gaspının devamı, Türk olmayan tüm milliyetlere ulusal baskının devamı, kadınlar üzerinde pederşahi-burjuva erkek egemenliğinin devamı vb. demektir.

Son günlerde burjuva medyalarının bile teslim etmek zorunda kaldığı gibi, halk yığınlarının sağlığının kâr amacıyla hiçe sayılmasının sürmesi, kitlelerin örneğin radyasyon tehlikesi karşısında uyutulmasının sürmesi; doğanın talanının sürmesi vb. demektir.

Ülkemizde demokrasi, ancak işçi sınıfı önderliğinde, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü hedefleyen, başarılı bir demokratik devrimle gerçekleştirilebilir.

Faşizmin gerçek alternatifi, sosyalist bir devrimin yolunun üzerindeki pislikleri de temizleyecek olan böyle bir devrimdir. Ülkemizde gündem, faşizme karşı, devrim mücadelesi tarafından belirlenmektedir. Alternatif YA FAŞİZM, YA DEVRİMdir.

1993'e ülkemizde, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, devrimin iki temel dinamiği olan işçi hareketinin; ve Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi biçimine bürünen köylü hareketinin birbiriyle bağının kopuk olduğu, birbirinden kopuk ve ayrı kanallarda geliştiği bir ortamda giriyoruz.

PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, hakim sınıfların 1992 yılındaki tüm yok etme seferlerini boşa çıkararak, önemli ölçüde kitleselleşerek çıktı. 1993'e 1992'den güçlü girdi.

1992 yılı sonunda Avrupa alanında yapılan Kürdistan Milli Meclisi Seçimleri, ulusal hareketin 1993 yılında diplomatik alanda daha fazla sesini duyurmaya yönelmeyi ve uluslararası planda Ulusal Kurtuluş Hareketi olarak resmen tanınarak, sorunu görüşmeler, pazarlıklar yoluyla barışçı, siyasi çözüme götürmeyi hedeflediğini gösteriyor.

Bu plan, kuşkusuz faşist TC devletine karşı şimdiye kadar ki pratikteki devrimci konumların yerini reformist konumlara bırakmasını da beraberinde getirme tehlikesini içermektedir. Şu anda bu tehlikenin gerçek haline gelmesinin önünde PKK ile hiç bir şekilde görüşmeyi kabul etmeyen TC'nin resmi siyaseti engeldir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da objektif olarak devrimin öncü gücü olan işçi sınıfı, şu an objektif konumuna uygun bir örgütlenme, mücadele ve tavır içinde değildir.

1993, kuşkusuz işçi sınıfının sınıf hareketinin yükseldiği bir yıl olacaktır. Milyonlarca işçinin toplu sözleşme görüşmeleri gündemdedir. Ne özel sektörde, ne kamu sektöründe patronların ücret artışı taleplerine olumlu cevap vereceği beklenmemelidir. Bu, işçileri kendi ekonomik talepleri temelinde mücadeleye itecektir. Yeni yılın ilk günlerindeki eylemler işçi sınıfının mücadelesinin kitlesel olarak gelişmesi açısından sevindirici işaretlerle doludur.

Sorun şudur ki, işçi sınıfı içinde komünist bilinçlenme ve örgütlenmenin güçsüzlüğü sonucu, reformizm ve ekonomizm hakimdir. Bunun sonucunda geçen yıllarda işçi sınıfı hareketi, tüm kitleselliğine rağmen, ekonomik taleplerin dar sınırları ve çok özel bazı hallerde sınırlı siyasi reform taleplerinin dışına çıkamamıştır.

İşçi sınıfı hareketi, kendi özel sınıf talepleri dışındaki taleplere şimdiye kadar yabancı talepler, mücadelelere kendi dışında mücadeleler olarak bakmış, bunlara sahip çıkmamıştır. Örneğin Kürdistan'daki kirli savaşa karşı işçi sınıfının sınıf olarak tek tavrı, tek eylemi yoktur. Ya da kadınların cinsel ezilmişliğe başkaldırması, işçi sınıfını fazla ilgilendirmez görünmektedir...

Kuşkusuz işçi sınıfı içinde reformizm, ekonomizm yıkılmadıkça, bu durum değişmeyecektir. Fakat bu durum değişmedikçe de, işçi sınıfının öncü rolünü gerçekten oynaması ve işçi sınıfı önderliğindeki devrim alternatifinin gerçek hale gelmesi mümkün değildir.

O halde; faşizme karşı, devrim alternatifini gerçekleştirmek için bugün işçi sınıfını komünist bilinçle donatmak, ve örgütlemek görevine sıkı sıkıya sarılmak gerekir.

İşçi sınıfının komünist partisi, işçi sınıfı içinde mücadele ile inşa edilmek zorundadır.

Ulusal hareket içinde de, gerçek ulusal kurtuluşun, işçi sınıfı önderliğinde devrimle olacağının bilincini yerleştirmek komünistlerin görevidir.

1993'de de bu görevleri yerine getirmede her komünist yapabileceğinin en fazlasını yapmak yükümlülüğüne sahiptir.

HAYDİ FAŞİZMİ DEVRİMLE YIKMAYA!
HAYDİ BARBARLIĞA KARŞI SOSYALİZMİ KURMAYA!

12 Ocak 1993 ●

ÇERKESLERDEN "ASKERE GİTME!" ÇAĞRISI

KUZEY Kürdistan'da yürüyen kirli savaşa hayır diyenlerin sayısı gün geçtikçe çoğalıyor.

Bu savaşı protesto için "askere gitme!" diyenlerin içinde Çerkes milliyetinden bir dizi devrimci de var. Bunların 30 Ekim tarihli açıklaması, Türkiye'de yayınlandığı tüm legal dergi ve gazetelerin toplatılması sonucunu verdi.

Hakim sınıflar "askere gitme!" diyenlerin sayısının artmasından öcü gibi korkuyor ve bu çağrının yaygınlaştırılmasını engellemek için elinden geleni ardına koymuyor.

Buna karşı tüm devrimcilerin görevi, bugün bu çağrıyı yapabildikleri ölçüde yaygınlaştırmak ve hayata uygulamaktır.

Aşağıda bir dizi Çerkes devrimcisinin çağrısını olduğu gibi yayınlıyoruz:

30 Ekim 1992, Perşembe
DEVRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA ve TÜRKİYE HALKLARINA ÇAĞRI

T.C. Hükümeti evrensel hukuku da hiçe sayarak kardeş KÜRT halkına bir kez daha saldırmıştır. Yıllardan beri baskı, zulüm, terör ve katliamlara maruz bırakılan KÜRT halkı tamamen yokedilmek istenmektedir.

Aynı kaderi yıllardır paylaştığımız kardeş KÜRT halkının katledilmesine daha fazla seyirci kalamayacağız. Bizim çocuklarımıza bizden kesilen vergilerle alınan silahlar verilerek kardeş KÜRT halkına karşı oluşan cephelere gönderilmekte sonuçta ölmekte veya öldürmekteler, ölen de öldürülen de bizim çocuklarımızdır. Kürt halkıyla tarihte hiç bir anlaşmazlığımız olmamıştır. Bugün yaşadığımız bir trajedidir. HİTLER, MUSSOLİNİ gibi bu katliamların sorumluları ve seyircileri tarihin kara sayfalarında yeralacak ve gelecek kuşaklarca layık olduğu şekilde anılacaktır.

Biz Türkiyeli ÇERKES'lerin kardeş Kürt halkıyla hiç bir sorunu yoktur. Bu adı konmamış savaşta taraf olmak zorundaysak Üniter T.C. devletinin yanı değil, haklı ve onurlu kardeş Kürt halkının yanında olmalıyız. Bu bağlamda halkımıza ASKERE GİTMEME, çocuklarını, kardeşlerini ASKERE YOLLAMAMA ÇAĞRISI yapıyoruz.

Bizi de kardeş KÜRT halkını da yok etmeye çalışan güç (Kemalizm, Üniter Devlet) aynıdır. Biz Türkiye'de Çerkesler PŞEVU ETHEM olayını hiç unutmadık, okul kitaplarına kadar geçen hain nitelemesini de kabul etmedik. Üniter devlet, tek ordu, tek dil, tek alfabe ve tek merkezi yönetime başkaldıran PŞEVU ETHEM BEY önderliğindeki ÇERKES'ler tarihe ihanet eden hainler olarak geçmiş; Üniter Devlet, tek dil, tek ordu ve tek alfabeyi savunan Mustafa Kemal, İsmet İnönü vb. tarihe kahraman olarak yazılmıştı. Günümüzde halklara ihanet edenlerin kimler olduğunu daha net olarak görebilmekteyiz.

T.C. halkımızın yoğunlukta olduğu bölgelerde Kürt aleyhtarı gruplar oluşturmaya, Kürt halkını halkımıza yanlış tanıtarak kışkırtmaya, halklararası husumet yaratmaya çalışmaktadır. Özellikle gerilla ile çatışmada ölen asker gençlerimizin cenazelerine provokatörler sokulmakta (Kayseri'de olduğu gibi) halklararası kin nefret tohumları ekilmeye çalışılmaktadır. Geçmiş deneyimleri de gözönüne alarak ÇERKESLER Türkiye'de bu pis kokuşmuş oyunlara alet olmayacak (Mustafa Kemal, İsmet İnönü gibi değil) PŞEVU ETHEM BEY gibi tarihin onurlu sayfalarında yerlerini alacaklardır.

Biz aşağıda imzası olan ÇERKES'ler ASKERE GİTMİYOR, KARDEŞİMİZİ, OĞLUMUZU YOLLAMIYOR, halkımızı da askere gitmemeye, kardeşini, oğlunu askere yollamamaya çağırıyoruz.

ÜMİT ÖRTEN(İstanbul), PERİT ŞAMİL(Hatay), MEHMET MATER(Düzce), TAHİR ERBAYLI(Ankara), TURGAY ÜNLÜ(Adapazarı), MEHMET SUDAY (Bursa), İBRAHİM TAN(Sivas), JANBERK DENİZ (Samsun)

"30-ekim, 1992-Perşembe

DEVRİMCİ -DEMOKRAT KAMUOYUNA ve TÜRKİYE HALKLARINA ÇAĞRI

T.C.Hükümeti Evrensel hukukuda hiçe sayarak Kardeş KÜRT halkına bir kez daha saldırmıştır.Yıllardan beri Baskı,Zulum,Terör ve Katliamlara maruz bırakılan KÜRT halkı tamamen yokedilmek istenmektedir.

Aynı kaderi yıllardır paylaştığımız Kardeş KÜRT Halkının katledilmesine daha fazla seyirci kalamayacağız,Bizim Çocuklarımıza bizden kesilen vergilerle alınan silahlar verilerek Kardeş KÜRT Halkına karşı oluşan cephelere gönderilmekte Sonuçta Ölmekte veya Öldürmekteler,Olende Öldürülende Bizim çocuklarımızdır Kürt halkıyla Tarihte hiç bir anlaşmazlığımız olmamıştır bugün yaşadığımız bir trajedidir,HİTLER,MUSSOLİN gibi Bu Katliamların sorumluları ve seyircileri tarihin kara sayfalarında yeralacak ve gelecek kuşaklarca layık olduğu şekilde anılacaktır.

Biz Türkiye'li ÇERKES'lerin Kardeş KÜRT Halkıyla hiç bir sorunu yoktur bu adı konmamış savaşta taraf olmak zorundaysak Üniter T.C. devletinin yanı değil ,Haklı ve onurlu Kardeş kürt halkının yanında olmalıyız, bu bağlamda Halkımıza ASKERE GİTMEME, Çocuklarını Kardeşlerini ASKERE YOLLAMAMA ÇAĞRISI yapıyoruz.

Bizide Kardeş KÜRT halkınıda yoketmeye çalışan güç(Kemalizm,Üniter Devlet.)Aynıdır Biz Türkiyede Çerkesler PŞEVU ETHEM olayını hiç unutmadık okul kitaplarına kadar geçen hain nitelemesinide kabul etmedik,Üniter devlet,tek ordu,tek dil,tek alfabe Ve tek merkezi yönetime baş kaldıran PŞAVJ ETHEM BEY önderliğindeki ÇERKES'ler tarihe ihanet eden hainler olarak Geçmiş Üniter devlet,tekdil, tek ordu ve tek alfabeyi savunan Mustafa Kemal,İsmet İnönü Vs. Tarihe kahraman olarak yazılmıştı Günümüzde halklara ihanet edenlerin kimler olduğunu daha net olarak görebilmekteyiz

T.C. Halkımızın yoğunlukta olduğu bölgelerde kürt aleyhtarı gruplar oluşturmaya, Kürt halkını halkımıza yanlış tanıtarak kışkırtmaya halklararası husumet yaratmaya çalışmaktadır,Özellikle Gerilla'ile çatışmada ölen asker gençlerimizin cenazelerine provaktörler sokulmakta(Kayseri'de olduğu gibi) Halklararası kin nefret tohumları ekilmeye çalışılmaktadır geçmiş deneyimleride göz önüne alarak ÇERKESLER türkiyede bu pis kokuşmuş oyunlara alet olmayacak(Mustafa Kemal,İsmet İnönü gibi değil) PŞEVJ ETHEM BEY gibi Tarihin onurlu sayfaların da yerlerini alacaklardır.

Biz aşağıda imzası olan ÇERKES'ler ASKERE GİTMİYOR,KARDEŞİMİZİ,OĞLUMUZU YOLLAMIYOR Halkımızıda askere gitmemeye,kardeşini,oğlunu askare yollamamaya çağırıyoruz.

ÜMİT ÖRTEN(İST)	FERİT ŞAMİL(HATAY)	MEHMET MATER(DÜZCE)
TAHİR ERBAYLI(ANKARA)	TURGAY ÜNLÜ(ADAPAZARI)	MEHMET SUDAY(BURSA)
İBRAHİM TAN(SİVAS)	JANBERK DENİZ(SAMSUN)	

3 Ekim 1989'da, Doğu Almanya ve Doğu Berlin'i çevreleyen duvarlar, sosyal-emperyalist blokun kesin ve geri dönülmez iflasının somut ifadesi olarak yıkıldı ve Demokratik Alman Cumhuriyeti (DDR), –başından bu yana yayılmacılığının en önemli hedeflerinden biri olarak ilan ettiği– Federal Alman Cumhuriyeti tarafından ilhak edildi. Dünya hegemonyası alanında büyük bir kozu ele geçiren Alman emperyalizmi, içerde ve dışarda daha saldırgan bir tutum takınmaya başladı. Emperyalist büyük bir güç olan Alman emperyalizminin, yayılmacılığını, intikamcılığını, militarizmini, içfaşistleşmesini teşhir eden; bu düşmana karşı tabandan, güçlü, ilkeli devrimci bir mücadele birliğini propaganda eden ve tam da bu "birlik" gününde Almanya'da yoğun olarak dağıtılan "Bolşevik Partizan Yurtdışı" imzalı Almanca bildirinin çevirisini aşağıda okuyucuya sunuyoruz.

3 EKİM 1992: ALMAN BİRLİĞİ GÜNÜ!

Pogromlara ve yabancılara karşı kışkırtma günleri! Emperyalist birliğe karşı – Anti-faşist birlik!

Şovenizme, yabancı düşmanlığına ve Almancılığa karşı: KADIN-ERKEK TÜM DEVRİMCİLERİN VE ANTİ-FAŞİSTLERİN BİRLİĞİ!

Sosyal-faşist müflis DDR'in (Alman Demokratik Cumhuriyeti) dahledilmesinin ikinci yılında Almanya: Gün geçmiyor ki sığınmacı yurtları taşlı-sopalı saldırılara uğrayıp ateşe verilmesin, kadın-erkek yabancılar sokakta hakarete uğramasın, Roma ve Sintiler "pis çingeneler" diye sokakta açıktan saldırıya uğramasın, gün geçmiyor ki basında anti-Semit yazılamalar ya da Yahudi mezarlıklarının tahrip edildiğine veya 25 Eylül gecesinde olduğu gibi eski toplama kampı Sachsenhausen'deki Yahudi şehitlerini anma anıtının tahrip edildiğine dair haber çıkmasın. Yabancı düşmanlığı yeniden toplumda kabul edilir hale geldi Almanya'da. "Birleşme" nin ikinci yılında Almanya, emekçiler için hayat koşullarının zorlaşmasıdır. Hayat pahalılığı, kira vurgunu, ve "dayanışma paktı" adı altında "dar gelirliler" için daha az ücret ama daha yüksek vergiler, işsizliğin artmaya devam etmesi – işte Almanya'daki emekçi kitlelerin günlük yaşam koşulları bunlardır. Artan krizin tüm yükünü eski DDR emekçileri daha da çok hissetmektedir. Onlar, 40 yıl boyunca Batı Alman emperyalizminin reklam araçları tarafından kafalarına kazınan yeryüzündeki cennet için mücadele ettiler, ve bir anda kendilerini işsizlik, sosyal yardıma bağımlılık ve yarına güvensizlik koşullarıyla yüzyüze buldular.

YABANCI DÜŞMANLIĞI VE POGROM HAVASI: HAKİM SINIFLARIN KRİZE YANITI!

Alman emekçilerinin kinini kendi üstüne çekmemek için hakim sınıflar, sermaye, uzun zamandan beri gayet etkili kitle iletişim araçları üzerinden yabancılara ve özellikle de ama sığınmacılara karşı bir kışkırtma kampanyası yürütmeye koyuldular. "Yükselen mülteci dalgası", "mülteci akını", "Almanya'nın yabancılarla aşırı dolması", "iktisadi sığınmacılar" ve "sosyal yardım dolandırıcıları" üzerine günbegün haberler, çok çeşitli halk katmanları içinde yabancı düşmanlığı uğursuzluğunu doğurdu ve besledi. Kötü iktisadi durumun suçluları "mülteciler"di, "devlet parasını bunlara israf ediyor"du, buna karşılık "Almanlar" herşeye ha babam daha fazla para ödemek zorundaydı. "Dünyadaki sefaletin sorumlusu biz değiliz ki"ydi... vs. Tohumlar uç verdi, hem de çabucak. Saarlouis, Rostock, Hoyerswerda, Wismar... ve faşist sürüsünün pogrom kışkırtmasını başlattığı yeni Almanya'nın adı malûm tüm diğer kentleri. Gana'lı Samuel Yeboah, Amadeu Antonio Kiowa vahşice katledildi, çocuklar, kadınlar ve erkekler kundaklamalarda ağır yaralandı, saldırılarda tekme-tokat dövülüp yere serildi. Sığınmacılar "yurt"larda sanki savaştaki gibi bir kuşatma durumunda yaşıyorlar. Temiz Almanya'nın evlerinin duvarları SS Hitler işaretleri ve "Yabancılar dışarı" parolalarıyla dolu.

Ve Alman emekçileri... Patlak veren krize kız- gınlıktan gözü dönmüş bir şekilde, onlardan pekçoğu, kinlerini gerçek sorumlulara, eski DDR'i sömürgeleştirmede büyük vurgun vuran kapitalistlere çevirmiyorlar, hayır, "günah keçisi" teorisiyle kandırılmalarına izin veriyor ve yabancılara sataşılıp onlar baskıya uğratıldığında durup seyrediyor ve alkış tutuyorlar.

FAŞİSTLEŞME DEVLETTEN GELİYOR, İLK PLANDA FAŞİST ÇETELERDEN DEĞİL!

Egemenlerin kışkırtmalarının sonucu, kamuoyundaki tartışmayı yalnızca iltica hakkı tartışmasıyla işgal etme, "mülteci dalgası"nın korkutucu tablolarına gittikçe

daha çok çanak tutarak iltica hakkının değiştirilmesi zorunluluğundan sözetme siyasetinin sonucu, Nazi çetelerinin "eyleme" geçmesi oldu. Nazi saldırılarına karşı mutlaka mücadele edilmeli ve bunlar durdurulmaya çalışılmalıdır. Ama kadın-erkek tüm anti-faşistler bu mücadele içinde, iç faşistleşmenin ASIL sorumlusunun bu devlet ve onun politikacıları olduğunu bir an bile gözden yitirmemelidirler. Bunlar, Nazi çetelerini rahat bırakan, buna karşılık her militan direnişi derhal en vahşi ve en yoğun bir şekilde ezen polis aygıtıyla onlara des-tek oluyorlar. Mahkemelerinin "müsamahakâr" yakla-şım tarzıyla –bir siyah insanı öldürmenin cezası Almanya'da sadece 4 yıl hapis– pogromculara cesaret veriyorlar. Bütün bunlar bir tesadüf değil. Bugün bile sadece adliyede değil, aynı şekilde polis teşkilatında ve hepsinden önce elbette Alman ordusunda da eski Naziler bulunuyor. Ama tüm bu devlet kurumlarından insanın burun direğini kırarcasına yayılan pis koku elbette bu eski Naziler değil, herşeyden önce günün siyasi ruhudur. Kahverengi veba (faşizm) yürüyüşte! Ve hem de tüm alanlarda!

İÇ FAŞİSTLEŞME, MİLİTARİSTLEŞME VE ALMAN EMPERYALİZMİNİN YAYILMACILIK GÜDÜSÜYLE ELELE YÜRÜYOR!

İç faşistleşmeyle, iltica hakkı ile bağıntılı Anayasa değişikliği ve iltica hakkının bir bütün olarak kaldırılması üzerine "tartışma" ile eşzamanlı olarak, Alman-ya'nın askeri olarak NATO eylemleri içine çekilmesi ve NATO çerçevesinde askeri eylemlere katılması tartışılıyor. Alman ordusu daha önce zaten Körfez savaşına katılmıştı, şimdi de Yugoslavya'ya Adriyatik denizine savaş gemileri gönderiyor. Ama Alman emperyalizmi yalnızca askeri olarak daha fazla üstünlüğe yönelmekle kalmıyor, aynı zamanda eski Doğu Bloku devletlerinin talanında da başı çekiyor. Polonya askeri olarak "Alman imparatorluğu"na dahledilmiyor, bilakis ilkönce ekonomik olarak ilhak ediliyor. Alman markı tarafından sömürgeleştiriliyor, Alman markı Polonya'nın gizli parası. Bu yayılmayı sürdürmek, emekçileri ideolojik olarak buna kazanmak için iç cephede "sükûnet" elbette tayin edici.

ÇÖZÜM, KOTA VE "ÜRETKEN YABANCILAR"DAN YANA OLMAK DEĞİL; ÇÖZÜM, "SINIRLAR AÇILSIN, HERKESE KALMA HAKKI"DIR!

Yeşiller, PDS vs. yabancı düşmanlığına karşı mücadeleyi reformist kanallar içinde tutmaya çalışıyorlar. Alman sanayiinin inayetiyle hangi ülkeden kaç yabancının gelmesine izin verileceğini saptayan belirli "kontenjan-lar"ın öngörüldüğü bir "göç yasası"nın olmasını istiyorlar. Bu, yabancı düşmanlığına karşı mücadele değil, CSU'dan SPD'ye kadar tüm diğer burjuva partilerinin de güttüğü özünde aynı ırkçı politikanın birazcık yaldızlanmışıdır sadece.

Tıpkı liberal burjuva basın-yayın organları gibi Yeşiller vb. de sık sık, Alman brüt sosyal ürününde yıllardan beri burada yaşayan ve çalışan kadın-erkek milyonlarca yabancı işçinin de ne de olsa payı bulunduğunu vurgulayarak, kendilerini çok açık ırkçı kışkırtmalardan ayırmaya çalışıyorlar. "Onların yardımı olmadan ekonomimiz çöker." "Gelecekte de yabancı işalanlara ihtiyacımız olacak" vs... Bu elbette gayet akla yatkın bir ırkçı argümandır. Yabancılar bizim için "üretken olarak yararlı oldukları" sürece onların burada olmasını istiyoruz, o halde onlara "edepli" davranalım... Bu tatlı dilli ırkçılıktır. Buna karşı biz, tüm devrimci anti-faşistlerle birlikte şunu talep ediyoruz: Sınırlar herkese açılsın, herkese kalma hakkı! Hepsiyle birlikte ve hepsinin başında Alman emperyalizmi de olmak üzere emperyalist metropollerin sömürü ve talan politikasıyla dünyanın ezilen ülkelerinde sefaletin, yoksulluğun, açlığın ve işsizliğin günbegün gittikçe daha felaketli biçimlere büründüğü bir dünyada, biz buradaki ezilenler, bu sefaletten kaçmak için buraya gelenlerin burada kalabilmesini talep etmeliyiz.

3 E K İ M: POGROMLARA VE YABANCI DÜŞMANLIĞINA KARŞI KADIN-ERKEK TÜM ANTİ-FAŞİSTLERİN BİRLİĞİ: ALMAN BİRLİĞİ GÜNÜNDE BİZİM BİRLİĞİMİZ BUDUR! DÖRDÜNCÜ BİR ALMAN İMPARATORLUĞUNA HAYIR DİYORUZ VE FAŞİZME, IRKÇILIĞA, PEDERŞAHİLİĞE, EMPERYALİZME VE KAPİTALE KARŞI BİRLEŞİK, DEVRİMCİ VE ENTERNASYONAL MÜCADELE EDİYORUZ!

Tüm milliyetlerden kadın-erkek devrimciler, anti-faşistler, komünistler! Artık yılanın başını küçükken ezmeli diyemeyiz. Faşistleşme ilerliyor. Irkçılığa, yabancı düşmanlığına, seksist baskıya ve anti-Semitizme karşı anti-faşist bir birlik geliştirelim!

Yürüyüşlerle ve eylemlerle yetinmeyelim. Uzun vadeli bir işbirliğinin temellerini yaratmaya çalışalım. Ki tüm milliyetlerden tüm devrimci antifaşist insanlar burada Almanya'da faşizme karşı koysun. Tabandan antifaşist birlik için mücadeleyi örgütleyelim!!!

- YABANCI VE ALMAN EMEKÇİLER – BİR MÜCADELE CEPHESİNE!
- ALMAN İNTİKAMCILIĞINA, MİLİTARİZMİNE VE EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!
- YENİ BİR DÖRDÜNCÜ İMPARATORLUĞA KARŞI MÜCADELE EDELİM!
- SINIRLAR AÇILSIN! HERKESE KALMA HAKKI!

BOLŞEVİK PARTİZAN
Yurtdışı

Başarılı ve tutarlı bir eylem: "FAŞİZME KARŞI SAVAŞALIM!" YÜRÜYÜŞÜ...

TÜM emperyalist dünyayı gide rek saran ekonomik kriz, emperyalist dünyanın devlerinden Almanya'da da bütün kaçınılmaz sonuçları ile kendini hissettirmektedir.

En son resmi istatistiklere göre işsizlik 3 milyon sınırını aşmış, gayriresmi, daha gerçekçi verilere göre ise, işsizlik 5 milyon sınırına dayanmıştır. Batı Alman emperyalizmi tarafından yutulan Doğu Almanya'da ise, işsizlik muazzam boyutlara ulaşmıştır. Özellikle de kadın işçiler sokağa atılmış, "ölmeye çok, yaşamaya az" seviyedeki sosyal yardım denilen devlet sadakaları ile yaşamaya mahkum edilmiştir. Almanya genelinde dolaylı ve dolaysız vergiler ile mal ve hizmetlerin fiyatları büyük oranda artırılmış, ücret artışları, sendika ağalarının onayı ile enflasyon oranının altında tutulmuş, mutlak ve göreceli yoksullaşma sistemli olarak güçlenmiş... kısacası krizin yükü tamamen emekçilerin sırtına bindirilmiştir.

Fakat böylesine saldırgan bir emekçi düşmanı politika, işçilerin ve diğer emekçilerin saflarında da artan bir oranda tepkiyle karşılanmış, öncelikle işçi gençlik saflarında kurulu düzene olan inancı sarsmıştır. Fakat bu türden bir değişiklik komünist, devrimci hedeflerden çok, daha fazla sivil faşist güçler tarafından açık faşist hedeflere yarayacak şekilde kullanılmıştır.

Almanya'nın en büyük parababalarının, mali sermayenin çıkarlarına hizmet eden Alman devleti, giderek derinleşen krizin etkisiyle de emekçiler arasındaki gelişmesi olası tepkileri başından itibaren kendi amaçları doğrultusunda kanalize etmek uğruna genel olarak faşist ideolojinin, özel olarak da ırkçılığın yayılmasına büyük bir hız vermiştir.

Düzenin kötülükleri karşısında tepkisini dile getirene düşman olarak "Alman olmayan" işçiler, Yahudiler, özellikle de en zayıf halkayı oluşturan ilticacı göçmenler gösterilmiştir. Göçmenlere karşı, Alman emperyalizminin planladığı ve yönettiği, açık faşist örgütlerin bu plan içerisinde önemli ve güçlü bir rollerinin olduğu barbarca faşist bir saldırı, sürek avı yürütülmüştür, yürütülmektedir.

Yabancılara ve Yahudilere karşı şiddete dayalı saldırının olmadığı bir tek gün, sivil faşistler tarafından bir yabancı ya da Almanın öldürülmediği bir tek ay artık yoktur. Kudurgan bir şovenist ortam yaratan Alman emperyalizmi, bu ortamda Anayasasında var olan ama pratikte zaten işletilmeyen "iltica hakkı"nı da amacı doğrultusunda değiştirmek için tüm gerekli hazırlıkları son aşamaya getirmiştir. Hukuki düzeyde de iltica hakkı yok edildikten sonra, ilticacı göçmenler topluca yığınlar halinde ülkeden kovulacaklardır. Tabii ki Alman emperyalizmi açısından kalıcı ve tayin edici olan ilticacı göçmenlerin yığınlar halinde sürülmesi değildir, hangi kanuni değişikliği yapsa da, yüzbinlerce göçmen Almanya gibi emperyalist bir metropolin sınırlarına yine dayanacaktır. Alman emperyalizmi için kalıcı olan şey, "iltica akını" demogojisi ile Alman emekçilerinin mali sermayenin şovenizm, ırkçılık , faşizm bayrağı altında daha sıkı birleştirilmesi, mali sermayenin pis emelleri için daha güçlü olarak harekete geçirilmesidir.

Gün geçtikçe dünya hegemonyası dalaşında daha da yüzsüzleşen, bu amaç için dünyanın dört bir yanına ordu güçlerini gönderme hazırlıkları yapan, şimdiden Birleşmiş Milletler ör-

Berlin Bolşevik Partizan Taraftarları adına 5.12.1992'de yapılan yürüyüşte okunan Türkçe konuşma metni:

"YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!"

Yürüyüşe katılan tüm kadın ve erkek anti-faşistleri, tüm kadın ve erkek işçileri Bolşevik Partizan taraftarları adına yürekten selamlarız.

Arkadaşlar, bütün ülkelerin sömürücüleri, sömürü düzenlerini sonsuza dek ayakta tutabilmek, bu pis düzene karşı yönelen emekçilerin başkaldırılarını saptırmak için milliyetçilik, şovenizm bayrağına sarılıyorlar. Bizlere düşman olarak diğer milliyetlerden işçileri, emekçileri gösteriyorlar. Amaçları bizleri bölmek ve yönetimlerini devam ettirmektir.

Aynı oyunu Türkiye'deki faşist diktatörlüğün temsilcileri ve onların yurtdışındaki bozkurtçu ve dinci uşakları biz Türkiyelilere karşı oynamak istiyorlar. Mölln'de üç Türkiyelinin Alman faşistleri tarafından hunharca katledilmesine kadar susan, diğer milliyetlerden onlarca göçmenin öldürülmesine, yüzlercesinin yaralanmasına karşı tek laf etmeyen Türk faşistleri, faşist Türk devletinin temsilcileri Mölln'deki katliamı Türk şovenizmini ve Türk ırkçılığını yaymak, Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi veren Kürt halkına ve bugün onun pratikte yönlendirici gücü PKK'ya karşı düşmanlık körüklemek için var güçleriyle kullanmaya çalışıyorlar.

gütü adına Kamboçya'da asker bulunduran, Somali'ye asker göndermek isteyen Alman emperyalizmi, ekonomik zorun ve diplomatik üçkağıtların iknaya(!) yetmediği yerde askeri kozunu devreye sokmak amacıyla, her türlü ideolojik, askeri, diplomatik hazırlıklarını sistemli olarak yürütmektedir.

Hazırlığının en önemli parçalarından birisi, Alman işçilerinin ve diğer Alman emekçilerinin amaç doğrultusunda ideolojik olarak kazanımasıdır. Bunun için Alman emperyalizminin cephe gerisinde azgın bir şovenizme, ırkçılığa ve faşizme ihtiyacı vardır.

Bugün, önemli ölçüde fazla bir zorlukla karşılaşmadan Alman parababaları faşist ideoloji ve faşist tedbirleri uygulamaya koysalarda, durum tam bir "ölü sessizliği" durumu da değildir. Geliştirilen ve güçlendirilen faşizme karşı mücadelede kendini ortaya koymaktadır.

Faşizme karşı mücadelede ise, iki eğilim vardır. Birincisi, bir çok biçimleri ile var olan, düzendeki kimi faşist uygulamaları ortadan kaldırmayı ve kurulu sömürü düzenini demokratikleştirip güçlendirmeyi savunan eğilim ve yine çeşitli biçimleri ile, faşizme karşı mücadelenin emperyalizme, somut olarak Alman emperyalist devletine karşı mücadelenin bir parçası olması gerektiğini savunan ve pratikte bu amaç doğrultusunda savaşım veren devrimci eğilim.

Bugün kesin bir hakimiyete sahip olan ve Alman emperyalizmi tarafından da destek gören eğilim, reformist eğilimdir.

Devrimci eğilim ise, Almanya'da en kitlesel olarak otonom hareketin militan kesimi tarafından temsil edilmektedir. Bunların devrimciliği de, savundukları devletsiz toplum ideolojisine bağlı olarak her zaman reformizme açık, reformist eğilimleri de içinde barındıran tutarsız bir devrimciliktir. Tek tutarlı devrimci hareket olan komünist hareket ise Almanya'da çok küçük ve güçsüzdür. Kitle hareketi ve devrimci, anti-faşist, anti-emperyalist gruplar üstünde önemli bir etkisi yoktur.

Almanya'daki anti-faşist, anti-emperyalist otonom, sol hareket ise yüzlerce (belki de binlerce) küçük gruba bölünmüş, sürekli ve sağlam örgüt yapılarından uzak, merkezi örgütlenmeye karşı çıkan bir durumdadır. Bu durum ise devrimci hareketin en zayıf yönlerinden birisidir. Bu eksiklik aşılmadığı sürece ve ölçüde, Almanya'daki devrimci eğilim ileriye doğru hiç bir ciddi atılım yapamayacaktır.

Devrimci gruplar tarafından hazırlanan ve yürütülen her kampanya, ya da eylemde bu eksiklik kendini göstermektedir. Örneğin Alman emperyalizminin ve sivil faşistlerin saldırısı karşısında devrimci hareketler sürekli olarak savunma eylemleri düzeyinde kalmışlar ve güçlü kitlesel eylemler geliştirmeyi esas olarak becerememişlerdir.

İçeriğinin devrimci ve katılımın yoğun olması bakımından, Berlin'de 5 Aralık 1992'de "Faşizme Karşı Savaşalım", "Müdahale Edelim" ana sloganları altında düzenlenen yürüyüş eylemi bu bakımdan bir kural-dışı olmuştur. Yürüyüş, Berlin'deki bir çok otonom grup ve kişi ile yabancı gruplardan Anti-faşist Gençlik ve Bolşevik Partizan taraftarlarınca hazırlanmış, daha bir çok yabancı, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı gruba çağrı yapılmasına rağmen, bu gruplar hazırlık çalışmalarına katılmamışlardır.

Eylemin önhazırlığı olarak Almanca-Türkçe iki dilde ayrı afiş olmak üzere toplam 6 bin afiş, yine iki ayrı dilde 5 bin bildiri çıkartılmıştır. Sol kitleyi harekete geçirmek için bir de herkese açık genel toplantı yapılmıştır. Çok sayıda basılan küçük el ilanında yürüyüşün rotası ve faşistlerin bilinen bir dizi buluşma yerlerinin adresleri yayınlanmıştır. Yürüyüşün ve yürüyüş arabasının koruması için görev

---

"Türkün Türkten başka dostu yoktur" yalanlarıyla Türk emekçilerine, kendilerini ezen, soyan Türk egemenleri ile birleşmeleri gerektiğini vaaz ediyorlar. Ama hepimiz biliyoruz ki, Alman sömürücüleri ile elele Türk emekçilerini soyup soğana çevirenler, bize "döviz yumurtlayan tavuk" gözüyle bakanlar, her fırsatta bizlerden nasıl para aşırabileceklerinin hesabını yapanlar bizim dostumuz olamaz. Türkiye'de Türk olmayan milliyetlere kan kusturanlar, Kürt ulusunun kendi devlet kurma hakkını zorla engelleyenler, elleri bu devlet kurulduğundan bu yana Kürt kanı ile yıkananlar bizim dostumuz olamazlar. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da grevdeki Türk işçisini, hakkını arayan Türk memurunu polis copuyla, faşist terörle bastıranlar, Türk köylüsünün emeğini soyanlar burada bizim dostumuz olamazlar. Türk hakim sınıfları, Türk faşistleri bizim dostumuz değil, düşmanımızdır. Bizim dostumuz, hangi milliyetten, hangi ırktan ya da renkten olursa olsun tüm anti-faşistler, işçiler, emekçiler, devrimciler, komünistlerdir. Görevimiz, tüm milliyetlerden anti-faşistlerle hangi milliyetten olursa olsun, tüm sömürücülere karşı yoldaşça, güçlü bir birlik kurmaktır.

Genç arkadaşlar, Türk faşistleri onurunuzun Alman faşistleri tarafından yaralanmasından yararlanarak sizleri faşist emelleri için kullanmak istiyor. Sizlerin elinize faşist diktatörlüğün bayrağını uzatıyor. Bu bayrak faşizmin bayrağıdır. Bu bayrak, Kürt ulusunu katletmenin bayrağıdır. Bu bayrak, Türk, Kürt, Ermeni ve diğer milliyetlerden işçilerin sömürüsünün bayrağıdır. Bu bayrak, seni de ezenlerin bayrağıdır. Genç arkadaş, faşist Türk devletinin bayrağını taşımayı reddet.

Bizim bayrağımız, tüm anti-faşistlerin, hangi milliyetten olursa olsun tüm işçilerin, emekçilerin ortak bayrağı

bölümü gerçekleştirilmiş ve burjuva basına yönelik eylemin hedeflerinin açıklandığı bir basın toplantısı düzenlenmiştir.

Yürüyüşe, tahmin edilenden az sayıda olsa da dört binin üzerinde bir katılım olmuş, polisin eylemin başından sonuna kadar sürdürdüğü sürekli saldırılarına, tutuklamalarına rağmen kitlesel olarak sonuna kadar yürütülmüştür. Polisin provokasyonuna rağmen eylemin sonuna kadar kitlesel olarak bitirilmesinde rol oynayan en önemli faktörlerden bazıları, tüm yürüyüş için ortak bir yönetici komitenin seçilmesi ve komitenin bu görevini doğru bir biçimde yerine getirmesi, yürüyüş bloklarının genelde sıkı sıkıya kenetlenerek yürümesi, yürüyüş arabasından polisin provokasyonlarına karşı etkili, canlı ve militan bir ajitasyonun yapılması olmuştur.

Yürüyüşün siyasi çizgisi, "Faşizme Karşı Mücadele" başlığı ile çıkartılan ortak bildiride ifadesini bulmuştur. Bu bildiride, *"Faşist katliamların ve saldırıların tek sorumlusu, yalnızca bunları doğrudan yürütenler, tetiği çekenler değildir; aynı zamanda Bonn'da oturan masa başı katillerinin politikası ve yalnızca bakmakla yetinen ve hatta yer yer saldırılara alkış çalan «sıradan halk» da bundan aynı ölçüde sorumludur"* tespiti yapılmış; Almanya'daki sosyal sorunların sorumlusu olarak ilticacıların gösterilmesi yalanı teşhir edildikten sonra, *"bu yalanlara kanmamız ve faşist saldırıları eli-kolu bağlı seyretmemiz isteniyor bizden.*

Biz buna yokuz.

Biz, bunun yerine anti-faşist direnişi inşa etmeyi ve güçlendirmeyi yeğ tutuyoruz. Ama radikal sol ve anti-faşist direnişin biçimlenmeye başladığı her yerde, devletin şiddet tekeli hemen karşısına çıkıyor. Devlet, neo-nazilerin örgütlenmesi ve saldırıları karşısında neredeyse hiç bir şey yapmazken, bu saldırılara karşı kendisini aktif olarak savunan ya da savunmak isteyen herkesi tehdit altında tutuyor" tavrı takınılmış ve *"Anti-faşist mücadeleyi örgütleyelim! Faşistleri defedelim!"* çağrısı yapılmıştır.

Yürüyüş bildirisinde anti-faşist mücadelenin örgütlendirilmesi sorununa özel bir önem ve ağırlık verilmesi bir başka olumlu adım olmuştur. Eylem sonrası herkese açık yapılan değerlendirme toplantısında da, anti-faşist mücadelenin örgütlenmesi konusuna bir dizi örgütlü ve örgütsüz kişi tarafından da yoğun bir biçimde parmak basılmıştır.

Bolşevik Partizan Berlin taraftarları olarak üzerimize aldığımız, bildiri dağıtımı, afiş yapıştırılması yürüyüş arabasının korunması, en önde taşınan merkezi pankartın taşınması, eylem yönetim komitesinde yer alma görevlerini başarı ile gerçekleştirdik.

Yürüyüş sırasında Türkiye-Kuzey Kürdistanlılara yönelik bir Türkçe konuşma ve kamuoyuna yönelik bir Almanca konuşma yaptık. Almanca konuşmamızda, iç faşistleşmenin asıl sorumlusu olan Alman emperyalist devletine karşı mücadeleye yoğunlaşılmasının gerekliliğine ve bu mücadelenin başarısı için ön koşul olan militan sol hareketin parçalanmışlığının aşılması görevlerine dikkat çektik. Türkçe konuşmamızda, Alman şovenizmini kullanarak kendi zehirini daha fazla yaymaya gayret gösteren faşist Türk devletinin ve sivil Türk faşistlerinin şovenizmine karşı yoğunlaştık.

Eylem bizim açımızdan, hem Alman devrimci grup ve kişilerle ortak savaşımın geliştirilmesi, hem de bolşevik düşüncelerin yaygınlaştırılması alanında oldukça olumlu ve başarılı oldu. Görevimiz, her alanda bu türden olumlu adımları daha hızlı ve sağlam olarak geliştirmek ve derinleştirmektir.

Eylemin hazırlığına değil ama yalnızca eyleme katılan Türkiye-Kuzey Kürdistanlı diğer gruplardan Halkın Kurtuluşu, TKP/ML Hareketi, Partizan, Devrimci Sol Güçler ortak bir konuşma yaptılar. Eylemle ilgili hiç bir görev ve sorumluluk almadılar. Bu gruplar lafta yaptıkları enternasyonalizm propagandasından, pratikte yalnızca kendi oportünist görüşlerinin propagandasını yapmayı kavradıklarını bir kez daha belgelediler.

Eyleme gelen bir diğer yabancı grup, kendisine TKP/ML Maoist Merkez adını veren "Maocu" reklam ajansı olmuştur. Bunlar, katıldıkları hemen her eylemdeki sorumsuz, mutlaka yürüyüşün en başında yürümek için katılanlara şiddet uygulamaya hazır tavırlara kadar bir dizi provokatif saldırılarını bu eylemde de sürdürmüş ve kendilerinin yürümesi gereken yerin yürüyüşün arkası olduğu bir çok kez tekrarlanmasına rağmen, sopalarla yürüyüş korumasından sorumlu kişilere saldırmışlardır. Bu reklam ajansı bir kez daha, bunların eylem birliğini bozucu tavırlarını terketmedikleri sürece kendileri ile ortak mücadele verilemeyeceğini kanıtlamıştır.

Eylemin karakteri ve kararlılığı, anti-faşist mücadeleyi ciddiye alan ve uzun vadeli çalışmanın bir parçası olarak gören gruplar tarafından belirlenmiş ve Alman emperyalizmine karşı geliştirilmesi gereken savaşımın olumlu bir örneği gerçekleştirilmiştir.

Görev, ortak savaşımı her alanda derinleştirmek, geliştirmek, güçlendirmek ve somut bir ortak örgüt içinde sağlam bir yapıya sokmaktır.

29 Aralık 1992 ●

olan kızıl bayraktır. Bu kızıl bayrağı kucakla.

Bugünkü yürüyüşümüz, çeşitli milliyetlerden bizlerin bu birliği, her türlü şovenizme, ırkçılığa, faşizme karşı en iyi, en doğru cevaptır. Bu birliğimizi daha da güçlendirelim.

Bütün milliyetlerden anti-faşistlerle, gençlerle güçlü bir anti-faşist cephe kurmak için örgütlenelim.

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!
Yaşasın Kürt Ulusunun Özgürlük Mücadelesi!
Kahrolsun Emperyalizm, Faşizm, Irkçılık ve Seksizm!

SURİYE "KOMÜNİST" PARTİSİ TEMSİLCİSİ İLE YAPILAN RÖPORTAJ...

SURİYE'DE, en küçük demokratik, devrimci, ya da komünist gelişmeyi en ağır, en koyu gerici tedbirlerle bastıran, her türlü kitle örgütlerini devlet organları aracılığı ile doğrudan denetleyen, her türlü demokrasiden uzak, emekçi yığınları Arap şovenizmi zehiri ile uyuşturan; "değişmez" ve "değiştirilemez doğal önder" Hafız Esad'ın başkanlığında faşist bir rejim hüküm sürmektedir.

Her türden muhalefete kan kusturan bir rejim nasıl oluyor da kendisini komünist olarak adlandıran bir partinin legal çalışmasına izin vermektedir? Suriye "Komünist" Partisi'ne karşı Baas rejiminin demokrat(!) tavrının "sırrı" nereden kaynaklanmaktadır?

Okuyucu, bu soruların yanıtlarını Suriye "Komünist" Partisi Genel Sekreteri ile Moskova'da gerçekleştirilen ve aşağıda yayınladığımız röportajda bulacaktır. Biz, şimdiden bazı önemli temel noktalara işaret etmek istiyoruz.

Komünizm adına sahip çıkan bir partinin gerçekten komünist olup olmadığını ölçmenin en önemli denek taşlarından birisi, sosyal-emperyalizme ve onun ideolojisi modern revizyonizme karşı kesin ve açık tavır takınıp takınmadığıdır. Suriye "Komünist" Partisi Genel Sekreteri Dr. Kadri, bir yandan *"Sovyetler Birliği'nde 1958-1985 arasında geriye dönüş vardı, tedrici bir biçimdeydi, perestroyka dönemindeki gibi değildi."* diyerek, sosyal-emperyalizm savunusunu relative etmeye çalışmakta (bu "eleştirel" tavra ne zamandan beri sahip oldukları, bir başka önemli sorudur!); diğer yandan da sosyal-emperyalizme olan bağlılıklarını *"Sovyetler Birliği'ni şimdiye kadar sosyalizmin kalesi olarak görüyorduk, bu yüzden Sovyetler Birliği'ni savunuyorduk."* sözleriyle sergilemektedir. Kruşçev revizyonizmine karşı ideolojik planda kamuoyuna açmadıkları, kapalı kapılar ardında yürüttükleri mücadeleye örnek olarak, bazı ülkelerde "komünist" partilerinin dağıtılması önerisine ve kapitalist olmayan gelişme yolu teorisine karşı çıkmaları verilmekte, bunların dışında başka bir sorun görmedikleri ortaya çıkmaktadır.

Modern revizyonizmin çöküşüne kadar Türkiye-Kuzey Kürdistan'da baş temsilcisi durumunda olan eski TKP hakkında Dr. Kadri, *"Marksizm-Leninizm'den uzaklaşmalarını doğru görmüyoruz."* derken, TKP'nin ***modern revizyonizmden uzaklaşmasını, Marksizm-Leninizm'den uzaklaşma olarak*** görmektedir. Dr. Kadri için modern revizyonizm Marksizm-Leninizm'dir.

Suriye konusunda Dr. Kadri, faşist Hafız Esad rejimini *"anti-emperyalist, anti-siyonist, anti-amerikancı"* olarak görmekte ve partilerinin iki temel şiarını *"1) Vatanı savunmak, 2) Milletin ekmeğini savunmak"* olarak formüle etmekte ve *"vatanı savunmak esastır"* demektedir. Bu açıklamalardan bir tek sonuç çıkar: Suriye "Komünist" Partisi'nin esas amacı, anti-emperyalizm maskesi altında faşist Baas rejimini korumak, desteklemek ve bu amaç için yığınları "soldan" harekete geçirmektir. Suriye "Komünist" Partisi'nin Baasçılığı o dereceye varmıştır ki, Hafız Esad'ın faşist Saddam'a karşı Körfez Savaşı sırasında Batılı Blokta yer alması, *"vatanın çıkarları"* adına savunulmaktadır. Suriye'deki rejimin yıkılması, olası bir hedef olarak bile konmamaktadır. Suriye "Komünist" Partisi, bir devrim parti değil, kaderini faşist düzene bağlamış bir karşı-devrim partisidir. Suriye "Komünist" Partisi'nin neden legal olarak çalışabildiğinin, neden parlamentoya milletvekili gönderebilecek derecede Baas rejimi tarafından onurlandırıldığının "sırrı" da böylece ortaya çıkmaktadır.

Suriye "Komünist" Partisi, ulusal sorun bağıntısında da Baas rejiminin siyasetini temel almıştır. O, Suriye'deki Kürtlere otonomi hakkını bile aşırı, gerçeğe uymayan bir tavır olarak değerlendirebilecek derecede şovenizm bayrağına sarılmaktadır. Ulusal sorunda şovenist olan bu partinin, PKK gibi ulusal kurtuluş savaşımı veren ve bu yönü ile de ilerici olan bir örgütü *"lafta ilerici, pratikte gerici"* olarak değerlerdirmesi de kendi çizgisi içerisinde mantıklı görünse de, kökten yanlıştır. (PKK'nın kendilerinden birisini öldürdüğü iddiası, kanıt gösterilmediği ölçüde, ancak bir iddia olarak kalmaktadır.)

Değindiğimiz noktalarda komünist ve devrimci olmayan değerlendirmelere sahip olan Suriye "Komünist" Partisi gibi bir partinin varlığı, biz Bolşeviklerin önüne koyduğu modern revizyonizme karşı uluslararası alanda mücadele yürütme görevinin ne denli önemli olduğunu bir kez daha göstermektedir...

Suriye "Komünist" Partisi temsilcisi Bay Dr. Kadri ile yapılan röportaj

Dr. Kadri: Eski TKP ile ilişkilerimiz vardır. Yunanistan'daki toplantıda onlar da vardı. Onlarla pek iyi anlaşamıyoruz, görüşlerini değiştirmelerini ve Marksizm-Leninizm'den uzaklaşmalarını doğru görmüyoruz.

Sizin Rusça broşürünüz hoşumuza gitti. Fakat Sovyet revizyonizmini sert eleştirmeniz hoşumuza gitmiyor.

Sovyetler Birliği'nde 1958-1985 arasında geriye dönüş vardı, tedrici bir biçimdeydi, perestroyka dönemindeki gibi değildi. Sovyetler Birliği'nin o dönemini kapitalizm olarak değerlendirmiyoruz. O, defermasyona uğramış sosyalizmdir.

Biz Marksist-Leninist partiyiz, teorimiz Marksizm-Leninizm'dir.

Partimiz Genel Sekreteri, Sovyetler Birliği'nde yaşamasına rağmen Kruşçef'e karşıydı. Örneğin Kruşçef bazı ülkelerde komünist partilerini gereksiz görüyordu. Halil Bektaş buna açık olarak karşı çıktı. Kapitalist olmayan gelişme yoluna da karşı çıkmıştı ve bu teori revizyonist bir teori olarak bizim tarafımızdan ilan edildi.

Sovyetler Birliği'ni şimdiye kadar sosyalizmin kalesi olarak görüyorduk, bu yüzden Sovyetler Birliğini savunuyorduk.

Soru: *Bu tartışmalar ve eleştiriler açık mı yapılıyordu?*

Yanıt: Bu tartışmalar açık yapıldı.

Soru: *Bunun belgeleri var mı?*

Yanıt: Biz onların aleyhine açık propaganda yapmadık. Tartışma belgeleri yazılı var. Kamuoyuna açmamıştık.

Soru: *57-60 Deklerasyonlarını imzaladınız mı?*

Yanıt: 1964'deki Berlin Konferansında Halil Bektaş Üçüncü Dünya Temsilcisiydi. 60 Deklerasyonunu imzaladık. Çin'le itilaflarımız vardı. Bir zamanlar Sovyet liderleri arasında da tam uyum yoktu. Kruşçef bu yüzden gitti. Daha sonra Mısır ve Irak (*"Komünist" /BN*) Partisi kendilerini dağıttı. Bize de Sovyetlerin yozlaşmış kanadı tarafından kendimizi tasfiye etmemiz söylendi. Biz bunu kabul etmedik.

Soru: *Suriye'deki durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Yanıt: Şimdiki dönemde partimizin iki şiarı var: 1) Vatanı savunmak, 2) Milletin ekmeğini savunmak. Vatanı savunmak, İsrail ve Amerika'ya karşı Suriye'yi savunmak demektir. Şimdiki durumda vatanı savunmak esastır.

Soru: *Suriye işgal altında mı?*

Yanıt: Değil ama, her an işgal edilebilir. Golan Tepeleri işgal altında. İsrail bizi parçalamak istiyor. Bu nedenle vatanı savunma şiarı esastır. Biz bir vatanı koruma cephesi oluşturduk. Bu cephe anti-emperyalist bir cephedir.

Bizim parlamentoda milletvekillerimiz var. Partimiz Suriye'nin her yerinde örgütlüdür. Perestroyka partimizi etkiledi, ama gücümüzü muhafaza ettik. Biz Ekim Devriminin 70. yıldönümünde perestroykaya karşı Kastro ve Honecker ile birlikte tavır takındık. Ekim Devriminin 75. yıldönümünde Şam'da bir yürüyüş yapacağız. Buna 30-40 bin kişi katılacak. Az sayı değil.

Soru: *Vatan cephesinde başka hangi örgütler var?*

Yanıt: Baas Partisi var. Biz varız ve başka bir dizi parti var ama, diğerleri pek önemli değil.

Soru: *Hafız Esad rejimini nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Yanıt: Hafız Esad rejimi anti-emperyalist, anti-siyonist, anti-amerikancıdır. Bu noktalarda onunla ittifak halindeyiz.

Soru: *Almanya, Japonya gibi ülkeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Yanıt: Bunlar da emperyalist merkezler. Birinci merkez Amerika, ikinci merkez Avrupa, üçüncü merkez Japonya'dır. İsrail de 2000 yılında dördüncü merkez olmaya çalışıyor.

Sovyetler Birliği artık olmadığı için, emperyalist merkezler arasında rekabet vardır. Sovyet Birliği var iken emperyalistler arası çelişkiler ilkesel değildi. Emperyalist ülkelerde de yönetim ile kitleler arasında çelişkiler var.

Soru: *Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bir Kürt sorunu var. Suriye'de de Kürtler var. Bu konuda neler düşünüyorsunuz?*

Yanıt: Milli meselede Leninistiz.

Soru: *Suriye'de Kürtler bir ulus teşkil ediyor mu?*

Yanıt: Hayır, Suriye Kürtleri çok dağınıklar ve toplu değillerdir. Eskiye göre Suriye'de Kürtler konusunda çok gelişme var. Kürt olarak kabul ediliyoruz. *(Dr. Kadri Kürt kökenlidir. /BN)* Milletvekillerimiz var. Ama çok şey de verilmedi.

Soru: *Biz, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etme hakkını, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı olarak anlıyoruz. Siz nasıl anlıyorsunuz?*

Yanıt: Bizce Kürtler Irak, İran ve Türkiye'de özerklik kazanmalıdırlar. Suriye'de otonomi diye bir şey olamaz, çünkü Kürtler Suriye'de coğrafi ve iktisadi bir bütünlüğe sahip değildirler. Kürtler Suriye'nin bir çok bölgesinde çeşitli halklarla içiçe yaşıyorlar. Kürtlerin medeni hakları var. Leninizmin ulusal sorun konusundaki somut uygulaması Suriye'de budur.

PKK, bir Türkiye partisidir. PKK, Suriye rejiminden kopmayı savunuyor. PKK ile aramızda ayrılıklar var ve geçenlerde bizden birisini haraç vermediği için öldürdüler. Basın yoluyla biz bunu eleştirdik. PKK, gücünü Suriye'de değil, Türkiye'de göstersin.

Soru: *Hafız Esad'ın PKK'ya ilişkin tavrı nasıl?*

Yanıt: Bekaa şimdi kapandı. PKK'lılar şimdi İran'a gittiler. Almanya da PKK'ya para ve silah veriyor.

Soru: *Siz PKK'yı ilerici mi, yoksa gerici olarak değerlendiriyorsunuz?*

Yanıt: Lafta ilerici, pratikte gerici. Suriye de PKK'yı koz olarak elinde bulunduruyor.

Soru: *Suriye ve Suriye Komünist Partisi'nin Lübnan politikası nedir?*

Yanıt: Lübnan Komünist Partisi, Hafız Esad ne derse onu yapmaktadır. Suriye Komünist Partisi'nin Lübnan'a uzanacak gücü yoktur. Lübnan sorunu, siyonizm ve vatanın savunması gibi önemli bir sorun değildir. 1976'da Lübnan Komünist Partisi ile aramızda çelişkiler çıktı. Onlar o zaman Suriye'nin politikasını emperyalist politika olarak eleştiriyorlardı. Suriye ise Lübnan'ı emperyalizme bırakmadı.

Soru: *Şu an dünyanın durumunu, Sovyetler Birliği'nin çökmesinden sonra nasıl görüyorsunuz?*

Yanıt: Biz eski Sovyetler Birliği'nin geri gelmesi için savaşımı doğru görüyoruz. Kore, Küba, Çin ve Vietnam'ı sosyalist olarak değerlendiriyoruz.

Soru: *Komünistlerin birliği için ne yapılmalı?*

Yanıt: İdeolojik birlik kurmak gerekli.

Soru: *Çin'de hem sosyalizm, hem de serbest piyasa ekonomisinden bahsediliyor. Sizce bu nasıl oluyor?*

Yanıt: Bu, Çin'de iki kanat mücadelesi olduğunu gösteriyor. Çinliler ile 30 senedir ilişkilerimiz yoktu. 2 yıl önce tekrar ilişki kurduk. Onların piyasa ekonomisine yaklaşımlarına dikkat çektik. "Ya sosyalizme devam etmek, ya da karşı çıkmak, başka yol yok" dedik. Bir milyarlık bir ülke olan Çin için sosyalizmden başka bir yol yoktur. Tiennamen hareketi Gorbaçov ile birlikte kapitalizmi geri getirme hareketiydi. Çin'de zayıflıklar vardır, ama buna rağmen sosyalisttir. Bir günden öbür güne sosyalizm kapitalizm olmaz.

Soru: *Suriye'nin iktisadi yapısı ve işçi sınıfının durumu nedir?*

Yanıt: Suriye kapitalist bir ülkedir. Kapitalizm belirleyicidir. Kapitalizm 70'lerden itibaren egemen hale gelmiştir. Feodal kalıntılar vardır.

Çalışan nüfusun % 35-40'ı ücretli işçidir. Suriye'nin ekonomik durumu ve iç ve dış ticareti orantılıdır.

Soru: *Hafız Esad sizce Körfez Savaşı'nda neden ABD'nin yanında yer aldı?*

Yanıt: Komünistler olarak Irak'ın savaştan çekilmesini talep ettik. Savaşta tavrımız tarafsızlıktı. Hafız Esad vatanı kurtarmak amacıyla ABD ile işbirliği yaptı. İsrail, Arap ülkelerini parçalamak istiyordu. Suriye bu nedenle Amerika'nın yanında yer aldı.

Soru: *Sendikalarda çalışmanız, gücünüz var mı? Ne düzeyde?*

Yanıt: Sendikalarla iyi ilişkilerimiz var. Suriye'de tek bir sendikal önderlik var. DİSK benzeri bir yapıda.

Soru: *Kadın sorununa yaklaşımınız nedir?*

Yanıt: İki kadınla evlenen partimizden atılmaktadır. Parti üyelerimizin % 30'unu kadınlar oluşturmaktadır. Bu oran kırsal bölgelerde daha yüksektir.

Soru: *Stalin'i nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce revizyonistleşme O'nun döneminde mi başladı?*

Yanıt: Stalin büyük bir komünisttir, ama Marks, Engels ve Lenin gibi değil. Zaten kendisi de kendini öyle değerlendirmektedir. Anti-Stalinizm işçi sınıfı içinde oportünizmdir.

Soru: *Devrim perspektifiniz nedir?*

Yanıt: Şu an sosyalist devrim uzaktır. Esas görev vatanı korumak ve kurtarmaktır.

Soru: *Dergileriniz gazeteleriniz var mı? Varsa tirajı ne kadardır?*

Yanıt: Kitleye yönelik "Halkın Mücadelesi" diye onbinlerce dağıtılan bir gazetemiz ve teorik organ olarak da "Öncü" adlı bir dergimiz var. Yayın organlarımız yarı-legaldir ve dükkanlarda satılmaz.

Soru: *Hangi özel görev organlarınız var? Örneğin Kürt seksiyonunuz var mı?*

Yanıt: Kadınlara, gençliğe, çocuklara yönelik özel organlarımız var. Kürt seksiyonumuz yoktur. ●

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ İLE DAYANIŞMA GECESİ YAPILDI!

19 Aralık 1992 tarihinde Almanya'nın Duisburg kentinde, TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu tarafından düzenlenen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Gecesi yapıldı. Geceye 400 -450 civarında bir kitle katıldı.

Bir komünist örgütün, kendi dışında ulusal kurtuluşçu olarak değerlendirdiği bir örgüt ile dayanışmak için yaptığı böyle bir gece, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi tarihinde şimdiye kadar ilk ve tek örnek olması açısından büyük bir öneme sahiptir.

Bu gece, aynı zamanda grupçu zihniyete darbe vuran ve grupçu zihniyetin "eleştirisi"ni sakız çiğner gibi ağızlarından düşürmeyen, fakat kendi grupçuluğunu aşamayan oportünist örgütlere karşı, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı komünistlerin doğru Marksist-Leninist çizgiye sahip olduklarını bir kez daha gösteren bir gece olmuştur. Bu gece, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği hedefine varmak için proleter enternasyonalizmi yolu dışında başka bir yolun olmadığını da gösteren bir gece olmuştur.

Evet, bugün faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da (bir ölçüde de Güney Kürdistan'da), Kürt ulusu üzerindeki baskı, zulüm, katliam ve sürgünleri en yüksek boyuta vardırdığı bir ortamda, bu açık ama ilan edilmemiş savaş ortamında, tarafsız kalınamayacağını Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler bu gece ile bir kez daha gösterdiler.

Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için mücadele eden ve bugün somut olarak faşist Türk devleti ile silah elde savaşan ve ona darbe vuran bir ulusal kurtuluş hareketi, hata ve zaaflarına rağmen, desteklenmesi gereken bir ulusal harekettir. Bu hareketi desteklemek demek, bu harekete önderlik eden PKK'yı desteklemek demektir.

Biz PKK'nın yanlışlarına karşı mücadele ederken, onun yanlışlarına rağmen, faşist Türk devletine karşı PKK'nın yanında olduğumuzu bir kez daha ilan ettik. Verdiğimiz desteğin eleştirisiz bir destek olmadığını açık bir şekilde ortaya koyduk. İşte bu temelde, doğru yanını destekleme, yanlışlarını eleştirme temelinde, bütün geliri ulusal kurtuluş hareketine verilecek olan bu gece, enternasyonalist dayanışmanın en güzel örneklerinden biri olmuştur.

Bu arada, gecenin programında yer alan ozanlar ve sanatçılar da yol giderleri dışında para almayarak dayanışmalarını göstermişlerdir. Bu dayanışmayı destekleyip programa katılmak isteyen Nizamettin Ariç ise, kendisine verilen film ödülünü almak üzere İtalya'ya gitmek zorunda kaldığı için geceye katılamamıştır.

Gecenin gidişatı içinde öne çıkanlar kısaca şöyledir: Özgürlük Savaşçıları Korosu geceyi yönlendiren, içeriksel olarak tayin eden bir konumda idi. Koronun "Merhaba" adlı parçasından sonra, özgür Kürdistan için yürütülen savaşta şehit düşen bütün demokratlar, yurtseverler ve devrimciler için; ve tüm dünyada devrim ve Komünizm

TKP/ML(BOLŞEVİK) MERKEZ KOMİTESİ adına geceye gönderilen mesaj:

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek emekçiler, arkadaşlar, yoldaşlar...

Böyle enternasyonalist ruhla dolu bir gecede sizlere seslenmekle mutluyuz.

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevik Komünistler, Türkiye'de Kürt ulusunun varlığını ve onun ayrılma hakkını daha 1972'de kayıtsız koşulsuz savunan İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ulusal sorundaki Marksist-Leninist görüşlerinin savunucusu ve sürdürücüsüyüz.

1972'den bu yana kuşkusuz ulusal sorunda çok şey değişti. Gelinen yerde hakim sınıflar bile *"Kürt realitesini tanımak"*tan söz etmek zorunda kalıyorlar. Kuşkusuz onları buna zorlayan bir tek şey vardır: O da Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve ulusal kurtuluş mücadelesidir. 1984 Ağustos'undan bu yana PKK'nın devlete karşı savaşında ete kemiğe bürünen, 1990'lı yıllarda serhildanlarla kitleselleşen, gelinen yerde bir çok alanda *"PKK halktır, halk biziz!"* şiarında ifade bulan bu mücadele, milli zulme başkaldıran ve ulusal bağımsızlık isteyen yanı ile haklı bir mücadeledir. Haklı olduğu için de mutlaka yenecektir!

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler, daha 1984'de, bu mücadelenin haklı yanını destekledik. Desteğimiz hiçbir zaman, eleştirisiz bir destek olmadı. Yanlış gördüğümüzü eleştirdik. Eleştiriyi fakat hiç bir zaman dost ve düşmanı birbirine karıştırmadan yaptık. PKK'yı, devlete karşı mücadelesinde dost gördük, görüyoruz.

Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun bu anlayışla –Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini destek amacıyla düzenlediği– bu gece, çok anlamlı bir gecedir. Bu, Türkiye halklarının enternasyonalist bir temelde birbirlerine ellerini uzatmalarının bir sembolüdür. Bu, bizim eşitler arasında özgür birliktelik isteğimizin bir ifadesidir.

Bu gecenin başarısı, faşist Türk, İran, Irak, Suriye devletlerinin yıkıntıları üzerinde yükselecek özgür ulusların, özgür birliktelikleri düşüncesinin başarısı olacaktır.

Bu anlayışla hepinize devrimci, bolşevik selamlarımızı iletiyoruz.

–Kahrolsun faşist Türk devleti!
–Kahrolsun büyük Türk şovenizmi!
–Kahrolsun emperyalizm ve her türlü gericilik!
–Yaşasın Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi!
–Yaşasın Kürt ulusunun ayrılma hakkı!
–Yaşasın işçi sınıfının ve halkların devrim mücadelesinde birliği!
–Bimre koleti! Bimre faşizm!
–Biji Serxwebun! Biji Sosyalizm! Biji şoreş!
–Faşizme ölüm! Tek yol devrim!

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi adına

davası için yürütülen mücadelede düşen şehitlerin anısına bir dakikalık saygı duruşundan sonra, Türkçe, Kürtçe ve Almanca olarak üç dilde programın açılış konuşması yapıldı.

Bu açılış konuşmalarından sonra iki sanatçı sahneye çıkıp Kürtçe türküler söyledi. Bunların ardından yine Koro sahneye çıktı. Koro sahnede iken, Koronun söylediği parçalarla uygunluk gösteren ara konuşmalar yapıldı. Bu konuşmalardan iki örnek:

"Kardeşler... Emperyalizm barbarlık demektir! Emperyalizmin barbarlık demek olduğuna bugün yüzlerce örnek verilebilir: İşte Yugoslavya'daki parçalanma ve savaş; işte Somali'deki açlık ve sözümona bu açlığı ortadan kaldırmak için tezgâhlanmış olan emperyalist işgal; işte Kıbrıs'ın ikili Enosis planları çerçevesinde parçalanmışlığı; işte Kürdistan... Bu barbarlıktan kurtulmanın tek alternatifi vardır: Sosyalizmdir onun adı! Uluslararası işçi sınıfının önderliğinde sosyal devrimler ve ulusal kurtuluş hareketleridir onun adı. Sorun bunu anlamakta, kavramakta yatıyor. Anladıkça savaşmakta..."

"Bugün Kürdistan'da süren savaşta tarafsız kalınamaz. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi desteklenmek zorundadır. Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği hedefine proleter enternasyonalizmi yolundan başka bir yolla varılamaz. Haydi dayanışmaya!..."

Koronun söylediği devrimci ve enternasyonalist içerikli parçalardan sonra ilk ara verildi. Gecenin ikinci bölümünde, Tiyatro Zagros'un sergilediği "Rüya" adlı parçadan önce, enternasyonalist dayanışma tavrımızı selamlayan, kadın sorunu çalışmasında kadın yoldaşlarımızla çalışma içinde olan Alman ulusundan devrimci kadınların Kuzey Kürdistan'daki bir geziyle ilgili yazıları okundu. Yazı Almanca okunup Türkçeye çevrildi. Enternasyonalist dayanışmanın güzel bir örneği idi. Fakat yazının çok uzun olması, programın gidişatını bir ölçüde değiştirdi.

Yine sanatçılar çıkıp türkü söylediler ve bu arada ERNK Duisburg taraftarları adına da bir mesaj okundu. Folklorun da sahneye çıkmasından sonra ikinci ara verildi.

Gecenin son bölümünde, TKP/ML (BOLŞEVİK) Merkezi Kadın Komisyonu ve TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin okunun mesajları ise geceye daha değişik bir görünüm veriyordu. Okunan bu mesajlara "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Bolşevizm yenecektir!" vb. sloganları da karışınca, salondaki canlılık görülmeye değerdi. Bu mesajları da ekte yayınlıyoruz.

Programın sonunda yine Koro sahneye çıktı. Bu bölümde de söylenen devrimci parçalara uygun konuşmalar yapıldı. Bunlardan ikisi şöyle idi:

"Kardeşler... 1917 Ekim Devrimi, emperyalizme vurulan en büyük darbe oluşunun yanı sıra, bütün dünyada ezilen ulusların kurtuluş mücadelelerine yol gösteren bir kutup yıldızı da olmuştur. Ekim Devrimi ile halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya yıkılmış, yerine halkların kardeşliğinin o yüce kalesi Sovyetler Birliği ortaya çıkmıştı. Bugün modern revizyonistlerin ihanetleri sonucu, Sovyetler Birliği ismen de ortadan kaldırılmış durumda. Fakat görüyoruz ki, emperyalizm tüm yalanlarına ve demagojilerine rağmen, tüm çürümüşlüğü ve kendi iç çelişkileriyle birlikte, dünya işçi sınıfına ve ezilen halklarına barbarlıktan başka bir şey veremiyor, veremez de... İşte gerçek kurtuluşun yolu, yeni Ekimlerden geçiyor. Ekim'in idealleri bugün için de geçerli. Bu idealler hepimize yol gösteriyor. Güneşli elleriyle kapımızı çalacak olan gelecek günlere ümidimizi kaybetmedik hiçbir zaman... Hiçbir zaman! Hiçbir zaman!!!"

"Gelecek günlere ümidini hiçbir zaman yitirmeyenler, yeni Ekimler için, gerçek kurtuluş için, özgürlük için... gelin hep birlikte haykıralım: Sosyalizm ölmedi, yaşıyor... Komünizm ölmedi, yaşıyor... Yeter ki bizler Marksizm-Leninizmin ilkeleri etrafında kenetlenelim, örgütlenelim! Hem Parti olalım, hem de Partili..."

Gece Enternasyonal'in toplu halde söylenmesi ile son buldu.

Gecenin bazı olumsuz yanlarına da değinmeden geçmek istemiyoruz. Bu olumsuzluklardan biri, gecenin 20 dakika gecikme ile başlamasıdır. Bir diğeri ise geceye katılanların, program devam ettiği sırada, yerlerinde oturmayıp dışarı çıkma ve geri içeri girmeleri idi. Öyle ki, bazı anlarda kitlenin yarısı salonun dışında idi. Bu, bütün uyarılara rağmen böyle oldu. Bu durum sadece bu geceye ait olmayan, yaklaşık her gecede ortaya çıkan, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi içinde varolan bir hastalık, geceye ve programda yer alanlara karşı bir saygısızlıktır. Gecenin içerik ve örnek

TKP/ML(BOLŞEVİK) MERKEZİ KADIN KOMİSYONU adına geceye gönderilen mesaj:

Emekçi kadın ve erkekler; sözümüz hepinize...

FAKAT, öncelikle ezilenler içinde en ezilenler olan emekçi kadınlara!

Kürt ulusu bugün kendi tarihini kendi yazıyor! Kürt ulusu, bugün tüm tarihinde eş arayan boyutlarda bir kurtuluş mücadelesi yürütüyor. Ve bu mücadelede hiç bir zaman olmayan boyutlarda ezilen Kürt kadını da yeralıyor!

Bugün ezilen Kürt kadını özgürlüğe kavuşmak için koşar adımlarla ilerliyor. Onu bu yolda ilerleten, onun silah elde ulusal kurtuluş mücadelesine katılmasıdır. Bugün Kürt ulusunun tarihiyle birlikte, Kürt kadınının tarihi de yeniden yazılıyor. Kürdistan'ın verimli ovalarında, yüce dağlarının doruklarında can bedeli bir savaşla yazılıyor bu tarih...

Bu savaşta herkes taraftır. Tarafsızlık yoktur. Ya faşist Türk devletinden, milli zulümden yana; ya da ulusal kurtuluş mücadelesinden yana... Orta yol yoktur!

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevik kadınlar bu savaşta, faşist Türk devletine karşı, Kürt ulusal mücadelesinin saflarındayız!

Bu anlayışla, bu saflara güç vermesi dileği ile, gecenizi Bolşevik bir coşkuyla selamlıyoruz...

—YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKI!

—FAŞİZME ÖLÜM! ŞOVENİZME ÖLÜM!

—YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

—BİMRE KOLETİ! BİJİ AZADİ!

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkezi Kadın Komisyonu adına

olma açısından ilk olması özelliği de, salonun dışında kulis yapmayı etkileyen bir durumdu. Salonun dışına çıkanların çoğu bu kulis işleriyle uğraşıyordu. Bir diğer olumsuzluk ise, müzik cihazlarının iyi olmaması idi.

Bu olumsuz yanların varlığına rağmen –ki, gece aslında kısa zaman içinde hazırlanmıştı– geceye damgasını vuran, enternasyonalist dayanışma ruhu idi. Böylesi eylemlerin önemi ve değeri ölçülemez önemdedir.

Proleter enternasyonalizmi bayrağını daha da yükseklere çekmek için görev başına! Zafere ulaşmanın tek garantisi, Marksizm-Leninizm bilimini kendine rehber edinen bir BOLŞEVİK PARTİ'nin önderliğidir. Bütün ulus ve milliyetlerden sınıf bilinçli işçiler, BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI'na OMUZ VERİN!!! Çözüm milliyetçilik değil, proleter enternasyonalizmidir!

- KAHROLSUN TÜRK ŞÖVENİZMİ!
- FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!
- YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
- YAŞASIN TÜM ULUS VE MİLLİYETLERDEN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!!!

20.12.1992

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu

NOT:

Yazımız yayına girmeden önce, yaptığımız bu gece hakkında değişik yönlerden eleştirilerin olduğu bilgisi bize ulaştı. Biz, bu eleştirilerin doğruluğu veya yanlışlığı konusunda tavır takınabilmemiz ve karşılıklı öğrenip-öğretme görevini yerine getirebilmemiz için, bütün yoldaşlara, devrimcilere ve demokratlara, bu konudaki eleştirilerini YAZILI yapmaları talebinde bulunuyoruz.

Aksi halde şurada burada sözlü olarak dile getirilen eleştiriler karşısında herhangi bir yazılı tavır takınamayacağız ve bu da kimseye bir şey getirmeyecektir. Eğer biz bir hata yapmış isek, bunu bize gösterme görevi, devrimciler ve yoldaşlarımız tarafından yerine getirilmelidir. ●

"Kürdistan Sosyalist Partisi (PSK) 3. Kongre Sonuç Bildirisi" hakkında kısa bir tavır...

EKİM 1992'nin ikinci yarısında yapıldığı belirtilen *"Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi"*nin 3. Kongresi, bu partinin adını *"Kürdistan Sosyalist Partisi"* olarak değiştirmiştir. Bundan dolayı şimdiye kadar Türkçe kısaltılması *TKSP* olan *PSKT*'den bundan sonra *PSK* olarak bahsedeceğiz. Okuyucular yazıyı bu değişikliği gözönüne alarak okumalıdır.

Sözkonusu PSK 3. Kongresi, Rus sosyal-emperyalizmi ve Doğu Bloku ülkelerinin açık kapitalist sisteme geçmelerinden sonra yapılan ilk kongredir. Geçmişte sosyal-emperyalist yeni çarların açık uşaklığını yapan PSK'nın, Rus sosyal-emperyalizminin çöküşünden sonraki tavırlarını, Bolşevik Partizan Sayı 75'de yayınlanan 30/04/1992 tarihli yazımızda ortaya koymuştuk. Sözkonusu bu yazımızda, diğer bazı tespitlerin yanında şu tespiti de yapmıştık:

"Fakat, ağababalarının açık bir şekilde «sosyalizm»den vazgeçmeleri, bu revizyonistlerin modern-revizyonizmi savunmalarını ortadan kaldırmamıştır. Bunlar eskisi kadar «sosyalizm» adına konuşmasalar da, modern revizyonizmin en temel tezlerini uç noktasına kadar ilerleterek savunmaya devam etmektedirler." (BP Sayı 75, sayfa 14)

Bizim bu tespiti yaptığımız dönemden kısa bir süre sonra, TKSP "2. Yurtdışı Konferansı"nı yaptı. Bu konferans, bir bağlamda PSK'nın 3. Kongresine hazırlık anlamına gelen bir konferanstır. Gerek bu konferansın sonuç bildirisi olsun, gerekse de "3. Kongre Sonuç Bildirisi" olsun, aynı içeriğe sahiptirler. Bunun için kongre sonuç bildirisine tavır takınırken, gerekli görülen yerlerde konferans sonuç bildirisine de değineceğiz.

Kongre bildirisine tavır takınırken var olan tüm yanlışlara tavır takınmayacağız. Ortaya koyacağımız esas sorun, sosyalizm adına sosyalizme, Marksizm-Leninizm bilimine yapılan saldırılar olacaktır. Bunun dışındaki sorunlara dikkat çekip, sözkonusu sorunlar hakkında önceden tavır takındığımız makalelere atıfta bulunmakla yetineceğiz.

3. Kongre Sonuç Bildirisi'nde, kongrenin yapıldığı ve partinin adının değiştirildiği vb. bilgisi verildikten sonra, *"Sosyalizm İnsanlığın Geleceğidir"* başlığı altında ve devamında sosyalizm konusundaki görüşlerini ortaya koymaktadırlar. "Sosyalist sistemin" dağılışını *"gerek dünya emekçileri, gerekse genel olarak insanlık bakımından olumsuz bir gelişme olarak"* değerlendirdikten sonra, şu tespiti yapmaktadırlar:

"1917 Ekim Devriminden bu yana, önce Sovyetlerde, sonra bir dizi ülkede gündeme konan sosyalizmi kurma deneyimi başarısızlıkla sonuçlandı. Kongremiz, bu başarısızlığın, yanlış uygulamaların yanı sıra asıl olarak ulusal ve uluslararası nesnel koşulların bütününden kaynaklandığı görüşündedir." (agb)

Sözkonusu bu tespitte öne çıkarılması gereken iki sorun vardır: Birincisi; ***1917 Ekim Devriminden beri*** "sosyalizmi kurma deneyimi"nin başarısızlıkla sonuçlandığı tespiti ile ilgilidir. Burada, sanki 1917 Ekim Devriminden beri 1990'lı yıllara dek kesintisiz bir sosyalizmi kurma deneyimi varmış gibi tavır takınılmaktadır. Gerçek durum bu değildir.

a) Sovyetler Birliği'nde sosyalizm, Lenin ve Stalin önderliğindeki dönem içinde olgu olarak gerçekleştirilen ve kurulan bir düzen olmuştur. Bu bağlamda, sosyalizmi kurma deneyi başarı ile sonuçlanmıştır. Bu olgu gözönüne alındığında, yukarıda yapılan tespit, bu gerçeği reddetmektedir ve sosyalizme saldırıdır. İlkönce biz, bu saldırı tavrını kökten reddediyoruz.

b) Gelinen yerde bir zamanlar sosyalist olan Sovyetler Birliği'nin geriye dönüşü ve açık kapitalist sisteme geçmesi olgusuna bakılarak 1917 Ekim Devriminden bu yana bütün dönemi bir ve aynı göstermek yine yanlış olan bir tavırdır.

Bu konuda Bolşevik Partizan Sayı 75'de *"74 Yıl Sosyalizm mi?"* ara başlığı altında tavır takındığımız için, burada tekrar tavır takınmayı gereksiz görüyoruz. Gelinen yerde, geriye doğru bakıldığında, sonuç itibarı ile sosyalizmin inşası yenilgiye uğramıştır. Fakat bu sonuç, hiçbir şekilde Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşa edilmediği anlamına gelmez.

PSK'nın bu tespiti, Lenin-Stalin dönemi ile Kruşçev-Brejnev ve Gorbaçov dönemini bir ve aynı gösterme bağlamında; aynı zamanda sosyalizmin hiç kurulmadığı anlayışını savunarak sosyalizme saldırma bağlamında yanlış olan bir tespittir. Bu, dağılan sistemin "sosyalist" sistem olduğu tespiti ile de çelişen bir tespittir. Öyle ya, dağılan sistem "sosyalist" bir sistem ise, böyle bir sistemin kurulduğu kabul edilmiş demektir. PSK, ister sosyalizmin kurulduğunu, isterse kurulmadığını savunsun, her iki açıdan da yanlış konumdadır. Sosyalizmin kurulduğunu savunduklarında, Kruşçev-Brejnev ve sonrası dönemini de sosyalist olarak gördükleri için yanlış konumdadırlar. Sosyalizmin kurulmadığını savunduklarında da var olan gerçeği reddetmekle yanlış konumdadırlar.

İkinci sorun ise; *"bu başarısızlığın"* gerekçelendirildiği tespitin içinde ortaya çıkmaktadır. PSK'ya göre bu başarısızlık esas olarak *"ulusal ve uluslararası nesnel durumdan"* kaynaklanmaktadır. Bu tespitin biraz derinine inildiğinde görülecek şey şudur:

"SBKP 1917 Ekim Devriminden bu yana esas olarak doğru tavır takınmıştır. Fakat bunun yanında bazı yanlış uygulamalar da olmuştur. Bu uygulamalar, başarısızlığın esas sorumlusu olmamıştır. Esas sorumlu olan şey, ulusal ve uluslararası nesnel koşullardır."

Yani, ulusal ve uluslararası nesnel koşullar, sosyalizmin inşası için uygun değildir... Sonuç; bu koşullar var olduğu sürece sosyalizm kurulamaz... İşte bunların vardığı yer budur. Bunların tavrı, sosyalizmi savunma adına, sosyalizmin reddidir.

Sosyalizmin inşasının içinde bulunulan nesnel koşullarda mümkün olmadığını savunan bu tavır, aynı zamanda, Sovyetler Birliği'ndeki geri dönüşün gerçek nedenini de gözardı eden, Kruşçev modern-revizyonizmini temize çıkaran bir tavırdır. Çünkü geriye dönüşün esas sebebi, nedeni bu karşı-devrimcilerin SBKP içinde hakim hale gelmeleri ve sosyalizmin kazanımlarını süreç içinde yok etmeleridir. Modern revizyonizmin uşakları, ağababalarının izini takip etme görevini layıkiyle yerine getiriyorlar.

İşte, bir yandan *"ulusal ve uluslararası nesnel koşullardan kaynaklanan"* sosyalizmin inşasının mümkün olmadığı görüşü savunulurken, diğer yandan ise kongreleri, *"bu deneyimin başarısızlıkla sonuçlanmasına bakarak sosyalizmin geleceğine karşı umutsuzluğa kapılmanın yanlışlığını belirtir" (agb).* Biz, bunların sosyalizmden ne anladığını Kongre Belgelerini ele alarak önümüzdeki dönemde daha detaylı bir şekilde tekrar ortaya koyacağız. Burada kendimizi bildiri ile sınırlıyoruz. Her halükarda söylenmesi gereken şey, bunların sosyalizme saldırılarının hala, sosyalizmi savunma adı altında yapıldığıdır.

Şimdi de başka bir tespitlerine değinelim. Sözkonusu tespit şöyledir:

"Kongremiz, Sovyetlerde ve öteki sosyalist denen ülkelerde son gelişmelerin açık biçimde ortaya konduğu yozlaşmanın «işçi sınıfı iktidarı» adı altındaki yönetimin -işçiler dahil- bizzat emekçi halk üzerinde bir diktatörlüğe dönüşmesinin ve böylece kitlelerden kopuşunun, suskunluğun, nemelazımcılığın, rüşvetin, alkolizmin ve tüm öteki olumsuzlukların sosyalizmin doğası gereği olmayıp, ona yabancı olduğu görüşündedir." (agb)

Evet. Burada sayılan olgular, sosyalizme yabancı, ona uygun olmayan olgulardır. Ama, bu olgulardan çıkabilecek, çıkarılması gereken ***bir tek sonuç vardır.*** Bu sonuç, *"Sovyetlerde ve öteki sosyalist denen ülkelerde"* bu olguların yaşandığı döneme SOSYALİST DÖNEM ve bu ülkelere de SOSYALİST ÜLKELER denemeyeceği sonucudur.

Marksizm-Leninizmin gerçek savunucuları bu sonucu yıllar önce çıkarmış ve modern-revizyonizme karşı mücadelede savunmuşlardır. Marksist-Leninistler bunu böyle savunurken, PSK revizyonistleri bütün güçleri ile Marksist-Leninistlere saldırıyor, Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapıyorlardı...

Bu bağlamda, "2. Yurtdışı Konferansı Sonuç Bildirisi"nde savunulan şu düşünce ilginçtir:

"Partimiz geçmişte «reel sosyalizmi» bir bütün olarak savundu ve iç yapısındaki bu yozlaşmayı göremedi. Gözlemlerimiz sınırlıydı ve sol saflardaki kimi yanlışlara karşı çıkarken kendimiz de yanlış yaptık. Kimi eleştirileri gereği gibi ciddiye alıp araştırmadık." (agb)

Bu, özeleştiri tavrı değil, günah çıkarmadır. Özeleştiri gibi görünen bu tavır, bunların yanlışlarından öğrenip doğruyu savunma tavrı değil, zaten içine battıkları bataklıkta daha da derine batmaya hizmet eden bir tavırdır. Bu revizyonistler, Kruşçev ile başlayan geriye dönüşü bir türlü görmek istemiyorlar. İçine battıkları batak içinde de göremezler. Bunu göremedikleri için de, yukarıda saydıkları sosyalizme yabancı olan olguların kaynaklandığı neden şu şekilde ortaya konmaktadır:

"Bu, tek parti yönetiminin ve toplumun genel olarak sosyalizmin kuruluşu için henüz olgunlaşmamış olmasının ürünüdür." (agb)

Burada yine, Partinin niteliği, yürüttüğü politikanın ne olduğu gözardı edilmekte, sorun *"tek parti yönetimi"* ne indirgenmektedir ki bu da olgu olarak doğru değildir. Sovyetler Birliği dışındaki "sosyalist" ülkelerde "tek parti" yönetimi yoktu. Tek parti yönetimi ilkesel bir sorun değildir; her ülkenin somut koşullarına göre değişen bir sorundur. Sorun, tek parti yönetimi değil, bu partinin niteliği ve yürüttüğü politikanın ne olduğu sorunudur. Biz, koşullar gerektiriyorsa, komünist olan tek parti yönetiminden yanayız.

PSK açısından sorun, sosyalizm şartlarında tek ya da çok partili yönetim değil, kapitalizm şartlarında demokratik olarak sınıflarüstü diye yutturulmaya çalışılan burjuva devletin varlığı şartlarında ***çoğulcu*** ya da ***demokratik çoğulcu*** bir yönetim sorunudur. Bunu makalemizde kendilerinden aktaracağımız bir alıntı ile göstereceğiz.

Sosyalizme geçiş ve sosyalizmin kuruluşu bağlamında söylenenlere geçmeden önce, alıntıdaki *"toplumun sosyalizmin kuruluşu için hazır"* olmadığı tespitinin yukarıda *"ulusal ve uluslararası nesnel"* koşullara dayandırılan, sosyalizmin içinde bulunduğumuz koşullarda imkansızlığını savunan gö-

rüşle bağ içinde savunulduğuna dikkat çekmek istiyoruz. Burada bir kez daha *"nesnel koşullar"*, *"toplumun hazır olmadığı"* tespitlerinin ardına gizlenerek sosyalizm bilinmeyen bir geleceğe ertelenmektedir. İşte bundan dolayı, *"Sosyalizme Geçiş ve Onun Kuruluşu Tümüyle Demokratik Biçimlerde Olmalıdır"* başlığı altında şu tespit yapılmaktadır:

"Kongremiz, sosyalizmin kuruluşu için, genel olarak dünya koşullarının elverişli olması gereğinin yanısıra, ulusal planda gelişkin bir ulusal ekonomiyi, çok partili yaşamı ve özgür basını içeren gelişkin bir demokrasiyi zorunlu görür. Sosyalizm halk çoğunluğunun istemi, desteği, katkısı olmaksızın kurulamaz. Sosyalizme geçiş ve onun kuruluşu tümüyle demokratik biçimlerde olmalıdır." (agb)

Bu alıntıdaki son cümleden ne anlaşıldığı "2. Yurtdışı Konferansı Sonuç Bildirisi"nde daha açık bir şekilde ortaya konmaktadır. Tavırları şöyle:

"...Bu nedenle, gelecekte sosyalizme geçiş bir ayaklanma ve diktatörlükle değil, ancak demokratik, çok partili ve çok sesli bir toplum içinde, barışçı yollarla ve adım adım koşulları olgunlaştırarak mümkün olacaktır." (agb)

Bu iki alıntı içinde değinilmesi gereken bir çok konu vardır. Fakat, biz en önemlilerinden bazılarına değinip geçmek istiyoruz. Çünkü buradaki yaklaşım, bunların diğer konularda savundukları düşünceler içinde şu ya da bu oranda kendisini göstermektedir.

Değinmek istediğimiz konulardan biri, sosyalizme geçişin barışçı yollarla mümkün olup olmadığı sorunudur. Bilindiği gibi, bu tez yeni bir tez değildir. Bu, Kruşçev modern revizyonizminin Marksist-Leninist devrim teorisini iğdiş eden, kapitalist düzenden sosyalist düzene geçmek için burjuva devleti devrimci şiddet ile yıkıp, yerine proletarya devletini kurmayı reddeden, eski bir revizyonist tezdir. Bu tez hakkında çokça tavır takındığımız için burada tekrarlamayı gereksiz görüyoruz. Bu tezin mucitleri yaşamıyor olsalar da, tezin kendisi bu mucitlerin yol arkadaşları tarafından hala savunulmaktadır.

Bu alıntılar içinde, bu tezin savunulması, aynı zamanda aşamalı, yani, adım adım koşulları olgunlaştırma temelinde sosyalizme geçişi savunduğu yerde, sadece revizyonist bir tezin savunuculuğu yapılmamaktadır. Bu tezin savunuculuğu, devleti yıkma yerine dönüştürmeyi savunduğu için reformist bir tezdir de aynı zamanda. Bu konuda "2. Yurtdışı Konferansı Sonuç Bildirisi"nde şu tavrı takınmaktadırlar:

"... Sosyalizme geçiş ise partimizin nihai hedefidir. Bu geçiş tümüyle barışçıl, demokratik yöntemlerle ve adım adım, koşulları olgunlaştırarak, halkın özgür seçimi ve desteğiyle olacaktır. Diğer bir deyişle, ancak her bakımdan demokratik, özgür bir seçimle halkın desteğini aldığımız zaman iktidara gelir ve programımızı uygularız. Halk bizi yeniden seçmediği zaman ise çekilir ve muhalefet görevimizi yaparız. Partimizin hali hazır programı zaten, böylesine demokratik, çoğulcu, özgür ve genel seçimlere dayanan bir toplumu öngörmektedir ve bu belirleme sosyalizme geçiş ve sosyalizmin kuruluş dönemi için ayrıca vurgulanmalıdır." (agb)

Burada savunulan görüşler en iyi halde burjuva demokrasisinin savunusu olabilir, sosyalizmin savunusu ise asla olamaz. Bu revizyonistler, Sovyet tipi örgütlenmenin, demokrasinin emekçi yığınlar için en geniş uygulanmasına izin veren örgütlenme biçimi olduğunu kavramamışlardır. Çoğunluğun kazanılmasından ancak burjuva parlamenter sistemdeki seçim çoğunluğunu ***kazanmayı*** anlamaktadırlar. Ufukları burjuva demokrasisinin ötesine geçememektedir.

Bu kadarı ile de kalınmamakta. Demokrasi ve diktatörlük bağlamında savunulan görüşler, diğer savundukları görüşler ile birleştirilince, bunların açıkça burjuva politikası savundukları ortaya çıkmaktadır. Burjuvazi ve çanak yalayıcıları sürekli olarak kendi iktidarlarını korumak için, demokrasi ile diktatörlüğü karşı karşıya koymakta ve kendi devletlerini sınıflarüstü bir aygıt olarak yutturmaya çalışmaktadırlar. PSK'nın yaptığı da bu çerçeve içindedir. Sadece bir farkla: Sosyalizm adına konuşarak!

Bunların Marksizm-Leninizme saldırılarını biraz daha açığa çıkarmak için, demokrasi ve diktatörlükten Marksist-Leninistlerin ne anladığına kısaca bakmak gerekiyor. Demokrasi, Lenin'in deyimiyle, *"bir sınıf tarafından bir başka sınıfa, nüfusun bir bölümü tarafından nüfusun bir başka bölümüne karşı, sistemli zor uygulamasını sağlamaya yarayan bir örgüttür." (Lenin, "Devlet ve İhtilal", Bilim ve Sosyalizm Yayınları, sayfa 109)*

Aynı zamanda bu örgüt, ister burjuvazinin elinde olsun, isterse proletaryanın elinde olsun, kısacası bu sistemli ***zoru*** uygulayan ***devlettir***. Bunun için de Lenin, yaptığı polemikte şu tavrı takınmaktadır:

"Devlet üzerindeki alışılmış düşüncelerde, Engels'in burada sözü edilen önsözünde dikkati çektiği ve yukarıda değinmiş bulunduğumuz yanılgıya gerçekten sık sık düşülüyor; ***devletin ortadan kalkmasının, demokrasinin de ortadan kalkması olduğu; devletin sönmesinin, demokrasinin de sönmesi demek olduğu sık sık unutuluyor."*** *(abç) (Lenin, aynı yerde)*

Burada çıkan sonuç, devlet/demokrasi, demokrasi/diktatörlük ve diktatörlük ile devlet ilişkileri birbiri ile içiçe ve birbirine bağlı olan, birinin varlığı aynı zamanda diğerlerinin de varlığını zorunlu kılan bir ilişkidir. Bunların sınıflarüstü olmadığı da kendiliğinden ortaya çıkar. Çünkü var olan devlet burjuva devleti ise, varolan demokrasi burjuva demokrasisi ve burjuvazinin diktatörlüğünün hüküm sürmesi demektir. Yok eğer devlet proleter, yani sosyalist bir devlet ise, o zaman da demokrasi ile diktatörlük proletaryanın demokrasisi ve diktatörlüğüdür. İşte PSK'nın tavrı, Lenin'den aktardığımız bu temel yaklaşımı reddeden bir tavırdır ve söylendiği gibi burjuvazinin iktidarını korumak için proletarya ve emekçilere yutturmaya çalıştığı; kendi devletlerinin sınıflarüstü olduğu ve demokrasilerinin diktatörlüğü dıştaladığı vb. çabalarına hizmet eden bir tavırdır da aynı zamanda.

Aktardığımız alıntılar içinde ortaya konan tespitler bir başka açıdan da yanlıştır. Bunları tek tek ele alırsak:

a) Sosyalizmin kuruluşu için *"genel olarak dünya koşullarının elverişli olması gerekiyor"* tespiti, tek tek ülkelerde koşullar elverdiğinde, sosyalizmi inşa etmemenin teorisini yapan bir tespittir. Aynı zamanda, Sovyetler Birliği'ndeki geriye dönüşü bu koşulların olmamasına bağlayan ve modern-revizyonistleri aklayan bir tavırdır.

b) *"Ulusal planda gelişkin bir ulusal ekonomi"*nin olması gerektiği tezi, somutta eski Sovyetler Birliği'nin devrim öncesi bu ekonomiye sahip olmadığını savunan bir tezdir. Böyle bir tezi savunmak, somutta açıkça yalan söylemek demektir ve gerçekleri tersyüz etmektir.

c) *"Çok partili yaşam ve özgür basını içeren gelişkin bir demokrasi"* nin zorunluluğu tezi iki açıdan yanlıştır. Demokrasinin genişliği açısından yaklaşıldığında, en geniş demokrasi, proletarya ve emekçi sınıflar için demokrasi, proletarya diktatörlüğü altında var olan sosyalist demokrasidir. Yukarıda ortaya koyduğumuz gibi, PSK bu demokrasiyi reddetmektedir. Bu bağlamda *"en gelişkin demokrasi"* den bahsetmesi, aynı zamanda ikiyüz-

lülükten başka bir şey değildir. Diğer açıdan bakıldığında, tek partili yönetimi demokrasiye karşı, çok partili yönetimi ise gelişkin demokrasi olarak gösterip karşı karşıya koymak da yanlış olan bir tavırdır. İster çok partili, ister tek partili yönetim olsun, sorulması gereken soru, bu partilerin niteliğinin ne olduğu sorusudur. Buna bağlı olarak da var olan yönetimin, devletin hangi sınıfın devleti ve yönetimi olduğu sorusu tayin edici sorudur. Ya burjuva devleti ve demokrasisi, ya da proletaryanın devleti ve demokrasisi. Bu ikisi arasında başka yol yoktur. Özgür basın sorunu da bu demokrasi türlerine bağlı olan bir sorundur.

d) *"Sosyalizm halk çoğunluğunun istemi, desteği, katkısı olmaksızın kurulamaz"* tespiti, bunların halkın desteği, istemi ve katkısından ne anladıkları bilindiğinde –yukarıda sosyalizmin inşası bağlamında tavırlarını aktardık– bu tespit yanlıştır. Bu, Sovyetler Birliği bağlamında somut olarak tespit edilenlerin yok sayılması anlamına geldiği için de yanlıştır. Cevap verilmesi gereken temel soru, Sovyetler Birliği'nde Lenin-Stalin döneminde var olan yığınların desteği, katkısı vb. nin sonraki dönemde neden yok olduğu sorusudur. Modern revizyonist ağababalarının "marifetlerini" gizlemek için, bu soruya cevap vermekten kaçma tavrını, her türlü oyuna başvurarak yapmaktadırlar. "Sezar'ın hakkı Sezar'a"! Modern revizyonizmin uşakları ağababalarından iyi öğrenmişlerdir...

Bildiride sosyalizm bağlamında söy lenen son noktaya da değinip bu konudaki tavırlarını tamamlayalım. Yaptıkları tespit şöyledir:

"PSK 3. Kongresi, sosyalizme ilişkin teorik ve ideolojik görüşlerin, son gelişmelerin ışığında gözden geçirilmesi gereğini belirtir. Marks dahil, sos yalist düşünce ve eylemin usta ve önderlerinin görüşleri bir dogma gibi ele alınmamalı; bu görüşlere ve geçmişin deneylerine eleştirici bir gözle yaklaşmalı. Sosyalizm, düşünce planında da değişen koşullara uygun olarak kendisini yenilemeli." (agb)

Burda, modern revizyonistlerin dog matizme karşı mücadele etme ve koşullar değişti maskesi ardına gizlenerek Marksizm-Leninizm bilimini revize ettiklerine bir kez daha dikkat çekmek yeterlidir. PSK'nın tavrı da budur. Çünkü dogmatik olmama adına saldırılan, reddedilen şey, Marksizm-Leninizmin temel ilkeleridir. Devlet, demokrasi ve diktatörlük ile sosyalizme geçişin PSK tarafından nasıl savunulduğunu yukarıda gösterdik. Ele aldığımız bildirilerin niteliğini belirleyen yaklaşım, sosyalizm konusunda sa vundukları bu karşı-devrimci yaklaşımdır.

Bildiride geriye kalan bölümler içinde bazı noktalara dikkat çekip yazımıza son verelim.

Uluslararası durumun tespiti bağlamında söylenenler esas olarak emperyalist "yeni düzen"in savunuculuğundan öteye gitmemektedir. Bu konudaki temel yaklaşımları şöyledir:

"Kongremiz, uluslararası planda cid di bir gerilime ve soğuk savaşa yol açan, nükleer savaş da içinde olmak üzere, bir dünya savaşı tehlikesini taşıyan dünya ölçüsündeki kamplaşmanın sona ermiş olmasını, silahsızlanma yönünde atılan adımları, yumuşamayı, insan haklarının ve çevre sorunlarının öne çıkmasını, bölgesel sorunların çözümü yönündeki gelişmeleri, haksız sınırların değişerek ulusların kendi kaderlerini belirleme olanağının birkez daha ortaya çıkmasını son gelişmelerin olumlu ürünleri arasında sayar." (agb)

Emperyalist "yeni düzen" savunuculuğu konusunda yukarıda atıfta bulunduğumuz Bolşevik Partizan Sayı 75'teki makalemizde bunların tavrını ortaya koyduk. Buradaki tavırları da ortaya koyduğumuz tavırlarının aynısı olduğu için bir kez daha tekrarlamayı gereksiz görüyoruz.

Fakat buna rağmen, PSK'nın bir çelişkisine değinmeden geçemeyeceğiz. Bu çelişki şöyledir: Bildirinin girişinde *"sosyalist sistemin"* çöküşünün *"sosyalist hareket, emekçiler ve genel olarak insanlık açısından olumsuz"* bir durum olduğu tespiti yapılmaktadır. Fakat uluslararası durum tespitine gelindiğinde ise, NATO-VARŞOVA Paktları temelinde olan kamplaşmanın ortadan kalkmasının ve bunun sonucunda ortaya çıkan durumun ***olumlu*** olduğu görüşü savunulmaktadır. Yani olumlu olan bu durum, "sosyalist kam pın" çöküşüne bağlı olarak ortaya konmaktadır. Sonuç olarak ele alındığında PSK'nın söylemesi gerektiği şey, "iyi ki bu kamp yıkıldı, aksi halde üçüncü bir dünya savaşı çıkabilirdi", vb. vb. olmak zorundadır. Bunların yaklaşımından başka türlü bir sonuç da çıkarılamaz.

"Ortadoğu ve Güney Kürdistan" başlığı altında, *"Uluslararası plandaki son gelişmeler, Ortadoğu'daki dengeleri de değiştirmiştir. Filistin ve Kıbrıs sorunlarının barış masasına yansıması ve çözüm sürecine girmiş olmaları olumludur" (agb)* tespitinden sonra Güney Kürdistan'daki gelişmeler konusunda tavır takınılmaktadır. Filistin ve Kıbrıs sorununun çözümünden anladıkları şey, emperyalistlerin kendi aralarındaki pazarlıklar sonucu ortaya çıkacak olan durumdur. Böylesi bir çözüm, açıktır ki, proleterya ve emekçiler açısından herhangi bir çözüm değildir, olamaz da. Bunu olumlu olarak görmek de emperyalist "yeni düzen"in savunuculuğu dışında herhangi bir başka anlama gelmemektedir.

Güney Kürdistan'daki gelişmeler, IKDP ve YNK'nın PKK kamplarına saldırıları ile başlayan çatışmalar hakkında takındıkları tavır, Bolşevik Partizan Sayı 78'de, sayfa 19-20'de eleştirdiğimiz "Basın Bildirisi"nde ortaya konanlarla aynıdır. Bu yüzden tekrar değinmeyi gereksiz görüyoruz.

Kürt ulusal sorununun çözümü konusunda söylenenler bağlamında da Bolşevik Partizan Sayı 75, sayfa 12-14 arasında ortaya konanlar, bildiride de savunulmaktadır. Sözkonusu makaleye eklenecek tek tavır şudur:

"Kürt halkı hiç kimsenin yurdunu bölüp parçalamaya niyetli değildir. O her onurlu ulus gibi, kendi ülkesinde özgür yaşamak, kendi kendini yönetmek istiyor. O, Birleşmiş Milletler İlkelerinin, AGİK sözleşmesinin, Paris Şartı'nın kendi durumuna da uygulanmasını istiyor." (agb)

Bu tavır, bizim, Bolşevik Partizan Sayı 75'de yaptığımız, *"TKSP'nin umu du, Birleşmiş Milletler Örgütü, Avrupa Konseyi, AGİK organları vb.'dir! Bu tavır da göstermektedir ki, TKSP gerçek anlamda Kürt ulusunun kurtuluşunu savunmamaktadır." (BP 75, sayfa 12)* tespitini onaylayan bir tespittir. Evet, PSK Kürt halkı ile ulusunu birbirine karıştırmanın yanında, ne Kürt ulusunun, ne de Kürt halkının gerçek kurtuluşunu savunmamaktadır. Bu siyasetle de savunamaz! Karşı-devrimcilik bunların iliğine kadar işlemiştir...

–KÜRT ULUSU BU KARŞI-DEVRİMCİLERE RAĞMEN, ULUSAL KURTULUŞUNU ELDE EDECEKTİR!
–KAHROLSUN HER TÜRDEN KARŞI-DEVRİMCİLİK!
–MARKSİZM-LENİNİZM HERŞEYE RAĞMEN YENECEKTİR!
–GELECEK KOMÜNİZMİNDİR!
–YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

15.12.1992

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu
Örgütleme Komisyonu

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim! - XII -

KOMÜNİST Enternasyonal Altıncı Kongresi'nin ve Kızıl Sendikalar Enternasyonali Dördüncü Kongresi'nin, kapitalizmin görece istikrar döneminin ve işçi sınıfının savunma döneminin artık hızla geride kaldığı ve dünya kapitalist sisteminin genel bir krize, uluslararası işçi sınıfının saldırı dönemine doğru yol aldığı yönündeki bilimsel öngörüleri, bunların karar altına alınması üzerinden daha bir yıl bile geçmeden pratikte doğruluklarını kanıtladılar.

1929'da New York Borsasının çökmesi ile en açık işaretini veren, 1932'ye kadar derinliğini sürdüren ve bütün dünyaya yayılan kriz, dünya tarihinin en ağır, en uzun ve en yıkıcı ekonomik krizi olarak tüm kapitalist dünya ekonomisini etkisi altına alır. 1929-1932 arasında kapitalist devletlerin sanayi üretimi % 38 oranında düşer. Binlerce fabrika, işletme, petrol kuyusu ve maden ocağı kapatılır. Kapitalist ülkelerdeki iktisadi yaşam felç olur. Sanayi krizi kapitalist tarımı da bütün şiddetiyle sarar. Onbinlerce küçük tarım işletmesi yıkıma uğrar.

Kapitalist ve sömürge, yarı-sömürge ülkelerin proleterleri krizin sonuçlarını kısa zamanda hissederler. Ücretler büyük oranda düşürülür. İşsizlik, o güne kadar görülmemiş boyutlara ulaşır. Resmi istatistiklere göre kapitalist ülkelerdeki işsizlerin sayısı 35 milyona ulaşır. Kısa çalışma içerisinde bulunan işçilerin sayısı bundan da fazladır. İşsizler ordusu, yıkıma uğratılan köylü, zanatkarlar ve küçük tüccarlarla büyüdükçe büyür.

Aynı tarihte, dünya sosyalizminin anavatanı Sovyetler Birliği'nde, o zamana kadar görülmemiş boyutta, derinlikte ve tempoda bir sanayileşme ve kollektifleştirme atılımı yapılır. Sovyet ekonomisi, kapitalist ekonominin tersine üretim hacmi, üretim verimliliği, üretim dallarının çeşitliliği vb. vb. her yönüyle atılımdan atılıma koşar. İşsizliği yok etmenin en son aşamasına yönelir.

Sovyetler Birliğinin başarısına açık gizli, büyük bir kinle bakan reformist sendika enternasyonali ve reformist, karşı-devrimci sendika yöneticileri, dünya ekonomik krizinin yükünün işçilerin ve diğer emekçilerin sırtına yıkılması için emperyalist tekel ve tröstlerle, emperyalist devletlerle daha sıkı işbirliğine ve daha açık işçi düşmanlığı politikasına yönelirler.

Amsterdam ihanet Enternasyonali'nin 1930 Temmuz'unda Stockholm'da yapılan kongresinde, *"Kriz şartlarında grev savaşımı yürütmek cinayettir." (Adibekow, "Kızıl sendikalar Enternasyonali", 1. Baskı, Verlag Tribüne, sayfa 105, Almanca)* kararı alınır. Reformist çetelerin işçi hareketinin radikalleşmesini engelleme yönündeki her türlü çabalarına rağmen 1929-1932 yılları arasında uluslararası işçi hareketi hiç görülmemiş ölçülerde ileriye doğru atılır.

Bu yıllarda 15 en büyük kapitalist ülkede 18.794 grev yapılır ve bu grevlere 8.515.000 işçi katılır ve 84.708.700 işgünü kaybı olur. Yalnızca ekonomik savaşımların ve bu savaşıma katılan işçilerin sayısında değil, bu savaşımların içeriği ve biçimlerinde de büyük değişiklikler görülür.

Bir çok halde grevler başından itibaren politik taleplerle de başlar, gelişir ve grevlerle, işyeri işgalleri mücadele biçimleri olarak içiçe geçerler. Bu türden içiçe geçmenin en kitlesel ve en radikal biçiminin yaşandığı mücadele, Polonya'nın Lodz şehrinde ortaya çıktığı için, 30'lu yılların başından itibaren bu tür grev savaşımlarına *"Polonya usulü grevler"* adı verilir. Genel grevler bir çok ülkede daha yaygın mücadele biçimleri olarak gündeme gelir.

İşsizlerin radikalleşmesi de hızla gelişir. Milyonlarca işsizler ordusu kapitalizmin kötülüklerinin geçici hastalıklar olmadığını daha iyi kavramaya başlarlar ve kapitalistlere ve devlete karşı eylemler örgütler ve yürütürler. 6 Mart 1930'da ve 25 Şubat 1931'de işsizliğe karşı enternasyonal savaşım günleri çağrısına işsizlerin büyük kitlesi yoğun olarak katılır. Bir çok ülkede, ama özellikle ABD'de kitlesel "açlık yürüyüşleri" yapılır.

Kısaca söylenecek olursa, işçilerin ve işsizlerin, giderek daha fazla politikleşen ekonomik savaşımlarında muazzam bir ilerleme vardır ve bu durum komünistlerin uluslararası ve ulusal planda kabul ettikleri doğru kararlarını derinleştirmesini ve işçi hareketinin yeni boyutu ve temposuna uyumlu hale getirmesini zorunlu kılar.

Bu görevin çözümünde Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin Ocak 1929'da topladığı Strasburg Konferansı önemli bir köşe taşıdır. Kızıl Sendikalar Enternasyonali Strasburg Konferansı'nın dikkatinin merkezinde, objektif gelişmenin ortaya çıkardığı ekonomik savaşımlar ve bunlara ilkeli komünist yaklaşım ve önderlik sorunları durur. Strasburg Konferans'ının kararlarının detaylı bir değerlendirilmesi Bolşevik Partizan, Sayı 52'de yayınlanmıştır. Bu değerlendirmeye, burada yanlızca bir ekleme yapmak, daha doğrusu Komintern'in yaptığı bir eleştiri/özeleştiriyi aktarmak istiyoruz.

Komünist Enternasyonal'in 1935'de yapılan Yedinci Kongresinde Almanya Komünist Partisi delegelerinden Wilhelm Pieck tarafından *"Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin Faaliyeti Üzerine Hesap Verme Raporu"* sunulur. Bu raporda, yapılan bir çok hatanın yanısıra, Kızıl Sendikalar Enternasyonali Strasburg Konferansı'nın da bir noktadaki hatasına parmak basılır. Bu hata şudur:

"Reformist sendika bürokrasisinin iktisadi mücadelelere tek başına karar verme hak iddiasını -onlar bunu yalnızca ekonomik mücadeleyi engellemek için kullanıyordu- kırma görevi, Kızıl Sendikalar Enternasyonali tarafından doğru konuldu.

*Fakat 1929 başında toplanan Strasburg Konferansı'nın kararı bu amacın ötesine geçti, buna göre; «Grev yönetimleri ve mücadele komisyonlarının görevi, **reformist sendikalara rağmen ve onlara karşı** grev mücadelesinin bağımsız hazırlığı ve yönetimidir.» Bu, «gerçek lokavt hallerinde mücadele komisyonlarının, gerekse grev yönetimleri ve diğer mücadele organlarının seçiminde sosyal-demokrasiye ve sendika bürokrasisine bağlı kişilerin grev kırıcıları olarak reddedileceği» talimatı için de geçerlidir.*

Mücadele deneyimleri, reformist sendika yöneticilerinin kitlelerin artan grev isteğinin baskısı altında her zaman grevi reddetme gücüne sahip olmadıkları ve bu yüzden birleşik cephe taktiğinin mümkün ve gerekli olduğunu da öğretti. Saflarımızdaki oportünistler, grev sorununda gerçi reformist sendika ağalarını üye kitlelerinin baskısı altında bırakmak gerektiği, ama grevlerin sendika önderlerince reddi halinde bunların kararlarına uymak gerektiği görüşünü savundular. Bu oportünist görüşe karşı elbette mücadele etmemiz zorunluydu. Ancak üye kitleleri vasıtasıyla reformist sendika bürokrasisi üzerinde genelde bir baskı uygulamanın oportünist olduğunu varsaymak, gene bir hataydı. Ki Brandlerci «sendika ağalarını zorlayın» sloganına karşı tavrımız, Almanya'da ve daha sonra diğer ülkelerde bu şekilde yorumlandı. Devrimci azınlık, bütün dikkatini grevlerin bağımsız yönetimi üzerinde yoğunlaştırdı, ama bunu yaparken, bu grev hareketlerindeki işçilerin çoğunluğu üzerinde sağlam bir etki kazanmaya katkıda bulunacak bir çalışma olarak reformist sendika önderleri tarafından yönetilen grev hareketine katılmak gibi bir görevi gözardı etti.

Bu sekter hatalara rağmen komünistlerin örgütlü işçi kitleleri üzerinde etkisi büyük bir hızla arttı. Bu yüzden reformist sendika önderleri Almanya'da, İngiltere'de ve Amerika Birleşik Devletleri'nde ve daha bir dizi ülkede komünistleri sendikalardan dıştalamaya başladılar" (Üçüncü Enternasyonal'de Faşizm Üzerine Tartışmalar -Belgeler II-, 1. Baskı, sayfa 133-134, Dönüşüm Yayınları)

Bu faaliyet raporunda da Komünist Enternasyonal işçi hareketi içerisindeki komünistlerin başarılarına değinirken, ikincil planda ortaya çıksalar da hatalara parmak basmayı ve hatalar konusunda eleştiri/özeleştiri yapmayı önemli görmektedir.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL YÜRÜTME KURULU'NUN 10. PLENUMU

Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu 10. Plenumu 3–19 Temmuz 1929 tarihleri arasında toplanır. 10. Plenum'un en önemli gündem maddelerinden bazılarını, dünya çapında gelişen ve sola ve saldırı taktiğine kayan proleter hareketlerin sorunlarına gerekli yanıtları vermeyi amaçlayan gündem maddeleri oluşturur. 10. Plenumun kararları şunlardır:

1) Uluslararası Durum ve Komünist Enternasyonal'in Önünde Duran Görevler.

2) Ekonomik Savaşım ve Komünist Partilerinin Görevleri.

3) Emperyalist Savaşa Karşı Enternasyonal Gün Üzerine.

4) Yoldaş Buharin Üzerine karar.

5) Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu Üyesi J. Lovestone'nin Birleşik Devletler Komünist Partisi'nden Çıkartılmasına Karşı Çağrısı Üzerine Karar.

6) Jilek'in Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'dan Çıkartılması Üzerine Karar.

7) Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu Üyesi Spector'un Komintern'den Çıkartılması Üzerine Karar.

8) Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'nun 1928 Yılı Mali Raporu Üzerine Karar.

Konumuz açısından önemli ve üzerinde durulması gereken karar maddeleri 1. ve özellikle de 2. maddelerdir.

"Uluslararası Durum ve Komünist Enternasyonal'in Önünde Duran Görevler" başlıklı kararda, olgunlaşan emperyalist krizin emperyalistler arası çelişkileri ve dünya hegemonyası savaşımını olağanüstü bir biçimde keskinleştirdiği, kapitalist dünya düzenine karşı somut alternatifi oluşturan Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalist ülkelerin düşmanlığını ve saldırılarını daha da artırdığı, emperyalist devletlerin silahlanma yarışını hızlandırdığı, burjuvazinin resmi ve sivil silahlı güçleri aracılığıyla işçi sınıfına karşı beyaz, faşist tedbirlere daha sık başvurduğu belirtilir. Bütün dünyada burjuvazinin iç faşistleşmeyi ilerletmesi konusunda takınılan tavır ve verilen örnekler şöyledir:

"İşçi sınıfının ekonomik prangaya vurulması ile siyasal gericiliğin artması bir arada yürümektedir. Burjuva devlet aygıtının faşistleşmesi, beyaz terörün ve saldırıların artması, dünya sermayesinin desteğiyle faşist darbeler (Yugoslavya), işçilerin kitleler halinde tutuklanması (Fransa, Polonya), devrimci örgütlerin yasaklanması (Almanya), grevcilere ve işçi gösterilerine saldırılar (Hindistan, Amerika, Berlin), Meksika, Küba, Kolumbiya, Venezuella ve Latin Amerika'nın diğer ülkelerinde işçi ve köylü hareketine karşı korkunç bir beyaz terör vb. bunun göstergesidir.

Sosyal-demokrat partilerin güçlü olduğu ülkelerde faşizmin özel bir biçimi olarak sosyal-faşizm, kitlelerin mücadelesinin bastırılmasında burjuvazinin elinde önemli bir araç haline gelmektedir. Sosyal-demokratlar tarafından desteklenen uluslararası burjuvazi, ekonomik ve sosyal baskının bu ve benzeri biçimleriyle proletaryanın devrimci hareketini uzun sürede tasfiye etmek istemektedir. Ama bu çabalar da boşa çıkmaya mahkumdur. Devrimci işçi hareketinin yeni bir atılım kazanması bunun habercisidir." ("Üçüncü Enternasyonal'de Faşizm Üzerine Tartışmalar", 1. Kitap, sayfa 71-72, Dönüşüm Yayınları)

Uluslararası burjuvazinin daha kesin bir biçimde faşizme yönelmesine bağlı olarak, onun sosyal-demokrat uşakları ve sosyal-demokrat parti ve örgütleri de sosyal-faşizme yönelmeye başlarlar. Özellikle İkinci Enternasyonal'in iktidarda bulunan iki partisinin, Almanya Sosyal-Demokrat Partisi ve İngiliz İşçi Partisi'nin uygulamaları, sosyal-faşizmin pratikte ne olduğunu —en geniş işçi hareketine uyguladığı faşist tedbirlerle— kanıtlar.

Sosyal hain Herman Müller başkanlığında Almanya'da kurulan sosyal-demokrat hükümetin ilk yaptığı işler, grevlerin boğulması, Alman militarizminin ihtiyaç duyduğu zırhlı gemilerin inşasını ve yeni bir savaş programını onaylamak, 1929 1 Mayıs'ını yasaklamak, yasağa rağmen Almanya Komünist Partisi (AKP) önderliğinde düzenlenen ve 1 Mayıs'da Berlin'de yaklaşık 200.000 işçinin katıldığı yürüyüşü silah zoruyla dağıtmak, onlarca işçiyi bu yürüyüşte katletmek, AKP'nin yayın organı "Kızıl Bayrak"ı yasaklamak, grevlere zorunlu uzlaşma sistemi dayatmak... İngiltere'de, yine grevleri polis zoruyla bastırmak, İngiliz emperyalizminin Hindistan'daki sömürgeci politikasını desteklemek ve bizzat yürütmek, Sovyetler Birliği'ne karşı saldırgan bir politika izlemek ... olmuştur.

Ama sosyal-hainlerin her türlü çabaları, yer yer şu ya da bu işçi hareketini boğmayı başarmaları işçi hareketinin giderek yükselen gelişmesini durduramamaktadır.

"Tüm bunlar işçi sınıfını, iktisadi mücadele ile siyasi mücadeleyi birleştirmeye zorlamaktadır. Burjuvazi bu hareketi elindeki tüm araçlarla bastırmaya çalışmakta, bu gittikçe daha fazla siyasi içerik kazanan yeni dayanışma ve protesto grevlerinin oluşmasına yol açmaktadır. Bu durum komünist partisinin önüne, siyasal yığın grevlerini örgütleme görevlerini koymaktadır" (age, sayfa 75)

"Komintern ve Komünist Partilerin Önünde Duran Görevler" altbaşlığı altında, 8. maddeden 12. maddeye

kadar somut görevler sıralanır. 8. ve 9. maddelerde komünist partilerinin kendi içlerinde sağ (esas tehlike) ve sol oportünizme karşı savaşımı artırmaları ve sosyal-demokrasiye karşı savaşımlarında ise, sola kayan yığınların içi boşaltılmış sol ve pasifist sloganlarla sosyal-demokrasiden uzaklaşmaması esas amacına hizmet eden sosyal-demokrasinin "sol" kanadına karşı mücadelenin şiddetlendirilmesi talep edilir. Son üç madde doğrudan hareketin pratik sorunlarına yanıt verdiği için olduğu gibi aktaralım:

"10- Komünist Partiler tarafından işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma görevi alanında, uzlaşmacılara ve tasfiyecilere karşı mücadele özel önem kazanmaktadır. Sosyal-demokrasinin gücünü büyüten, Komünist Partilerin rolünü küçümseyen bu güçler, işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılmasının önünde engeldirler. KEYK Plenumu, bütün seksiyonlarını, tüm güçlerini işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma görevine yoğunlaştırmaya çağırır. Şu an en önemli görev budur. Bunun ön şartı, işçi hareketi içindeki önder rollerin Komünist Parti tarafından kazanılmasıdır.

Bu merkezi görevin çözümüne Komünist Partiler, sadece tabandan birlik cephesi taktiğinin yeni biçimlerini kullanma temelinde ve örgütsüz yığınları mücadeleye güçlü bir biçimde çekme temelinde yaklaşabilirler. Bu amaçla onlar, tüm güçlerini işletmelere göndermeli ve işletmeleri komünizmin kalesi yapmalıdırlar.

Legal çalışması tehlikede olan Komünist Partiler hemen illegal çalışma altında da yığın çalışmasının aksamaması, hatta ilerlemesi için tüm tedbirleri almalı ve legal ile illegal çalışma yöntemlerini kullanmada ustalaşmalıdırlar.

11- Reformist sendikalar içindeki çalışmalar güçlendirilmeli, sendikal hareketin bölünmüş olduğu ülkelerde tüm enerji Kızıl Sendikaları güçlendirmek için harcanmalıdır. Faşizme, reformizme ve işverenlere karşı mücadelede komünistlerin etkisini güçlendirmek ve buna örgütlü bir karakter vermek için, işçiler tarafından seçilmiş devrimci işçi temsilcilikleri oluşturulmalıdır.

Geniş işçi yığınlarının örgütlenmesi ve devrimci temelde harekete geçirilmesi özel önem kazanmaktadır.

Devrimci köylü hareketinin ve ulusal kurtuluş hareketinin olduğu ülkelerde, işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılmasının yanında esas görev, bu hareketler içinde proletaryanın hegemonyasının hakim kılınmasıdır.

12- Yığın partileri olma yolunda ilerlemek ve hem sekterizm kalıntılarına ve sosyal-demokrat geleneğe, hem de ilkesiz fraksiyon mücadelesi artıklarına karşı mücadele etmek zorunludur. Komintern'in bir dizi seksiyonunda (örneğin İsveç'te) sağ sallanmalar hala oldukça yaygındır. Bu oportünist sallantılar aşılmadan Komünist partilerin önlerinde duran devrim görevlerini yerine getirmeleri mümkün değildir.

Son olarak, içinde bulunduğumuz dönemde Komünist Partiler için en büyük tehlike, devrimci yığın hareketinin gelişme temposunun ardında kalmaktır. KEYK Plenumu, tüm seksiyonlarını, sosyal-demokrat geleneğin kalıntısı olan bu arkada kalma eğilimine karşı kararlı bir mücadele yürütmeye çağırır. Bu başarılmadan Komünist Partiler, işçi hareketi içinde öncü rolünü oynayamaz ve işçi sınıfını yeni devrimci mücadelelere ve zafere götüremez" (age, sayfa 77-79)

Buradaki görüşleri olduğu gibi bir başka zamana aktarma yanlış anlayışına karşı herşeyden önce şu söylenmelidir ki, bunlar yığın partileri olan ya da yığın partisi olma görevi acil pratik bir görev olarak önlerinde duran partiler için ileri sürülen taktiklerdir. Bugün durumu bu olmayan, acil görevi işçi sınıfının bilinçli öncüsünü kazanma olan bir parti için —olduğu gibi alındığında— uygulanamaz görevlerdir. Buna rağmen taktik görevlere temel teşkil eden bir çok düşüncenin altı çizilmelidir.

Öncelikle, partinin önündeki görevleri başarılı olarak yerine getirmesinin ön şartı, partinin kendisinin her türden oportünizme ve sapmalara karşı ideolojik, örgütsel açıdan sağlam bir birliğe sahip olmasıdır. Bu olmadan ileriye doğru kalıcı bir tek adım atılamaz.

İkincisi, işçi sınıfı yığınları ile her dönemde mümkün olan en yakın bağ kurulmalı ve sınıf hareketinin somut durumunun değerlendirmesine dayanarak somut görevler ve görevlerin çözümü için en yararlı araçlar seçilmelidir.

Üçüncüsü, *"legal ile illegal çalışma yöntemlerini kullanmada ustalaşmak"* gerekir.

Dördüncüsü, işçi sınıfı hareketinin yanısıra köylü ve ulusal kurtuluş hareketinin olduğu ülkelerde, bu hareketlere yönelik *"esas görev"*, *"bu hareketler içinde proletaryanın hegemonyasını hakim kılmaktır"*.

Sonuncu tespit, son yıllarda ulusal hareketin genel bir halk hareketi olma yönünde büyük adımlar attığı Türkiye-Kuzey Kürdistan'da hem komünistlerin ana görevini vurgulaması, hem de bugünkü ulusal hareketin en önemli zayıflığına parmak basması açısından da önemlidir.

Thälmann ve Losovsy'nin ortak konuşmalarından çıkarak onaylanan "Ekonomik Savaşım ve Komünist Partilerin Görevleri" kararında dokuz acil soruna yanıt verilir:

1) "Şimdiki Sınıf Savaşımlarının Karakteri" sorunu,

2) "İşçi Sınıfının Sola Yönelimi ve Reformist Sendikalar" sorunu,

3) "Ekonomik Savaşımlar ve Devrimci Sendika Muhalefetleri" sorunu,

4) "Sendikalar ve Savaşım Yönetimleri" sorunu,

5) "Sendikalar ve İşyeri Konseyleri" sorunu,

6) "Hangi Şartlar Altında Yeni Sendikaların Oluşturulması Gereklidir?" sorunu,

7) "İllegal Sendikal Hareketin Olduğu Ülkelerde Çalışma" sorunu,

8) "Sömürge ve Yarı-Sömürge Ülkelerde Çalışma" sorunu ve

9) "En Önemli Pratik Görevler" sorunu.

O günkü sınıf savaşımlarının karakteri konusunda önce *"sınıf zıtlıklarının durmaksızın büyümesi ve sınıf savaşımı cephesinin genişlemesi" (Tezler, Kararlar, Sonuçlar ve Çağrılarda Komünist Enternasyonal", Cilt 2, sayfa 348, Almanca)* belirtilir ve diğer önemli karakteristik özellikler olarak şunlar vurgulanır:

"Grev savaşımlarının şimdiki döneminin karakteristik bir özelliği de, kapitalist rasyonalleştirme baskısının yük seltilmesinde kökleri olan, tek tek işletmelerde ya da hatta işletme bölümlerindeki küçük kısmi grevlerin muazzam çoğalmasıdır. Nihayet şimdiki gelişme aşamasının özelliği bu artan grev dalgasının sömürge ve yarı-sömürge ülkeleri sarmasıdır. ... Buralarda grev dalgası görülmemiş boyuta ve amansız biçimlere bürünmüştür. Her şey, işçi sınıfının sola kayışının ***hızlanmış tempoda gelistiğini ve giderek daha fazla enternasyonal karakter*** *aldığını göstermektedir "(age, sayfa 348)*

"Yeni şartlar altında proletaryanın ekonomik savaşımı giderek daha fazla bariz siyasi karakter almaktadır. Bu, proletaryanın ekonomik kısmi savaşımına öncekinden daha az bir önem verilmesi gerektiği anlamına gelmez. Tam da şimdiki dönemde devrimci sendikal hareketin rolü herşeyden önce ***iktidar uğruna savaşımın perspektifinden bakarak*** *kısmi talepler uğruna savaşımı örgütlemekten oluşmaktadır.*

Şimdiki ekonomik savaşımların bu kesin siyasi önemi içerisinde işçi sınıfının sola kayması görülmektedir.

Bugünkü ekonomik savaşımların karakteri, en önemli kapitalist ülkelerde burjuvazinin, işçi sınıfını baskı altına almasının yeni faşist metodlarına geçmesiyle de belirlenmektedir. Bu faşistleşme ekonomik savaşımlar alanında öncelikle, işçilerin koalisyon ve grev hakkını ellerinden alma ve bu şekilde ekonomik savaşımlardaki proletaryanın legal pozisyonlarını gaspetme çabalarında ifadesini bulmaktadır."

"Ekonomik savaşımlarda yeni olan şey, bu savaşımların giderek daha fazla proletaryanın ***karşı savaşımları*** *ve hat ta çok defa* ***saldırı savaşımları*** *karakterini taşımasıdır."*

"Yeni ekonomik savaşımların değerlendirilmesi için en karakteristik olanı, işçi hareketinin artan atılımını gösteren örgütsüz işçilerin sürekli yükselen hareketliliğidir." (age, sayfa 349)

Kısaca özetlenecek olursa, karakteristik özellikleri şu şekilde belirlemek gereklidir:

"1) Küçük kısmi savaşımlardan daha güçlü ***kitlesel karakterli, daha büyüklerine*** *geçiş.*

2) İşçi yığınlarının daha sık ***karşı saldırıya*** *geçmesi.*

3) ***Örgütsüz*** *kitlelerin hareketliliğinin daha da güçlenmesi.*

4) Sendikal ***legalizmin*** *kırılması.*

5) Grev savaşımlarının daha güçlü siyasileşmesi ve devrimcileşmesi.

6) Hareketin ***enternasyonal*** *karakteri: Sömürge ülkelerin ve en son döneme kadar geride kalan İngiltere'nin hareketin içine çekilmesi" (age, s. 350)*

Nummer 74/75 Deutsche Ausgabe — **Internationale Gewerkschafts-Pressekorrespondenz** — **2. Oktob. 1931**

CORRESPONDANCE INTERNATIONALE SYNDICALE | INTERNATIONAL TRADE UNION PRESS CORRESPONDENCE | БЮЛЛЕТЕНЬ МЕЖДУНАРОДНОГО ПРОФДВИЖЕНИЯ

Inhalt:

Der große Angriff hat begonnen.

Von Fritz Heckert.

Sendikalar Enternasyonali Basın Haberleri bülteninin bir sayısının kapağı...

20'li yılların sonunda tüm dünyada büyük bir hızla gelişen ve enternasyonal bir karaktere sahip olan devrimci işçi hareketi, ileri kapitalist ülkelerin sosyal-demokrat uşakları ile de hızla faşizme yönelmesinin ana nedenidir. Alman mali sermayesinin, faşizmin en barbar biçimi olan nazi faşizmini iktidara getirmesinin temel dürtüsü işte bu muazzam devrimci işçi hareketidir.

"İşçi Sınıfının Sola Kayması ve Reformist Sendikalar" bölümünde de burjuvazinin sosyal-demokrat uşaklarının nasıl işçi hareketine karşı faşist tedbirlere daha sık başvurduğu (örneğin 1929 yılında Berlin Polis Başkanlığı görevini yürüten sosyal-demokrat Zörgiebel'in AKP'nin 1 Mayıs kutlamalarını kanla bastırmaya çalışması ve onlarca işçinin polis kurşunları ile katledilmesi), reformist sendikaları ***"bir grev kırıcılığı örgütcüsüne"*** *(age, sayfa 351)* dönüştürdüğü, sendikaları giderek daha fazla faşistleştirdiği somut kanıtlarla ortaya konmaktadır.

"Ekonomik Savaşımlar ve Devrimci Sendika Muhalefeti" başlıklı alt bölümde devrimci sendikal hareketin önüne *"grev savaşımını* ***bağımsız*** *yürütme" (age, sayfa 351), "bu savaşımı örgütsel olarak en iyi şekilde hazırlama ve işçi sınıfının* ***birliğini -işletmedetabandan*** *gerçekleştirme" (agy)* görevleri konulur.

Daha sonra komünist partilerin, devrimci sendikaların ve devrimci sendika muhalefetlerinin eksiklik ve yanlışlıklarına değinilir. Bunlar öncelikle, bağımsız devrimci sendikaların olmadığı ülkelerde *"sendikal legalizmin sınırlarını aşmama korkusu"* ya da yeni taktikleri uygulama korkusu, sendikal çalışmayı alışılmış, fazla önemli olmayan bir faaliyet olarak görme eğilimi, kitle hareketlerinin radikalleşmesinin ve politikleşmesinin önemini yeterli değerlendirmeme, devrimci sendikaların yığınlarla ilişkilerinin zayıflığı, propaganda-ajitasyon-örgütleme üçlüsünde örgütlemenin öne geçtiğinin anlaşılmaması gibi noktalardır. Bu bölümde özellikle bir noktanın altı çizilir:

"Reformist sendikalardaki yığınların kazanılması için komünist partilerinin başarılı bir çalışmasının kesin önşartı, partinin çizgisini sendikalarda yürütme, birbirleriyle ilişki içerisinde bulunma ve sorumlu parti organları önderliği altında faaliyet yürütme yeteneğine sahip güçlü komünist sendika fraksiyonlarının varlığıdır." (age, sayfa 352)

Bu talep bizce, bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sendikalar içerisindeki yürütülecek çalışmanın temel görevinin ne olduğuna ve komünistlerin sendikalar içerisindeki faaliyetlerinin dikkatinin merkezinde neyin durması gerektiğine de yanıt veren bir taleptir.

"Sendikalar ve Savaşım Yönetimleri" alt bölümünde pratik savaşımın örgütlendirilmesi ve yönlendirilmesi görevlerine tavır takınılır. Grev savaşımının en geniş kitlenin katılımı ile bağımsız yönetiminin nasıl örgütleneceği sorusuna şu yanıt verilir:

"Grev savaşımının bağımsız yönetimi ve örgütsüzlerin savaşıma çekilmesi öncelikle, tüm işletmede çalışanlar tarafından, ister örgütlü isterse de örgütsüz erkek ve kadın işçiler olsun, seçilen geniş temelde savaşım organlarının (grev komitelerinin, lokavtlara karşı savaşım komiteleri vb.) oluşturulması ile mümkündür" (age, sayfa 353)

"Savaşım yönetimleri geçici örgütlerdir, komünistler proletaryanın yığın eylemleri nedeniyle bunların kurulması insiyatifini üzerlenmelidir -proleter demokrasi temelinde." (age, sayfa 354)

Reformist sendikalarda yer alan kitlenin çoğunluğunun kazananılmasının önemli bir aracı da *"yeni, şimdiye kadar örgütsüz işçilerin devrimci muhalefetin platformu temelinde güçlü olarak sendikalara çekilmesidir" (agy)*

"Sendikalar ve İşyeri Konseyleri" başlıklı alt bölümde işletme konseylerinin yapısı üzerine, *"bunlar **tabandan sınıf birliğinin** -işletmede- doğal temeli olmalıdır. Savaşım yönetimlerinden farklı olarak bunlar geçici değil, tersine sürekli faaliyet yürüten organlardır; bunlar sendikaların yerine geçirilecek bir şey değildir ve (sendikalar sanayi prensibine göre örgütlenmediği sürece) sendikaların yerine geçirilemezler. İşçi konseylerinin (ya da konsey delegelerinin) kazanılması komünist partisi ve devrimci sendikal hareket için en temel sanayi bölgelerine ve üretim dallarına yönelik en önemli yollardan birisidir" (age, sayfa 355), "işletme konseyleri gerçek **savaşım organlarına** dönüştürülmelidir" (agy)* tavrı takınılır.

"Hangi Şartlar Altında Yeni Sendikaların Oluşturulması Gereklidir?" alt bölümünde, bugün açısından da geçerli olan yaklaşım tespit edilir. Önce gelişmekte olan yanlış bir eğilime dikkat çekilir: İşçi hareketinin gelişmesi, yalnızca örgütlü yığınların değil, örgütsüz yığınların milyonlarcasının harekete geçmesi, devrimci sendikal hareket içerisinde reformist sendikalardaki çalışmayı küçümseme ve ayrı sendikalar kurma eğilimlerini güçlendirir.

Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu 10. Plenumu bu eğilimi şiddetle eleştirir. Komünistlerin ve devrimci işçilerin reformistler tarafından sendikalardan atıldıkları şartlarda bile, somut durumun doğru bir değerlendirmesine dayanmadan, ayrı, suni sendikalar kurulması reddedilir ve devrimci sendikal hareketin yorulmak bilmeksizin reformist sendikaların kitlesinin çoğunluğunu kazanmak için her yolu deneyerek sabırlı bir çalışma yapmaları zorunluluğu vurgulanır.

Fakat ilkesel olarak reformist, karşı-devrimci sendikaların bölünmesi taktiğine de karşı çıkılmaz. *"Fakat komünistler sendikaların **bölünmesine ilkesel olarak** karşı olamazlar. Komintern'in İkinci Kongresi, komünistlerin hangi şartlarda bölmeye **yükümlü** olduklarına işaret etmektedir.*

Orada şu denmektedir: Komünistler ... eğer bölünmeden vazgeçme, sendikalardaki devrimci çalışmadan vazgeçme, proletaryanın en fazla sömürülen bölümünü örgütlemekten vazgeçme anlamına gelirse, sendika örgütlerinin bölünmesinden geri duramazlar. Komintern'in Dördüncü Kongresi'nden bu yana grev hareketinin büyümesi ve atma ve bütün örgütlerin dağıtılması metodlarına sarılan ADGB (Genel Alman Sendikalar Birliği /BN) *ve lonca sınırları yardımıyla sendikal olarak örgütlü proletaryanın çevresini suni biçimde daraltan (en koyu örneği «American Federation of Labor» sunmaktadır), açık grev kırıcılığı yapan sosyal-emperyalist sendika bürokrasisinin acımasız savaşımı, bir dizi ülkede yer yer yeni, devrimci sendikaların oluşturulmasının gerekliliği şartlarını yaratmıştır. KEYK'nun IX. Plenumu ve Komünist Enternasyonal'in Altıncı Kongresi, Amerikan Komünist Partisi'nin yeni sendika birliklerini öncelikle, hiç sendikal örgütün olmadığı üretim dallarında ve sonra ama, işçilerin bir eylem sonrasında, sendika bürokrasisinin ihaneti sonucunda yığınlar halinde sendikaları terkettiği ve sendikal hareketin dağıldığı durumlarda yaratmak zorunda olduğunu belirtmiştir." (age, sayfa 357-358).*

Ayrı sendikalar kurulması, ya da var olan reformist sendikaların bölünmesi sorununa Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu büyük bir dikkat ve özenle yaklaşılmasını, ancak en son adım olarak bölme, parçalama aracına el atılması talebini getirmektedir. Çünkü, genelde bizzat sendika bürokratlarının işçi hareketinin bölünmesinden ve parçalanmasından çıkarı vardır, komünistlerin değil.

Sendikaların kazanılması ya da bir başka şekilde formüle edilen sendikalı işçilerin kazanılmasının reformist sendika ***araçlarının*** kazanılması sorunu ile aynı şey olup olmadığına Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu aynı alt bölümde berrak bir tavır takınmaktadır. Şöyle ki:

"Aynı zamanda, bugünkü şartlar altında -sendikaların üye yığınları arkamızda olsa bile- reformist sendika araçlarını ele geçirebileceğimizi sanmak, zararlı, oportünist bir hayaldir. Bu ama hiç bir şekilde, komünistlerin ve devrimci sendika muhalefetinin, önde gelen sendika kurumlarının seçiminde pasif kalmaları anlamına gelmez. Tam tersine, sendikalardan tüm bürokratları ve kapitalistlerin ajanlarını defetme savaşımı, sendikalardaki her seçim fonksiyonu için savaşım ve özellikle de alt sendikal temsilciler uğruna savaşım elimizde sosyal-faşist sendika bürokrasisinin teşhiri ve mücadelesi için güçlü bir araç olmalıdır" (age, sayfa 357)

İlkesel olarak reformistlerin ellerindeki sendika araçlarının ele geçirilmesi reddedilmese de, komünistlerin sendikalar içindeki yönelimlerinin sendika aracını ele geçirmek, onu fethetmek değil, sendikalarda örgütlü işçilerin çoğunluğunu kazanmak, onların güvenini fethetmek olduğu, reformist, faşist sendika araçlarının fethinin *"zararlı, oportünist bir hayal"* olduğu berrak bir şekilde vurgulanmaktadır. Bugün örneğin emperyalist ülkelerde tekelci devletlerin uzantıları, parçaları durumunda olan sendika araçlarını ya da Türkiye-Kuzey Kürdistan gibi emperyalizme bağımlı ülkelerdeki sarı, faşist, karşı-devrimci sendika araçlarını fethetme "yüksek" taktikleri ileri süren oportünistlerin işçi hareketine yanlış, zararlı, gerçekleştirilmesi olası olmayan hedefler sundukları açıktır.

"Sömürge ve Yarı-Sömürge Ülkelerde Çalışma" başlıklı bölümde, *"en önemli olan hem illegal, hem de legal devrimci sendikaların sağlamlaştırılması ve geliştirilmesidir"* görevi tespit edilir.

"En Önemli Pratik Görevler" alt başlığı altında Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu 10. Plenumu dikkatleri, başka şeylerin yanısıra işletmelerdeki çalışmaya çeker.

*"Parti çalışmasının ağırlığı şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla **doğrudan işletme içerisinde** yoğunlaştırılmalıdır." (age, sayfa 359)*

Bir kez daha burada da, işçi sınıfı hareketi içerisinde özel olarak da sendikal hareket içerisindeki çalışmanın temelinin, çıkış noktasının işletmeler içerisindeki faaliyet olduğu karşımıza çıkmaktadır...

Bu tespit, komünist hareketin yol gösterici pusulası olmak zorundadır!

Ocak 1993 ●

TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkezi Kadın Komisyonu'nun 1993 Yılbaşı Açıklaması:

KADINLARIN MÜCADELESİ BÜTÜN SINIRLARI PARÇALAR!

Her yerde devrim!

1993'DE MÜCADELE GÖREVLERİMİZ...

GEÇEN yıla geri dönüp baktığımızda görürüz ki, 1992 yılı da pederşahi-emperyalist sistemin dünya çapında kadınları köleleştirip vahşice ezdiği bir yıl olmuştur:

• İşte Yugoslavya'daki emperyalist savaş. Her milliyetten yüzbinlerce kadın bu savaşta karşı tarafın erkeklerinin cinsel saldırısına uğradı, iğfal edildi, yaralandı, öldürüldü.

• İşte Faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı sürdürdüğü savaş. Bu savaşta Kürt kadınları evlerinden, yurtlarından sürülüyor, kadın özgürlük savaşçıları özel vahşetin hedefi oluyor, işkenceye uğruyor, ölülerin bile cinselliğine saldırıdan çekinilmiyor.

• İşte İngiliz emperyalizminin İrlanda halkına karşı savaşı: Bu savaşta IRA'nın tutsak kadın savaşçıları en adi erkek şovenist saldırılara uğruyor.

• İşte islamcı devletlerde en ağır hakaretler, işkenceler, ırza geçmeler sonrası öldürülen devrimci kadınlar; "zina" ile suçlanıp taşa tutularak öldürülen kadınlar.

Bu liste daha çok uzatılabilir...

Fakat geçen yıl, aynı zamanda bütün ülkelerde ezilen kadınların, baskıya ve köleliğe karşı yiğitçe mücadelelerine de sahne olmuştur. Ezilen kadınlar grevden, silahlı mücadeleye kadar uzanan çok çeşitli mücadele biçimleri ile taleplerini seslendirmişler ve bir dizi alanda başarılar da kazanmışlardır.

Örneğin Etyopya'da kadınlar yığınlar halinde ve örgütlü olarak katıldıkları demokratik devrim mücadelesinde ve devrimin zaferi ile temel haklarına kavuştular. Halk demokrasisinde şimdi onlar bu haklarını kullanıyor ve geliştiriyorlar.

Ezilen kadınların baskıya ve köleliğe karşı mücadelesi bize bir şeyi gösteriyor:

Mücadele sürüyor! Biz bütün dünyada ezilen kadınların kurtuluşu için

Yugoslavya'da süren emperyalist savaşta, her milliyetten yüzbinlerce kadın, karşı tarafın erkeklerinin cinsel saldırısına uğradı, iğfal edildi, yaralandı, öldürüldü, yerini-yurdunu terk etmek zorunda kaldı...

mücadelenin bir parçası olan, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da kadının kurtuluşu mücadelesine yapabileceğimiz en büyük katkıyı yapmak görevine sahibiz!

TKP/ML(BOLŞEVİK), kadının kurtuluşu sorununda uzun yıllardan beri doğru bir siyasi çizgiye ve siyasi programa sahiptir. Bu çizginin temel noktaları şunlardır: Kadının tam kurtuluşu ancak sosyalist devrimle gerçekleştirilebilir. Buna giden yolu açacak olan Demokratik Halk Devrimidir. Emekçi kadınların kurtuluşu sorunu, proletaryanın genel mücadele görevlerinin ayrılmaz özsel bir parçasıdır.

Bu hedefler için bugün mücadele etmek demek, sınıf mücadelesinin ele alınan her alanında, başından itibaren kadının kurtuluşu sorununu da ortaya koyan bir siyaset izlemek demektir. TKP/ML(BOLŞEVİK), nasıl ki bugün kitle çalışmasında, çalışmasının merkezine toplumun en ileri sınıfı olan sanayi işçileri arasında çalışmayı koyuyorsa, kadınlar arasındaki çalışmada da çalışmasını aynı sınıfın kadın işçileri arasında yoğunlaştırma görevine sahiptir. İşçi sınıfının mücadelesi içine emekçi kadınların kurtuluşu için taleplerin taşınması gerekir: "EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!", "KADIN ÜCRETLERİ DERHAL ARTIRILMALIDIR!" taleplerinin işçi hareketinin talepleri haline getirilmesi ve bunların gerçekleştirilmesi için mücadele edilmesi gerekir.

İşçi sınıfının gerçek taleplerini tespit edip, mücadelesini yürütmek için oluşturacağı GREV KOMİTELERİnde kadın işçilerin eşit temsili mutlaka sağlanmalıdır. Aynı zamanda erkek işçilerin ev kadını eşlerinin (proleter ev kadınları) temsilcilerinin de grev komitelerine katılması sağlanmalıdır. Sendikal örgütlenmede her noktada en düşük ücretlerle, en az kalifiye işlerde çalışan, ev işinin ve çocuk bakımının özel yükü altında ezilen, iş yerinde cinsel tacizin hedefi durumunda olan kadın işçilerin özel talepleri göz önünde bulundurulmak zorundadır.

Bu taleplerin savunulması, kapitalizm şartları altında, kadının erkekle gerçek anlamda eşitliğinin yalnızca hukuki alanda değil, gerçek hayatta gerçekleştirilmiş bir eşitliğinin imkansız olduğu çözümlemesi ile birleştirilmelidir. Bu mümkün değildir, çünkü erkeğin egemenliği, kadının ezilmesi, sistemin temel direklerinden biridir.

TKP/ML(BOLŞEVİK), bu tespitlerin yanında, bugün kadının kurtuluşu konusunda savunulan ilkelerin Komünist örgüt içinde derhal uygulanmaya konmasını savunmaktadır. TKP/ML-(BOLŞEVİK), komünist partisi içinde erkek yoldaşların erkek şovenisti görüşlerine karşı sürekli ve yorulmaz bir mücadeleyi ve kadın üyelerin eşit hak ve yükümlülüklere sahip üyeler haline getirilmesini savunmaktadır.

Bunlar, bu yıl da kadının kurtuluşu konusunda siyasetimizi etrafında geliştireceğimiz iki temel direktir.

Somut siyasi eylem açısından bu, her siyasi eylemde ve propaganda görevlerinde kadın sorununun eylemin ve propagandanın ayrılmaz bir parçası haline getirilmesi anlamına gelir.

Örneğin Newroz döneminde yapılması planlanan Kürdistan haftalarında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin desteklenmesi propaganda edilirken, özel olarak bu hareket içinde kadınların kurtuluşu sorunu, kadınların ulusal mücadeleye katılması, bunun kadının kurtuluşu bağlamında oynadığı rol, kadınların karşılaştıkları özel baskı ve zorluklar üzerinde durulması görevdir.

Ya da örneğin, 1 Mayıs eylemini alalım: Burada da geçen yıllarda olduğu gibi temel şiarlarımızdan biri şudur: *"Emekçi kadınlar, 1 Mayıs bizim de mücadele günümüzdür! 8 Mart'ta taşıdığımız mücadele bayrağını ve mücadele taleplerimizi 1 Mayıs'ta da sokaklara taşıyalım!"* 1 Mayıs uluslararası işçi sınıfının mücadele günüdür. İşçi sınıfının en ezilen, en fazla sömürülen kesimi olan kadın işçilerin özel talepleri bu günde mutlaka mücadele bayraklarına, pankartlarına yazılmalı, eylemlerde seslendirilmelidir: *"Emekçi kadının ezilmesine son!", "Eşit işe eşit ücret!", "Kadın ücretleri derhal yükseltilmelidir!", "Ücret ve cinsiyet köleliğine son!", "Kahrolsun erkek şovenizmi!", "Kadın - erkek emekçiler elele, omuz omuza devrime!"*

Örneğin 12 Eylül'de açık askeri faşist cuntanın iktidara tümüyle elkoymasının yıldönümünde düzenlenecek eylemlerde özellikle kadın devrimcilere karşı 12 Eylül dönemindeki haçlı seferinin, kadın tutsaklara yönelen özel işkencelerin, cinsel saldırıların, buna karşı kadın tutsakların yiğit direnişinin ortaya konması görevdir. *"Faşizmin işkencehanelerinde ve zindanlarında işkenceye uğrayan, katledilen ve yiğitçe direnen kadın devrimcileri anıyoruz. Mücadeleleri mücadelemizdir!"* bizim şiarımızdır.

Örneğin Ekim Devrimi'nin yıldönümünü biz, Sosyalist Sovyetler Birliği'nde kadının kurtuluşu döneminde yapılanların propagandasını yaparak, ajitasyon-propaganda faaliyetlerimizde bunu merkeze koyarak kutlamalıyız.

Kadının kurtuluşu bağlamında en önemli eylemlerden biri, bu yıl da 8 Mart eylemleri olacaktır. Burada bi-

Grev komitelerinde kadın işçilerin eşit temsili mutlaka sağlanmalıdır. Aynı zamanda erkek işçilerin ev kadını eşlerinin (proleter ev kadınları) temsilcilerinin de grev komitelerine katılması sağlanmalıdır.

zim görevimiz çalıştığımız her alanda kadın grup ve derneklerini, demokratik dernekleri, devrimci örgütleri vb. devrimci bir platform temelinde oluşturulacak eylem birlikleri içinde biraraya getirme, çeşitli eylemler, mümkünse yürüyüşler düzenlemeye çalışmaktır.

Bu eylemler içine bizim şu siyasi temel şiarlarımızı taşımamız gereklidir: *"8 Mart 1993; faşizme, milliyetçiliğe ve ırkçılığa karşı kadın mücadelesi günü!", "Kahrolsun emperyalizm, faşizm, ırkçılık ve erkek egemenliği!", "Eksik etek-dayak kötek! Dayağa karşı devrimci şiddet!", "Kahrolsun erkek şovenizmi!", "Kadın-erkek elele, proleter devrime!", "Eşit İşe eşit ücret!" "Kadın ücretleri derhal arttırılmalı!", "Kahrolsun ücret ve cinsiyet köleliği!", "Kürt kadınının özgürleşmesi için de Kürdistan'a özgürlük!", "Yaşasın uluslarası kadın dayanışması!", "Kadın mücadelesi, yıkar tüm sınırları!", "Her yerde devrim!"* 8 Mart'taki ajitasyon-propaganda çalışmamızda ağırlığı fakat, 8 Mart eylemlerinin ezilen kadınların kendi eylemleri olmasına vermeliyiz. Klara Zetkin'in dediği gibi: *"Emekçi kadınlar kazanmak istiyorlarsa, kendi mücadelelerini kendi ellerine almalıdırlar!"*

Bundan önceki yıllardaki 8 Mart eylemlerinde, özellikle de devrimci örgütlerin düzenlediği yürüyüşlerde katılanların çoğu erkeklerdi. Biz öncelikle ezilen ve işçi kadınların kitleler halinde bu eylemlere katılmasını sağlamak için yürütülecek çalışmayla bu eylemlere, onların içeriğine uygun damganın basılmasını, eylemin gerçekten "proleter kadınların eylemi" olmasını, merkezi bir görev olarak kavrıyoruz.

Planlanmış olan bu eylemler dışında, kuşkusuz güncel sınıf mücadelesinin sorunları temelinde ortaya çıkacak bir dizi eylem olacaktır. Bunlara da katılmak, doğru çizgimizi her somut eylemde, o eylemle birleştirerek eylem içine taşımak görevdir.

Kadın sorunu bağlamında bu yeni yılda partinin önünde duran görev ne?

Önümüzdeki bir yıl içinde Partimizin 5. Kongresi yapılacak. Bu Kongre hazırlığı içinde, partimizin kadının kurtuluşu sorunundaki faaliyetini eleştirel bir şekilde gözden geçirmemiz, eksik ve hataları ve bunların aşılması için araç ve yolları tespit etmemiz gerekiyor.

Temel görev olarak hala daha fazla kadının, kadın komünistin partiye kazanılmasını, kadınların sempatizan statüsü ile yetinmeyip partilenmesini, kadınların daha aktif ve daha sorumlu olarak çalışmaya angaje edilmesini görüyoruz. Parti içinde kadınların oranı hala düşük. Kadın üyeler, hala üyelerin yaklaşık % 20'sini oluşturuyor. Hala yönetici, sorumlu görevler üzerlenen kadın az. Partinin çevre çalışmasında belli bir dereceye kadar yeni kadınların parti çizgisi için kazanılması başarılmıştır.

İşçi sınıfının mücadelesi içine emekçi kadınların kurtuluşu için taleplerin taşınması gerekir: "EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!", "KADIN ÜCRETLERİ DERHAL ARTIRILMALIDIR!" taleplerinin işçi hareketinin talepleri haline getirilmesi ve bunların gerçekleştirilmesi için mücadele edilmesi gerekir.

Kadın çalışmasına yeni bir canlılık kazandırmanın tek yolunun, yeni siyasi çalışmayı kendi en önemli işleri olarak görüp, bağımsız ve kendine güvenle bu çalışmaya katılacak kadınların yoldaş olarak kazanılması olduğunu düşünüyoruz.

Şu anda kadın çalışmasında temel eksiklik olarak, kadın sempatizanlarımızın siyasi olarak yeterince eğitilmemiş ve bilgisiz olmalarını vb. görmüyoruz. Bu eksiklik belli sempatizanlarda gerçekten söz konusu, fakat genel durum değil bir, ikincisi de tespit edildiğinde, eğer sempatizan buna hazırsa, aktif olarak eğitilme isteğinde ise, eğitime aktif katılırsa, çok kolaylıkla aşılabilen ve aşılabilir bir eksiklik.

Hayır esas eksiklik, hala kadın yoldaşlarda kendini gösteren, var olanla yetinme, bir adım daha ileri atma için fazla çaba göstermeme, kendine yeterince güvenmeme, özel sorunları, koca, erkek arkadaş, aile, çocuk, ev, günlük işler vb. sorunları yer yer ön plana alma noktalarında kendini gösteren pasiflik. Bu bağlamda partili tüm kadın ve erkek yoldaşları sarsmak istiyoruz! Kadın sorununda doğru bir çizgiye sahip olmak (ki biz buna kuşkusuz sahibiz) yetmez. Hayır bu çizgiyi hayata uygulamak, ona can vermek, sınıf mücadelesine uygulamak, sınıf mücadelesi içinde sınamak gerekir.

Bu çizginin doğru uygulanmasının en sağlam göstergelerinden biri, kuşkusuz partiye kazanılan kadınların sayısı, onların parti çalışmalarına doğrudan katılmadaki durumları ve gelişmeleridir. Tam da bu noktada bugüne kadarki kazanımlardan hoşnut değiliz. Çizgimizle elde edilen arasında hala bir uyum olmadığını düşünüyoruz.

Bu yüzden Kongre hazırlığı döneminde ve içinde bulunduğumuz mücadele aşamasında çalışmamızı bu eksikliği aşma yönünde yoğunlaştırmak istiyoruz. Kadın yoldaşların durumunu tek tek ele alıp, onların ilerletilmesi için parti organlarının yeterli çaba sarfedip sarfetmediğini incelemek, ilerlemeye hazır olanları gerçekten ilerletmek için daha fazla çaba sarfetmek istiyoruz. Yeni kadın yoldaşlar kazanmak için daha neler yapılması gerektiğini, var olan kadın gruplarının parti çalışmasına daha aktif katılımının nasıl sağlanabileceğini bu dönemde tartışmak, çözmek istiyoruz. Bütün kadın ve erkek yoldaşları bu görevlere kafa yormaya, çözüm üretmeye çağırıyoruz...

Görevler çok ve ağır. Ve biz sayıca hala azız. Fakat ulaşmak istediğimiz hedeflere varmak için yapabileceğimiz her şeyi yaparsak güçleneceğiz ve erkek egemen emperyalizme belirleyici darbeyi mutlaka vuracağız.

Bu bilinçle bütün kadın ve erkek yoldaşlara güzel ve kurtuluşumuz için mücadele ile dolu yeni bir yıl dileklerimizi iletiyoruz.

Ocak 1993 ●

Geçen sayımızda, Bolşevik Partizan Yurtdışı Kadın Grupları'nın, 17 Kasım 1992 tarihinde Almanya'nın Duisburg kentinde yaptıkları "Ekim Devrimi ve Kadının Kurtuluşu" konulu toplantının notlarını yayınlamıştık. Bu notlara ek olarak çevrilen ve Hollandalı bir komünist kadının, 1920-1921 yıllarında Sovyetler Birliği'ne yaptığı geziden izlenimlerini aktardığı yazıyı yer darlığı nedeni ile yayınlayamamıştık. Aşağıda bu çeviriyi yayınlıyoruz.

KOMÜNİST KADINLARIN DURUMU...

İŞÇİ sınıfı ve orta tabakadan birçok Rus kadınının özgür kanatlarını çırparken duydukları neşe ve mutluluğun karşısında duran bir yığın kara ve ağır şey var.

Rusya'da da aile sahibi olan ve aynı zamanda toplumsal çalışma yapan kadının eski sorunları hiç de çözülmüş değildir; çalışması, çocukları ya da kendi gücü zarar görmeden bu ikili görevi nasıl çözecektir? Ortaklaşa yemek yemekten yararlanma esasen Sovyet memurları ve büyük sanayi işçileriyle sınırlıdır; çocuk kolonileri hemen hemen yalnızca sayıları korkutucu derecede fazla olan öksüz ve yetimleri, öksüzleri ve ihmal edilmiş çocukları kabul edebilmektedir. Kadınların büyük çoğunluğu, tıpkı bizdeki gibi, bir evin işini görmek ve olabildiğince iyi bir biçimde toplum içindeki işini bununla birleştirmek zorundadır. Bu arada doğal ki, varolan durumun alışılmış zorluklarına katlanmak zorundadır; onun da payına düşen eziyet, bitip tükenmez ikircikliklik, aşırı zorlanmadır. Çocukları bakıldığı durumlarda bile onları terketmek, annelere çoğunlukla zor gelmektedir...

Bir kez, geç saatte kongreden dönerken, Kremlin boyunca şehit devrim savaşçılarının yattığı yeşil mezarların yanından geçen dar patikadan, karşıdan bir kadın yoldaş geliyordu. Onu tanımıyordum, ama konuşmaya başladı ve canlı bir ilgi ile o günün kararlarını sordu. "Aslında Tüm Rusya Propaganda Kongresi'nde olmam gerekirdi," dedi, "ama pazar günü için izin aldım ve ikisi de bir çocuk kolonisinde hasta yatan çocuklarımı ziyaret ettim."

Ana-babaların çocukları her tarafta ziyaret etmeleri, tüm yurtlarda, okullarda, kolonilerde, vb. serbesttir. Ama bu kurumlar genellikle kentin çok uzağındadır, trafik araçları kötüdür ve böylece bu serbestiden yararlanmak fırsatları çok kötüdür. Mutlaka bakıcı ve eğiticilerin sevgi ve ilgilerine karşın bir şeylerden yoksun kalan çocuk yürecikleri vardır.

"Nerede kalmayı seviyorsun, burada mı, anacıkta mı?" diye bizden biri, büyüleyici bir orman okulunun güzel verandasında muhallebisini kaşıklayan bir oğlancığa sordu. "Anacıkta" yanıtı hemen o anda ve hiç tereddütsüz geldi.

"Ama neden?"

"Onun yanı çok rahat", yanıt çok emindi gene...

Yoksul, eğitimsiz işçilerin bir çocuğuydu bu —sanırım babasının çöpçü ya da benzer birşey olduğunu söylemişti. Mutlaka kolonide oğlanın rahatı evindekiyle karşılaştırılamayacak kadar daha iyiydi— ama işte gene de anacığının yanındaki "rahatlık" eksikti burada.

"Küçük kızımı çok az görebiliyorum" dedi çocuk dostu Kalinina bana, sanki bu çok doğal birşeymiş gibi; "genellikle sabah çok erken çıkıp gidiyorum ve eve ancak akşam dönüyorum; hatta öyleki sık sık geceleri de ev dışındayım. Kızcağızım okulda, ve yemeğini orada yiyor. Ne mutlu ki bir kadın arkadaşla birlikte oturuyorum, o benden biraz daha fazla evde kalabiliyor."

Gerçekten de aktif komünistler için ev yaşamı kalmamıştır. Onların kişisel ilişkilerini en az ölçüde hesaba katmadan üyelerini "harekete geçirmek", parti haklarıyla bağdaşmaz. Rusya'da komünist olan —ister erkek olsun, isterse kadın— tüm kişiliğini partinin hizmetine vermektedir. Tekrar tekrar bana kocaları Kafkaslarda, Ural'da ya da Rusya dışında görevliyken parti tarafından güney cephesine gönderildiğini anlatan komünist kadınlara rastgeldim. Eğer ailede çocuk varsa, tabii böyle durumlarda yuvalara ve kolonilere alınıyorlar.

"Bir yıl evli kaldım, ama bu süre içinde kocamı hemen hemen hiç görmedim", diye anlattı bana genç bir kadın yoldaş, bu tür şeyleri konuştuğumuz sırada. O bir yıldan sonra adam ölmüş mü, yoksa ayrılmışlar mı, anımsamıyorum şimdi.

Elbette ki bu durumlar kısmen istisnadır. Aktif komünist kadınların nüfus içindeki oranı çok düşüktür ve bu komünist kadınların da tümü evli değildir.

TKP/ML(BOLŞEVİK) Enternasyonalizm Bürosu'nun, "Voie Proletarienne"in 1.5.1992 tarihli platform taslağına tavrı...

"... Bizim, "Voie Proletarienne"in Sovyetler Birliği'nin otuzlu yıllarda yozlaştığı değerlendirmesiyle uzlaşmaz çelişki içinde durduğumuzu açık bir şekilde göstermemiz, Sovyetler Birliği'nin gözü kapalı ve eleştirisiz destekçileri olduğumuz anlamına gelmemektedir. ... Gerek SBKP(B), gerekse çok sayıdaki kitle örgütü, sendikalar, kadın kolları, ... vd. yaraya parmak bastılar, o güne kadar çalışmalarının nerede başarısız olduğunu, kendi hatalarının nerede olduğunu vb. eleştirel bir şekilde ortaya koydular. Yine biz, modern revizyonizmin 20. Parti Kongresinde akşamdan sabaha iktidarı ele geçirdiği görüşünde de değiliz. Daha 20. Parti Kongresi'nden çok önceleri revizyonist akımlar ve eğilimler mevcuttu ve bunlar içinde kesinlikle en tehlikelisi de başarı sarhoşluğuna kapılmak, kendi çalışması hakkında eleştirici bir tavır takınmamaktı; bu eğilimlere karşı en erken ve en berrak tavrı takınan ise Stalin'den başkası değildi. ..."

RANSA'DA çalışan "Voie Proletarienne" örgütü bir platform taslağı hazırlamış ve Marksist-Leninist ve işçi hareketinin tartışmasına sunmuştur.

Bu taslak, "Voie Proletarienne"in emperyalist dünya sistemi, bugünkü durum, sosyalizmin tarihi, kendi hedefleri, Fransız emperyalizminin ve Fransa işçi sınıfının değerlendirilmesi ve kendi görevlerini kısa ve özlü bir şekilde ortaya koyduğu programatik bir platformdur.

Bu platform taslağına ilişkin olarak yayınladıkları bir özel sayıda, gelmiş olan bütün eleştirileri, tartışma sonuçlarını ve düzeltme önerilerini bastılar.

Biz, "Voie Proletarienne"in böyle bir temel ilkeler belgesi hazırlayıp ortaya koymuş ve bunu enternasyonal olarak tartışmaya sunmuş olmasını selamlanacak bir durum olarak görüyoruz. Biz bunun, verimli Marksist-Leninist demokratik tartışmanın biricik yolu olduğu görüşündeyiz, böyle bir tartışmada hem pozisyonlar arasındaki farklar açıkça belirginleşir, aynı zamanda ama ortak pozisyonlar da görülür.

Biz ne yazık ki tüm platform taslağını Türkçeye çevirebilecek durumda değiliz. Bu nedenle taslağı değerlendirmemizde, bize en merkezi görünen pasajları doğrudan çevirerek, diğer pasajları ise özetleyerek görüş belirteceğiz.

Bu platform hakkında "Voie Proletarienne"le tartışma davetiyesi onlar tarafından bize ne yazık ki çok geç gönderildi, yoksa bu tartışmaya istekle katılırdık.

Şimdi taslağı değerlendirmeye geçebiliriz:

DOĞU'DA YENİLEN KOMÜNİZM DEĞİL, DEVLET KAPİTALİZMİDİR!

Birinci Kısım ***(§1000) Doğu'da Yenilen Komünizm Değil, Devlet Kapitalizmidir:***

Bu kısımda Doğu Avrupa'daki devletlerin *"bürokratik yozlaşmış devlet kapitalizmi devletleri"* şeklinde nitelendirilmesi ile hemfikiriz.

Alt Kısım §1300'de, özellikle Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin yozlaşmasıyla ilgili olarak belirli sonuçlar çıkarılmaktadır:

"§1310 - Sovyetler Birliği örneği özellikle önemlidir, çünkü bu ülke, sosyal bir devrimden sonra komünizme geçme yolundaydı, fakat kapitalizmin restorasyonuna yozlaştı. Bu ders, 'Voie Proletarienne'in kurulma nedenlerinden biriydi.

...

§1321 - İşçi kitleleri ve halk kitleleri için düşünce ve örgütlenme özgürlüğü temel bir sorundur. Tıpkı halka karşı, ya da halka rağmen devrim yapılamayacağı gibi, aynı şekilde halk adına da, ya da onun söz hakkı reddedilerek hükümet edilemez, ona karşı ise hiç mi hiç.

...

§1322 - İşçiler ve sömürülenler için, kendi yaşamlarını giderek kendi ellerine alma, ve her türden uzmanların eline bırakmama daha da önemlidir. Aynı şekilde, bürokratlara ya da sonunda yeni sömürücüler haline gelişebilecek siyasi uzmanlara bırakmamak da.

§1323 - Ekonomi, toplumun gereksinimlerini tatmin etme fonksiyonunda kontrollü ve örgütlü olmalıdır. Bu bir tartışmayı gerektirir, ve kararlar bu tartışmadan yola çıkarak alınmalıdır..."

Genelde biz de bu çıkarsamaları (tamamen abartılı kendi kendini örgütleme ve "hiçbir siyasi öndere güvenme!" teorisi hariç) doğru buluyoruz, problem olan, metnin devamında daha sonra görüleceği üzere, "Voie Proletarienne"den yoldaşların, sosyalist bir devlet için koydukları tam da bu görevlerin, 30'lu yılların başlarından itibaren Sovyetler Birliği'nde artık görev olarak konulmadığı ve yerine getirilmediği, daha o zamandan itibaren bürokratik devlet kapitalizminin egemen olduğu görüşünde olmalarıdır. Biz bu tezi temelden yanlış ve oportünist olarak değerlendiriyoruz. (Daha sonra bu noktaya daha etraflıca yeniden döneceğiz.)

EZİLEN ÜLKELERİN TÜM SEFALETİNİN SORUMLUSU EMPERYALİZMDİR!

Kısım §2000: "Ezilen (domine) Ülkelerin Tüm Sefaletinin Sorumlusu Emperyalizmdir" üzerine:

(Burada Brezilya, Kore, Cezayir, İran gibi bağımlı kapitalist ülkelerle "domine" [tahakküm altındaki] ülkeler arasında ayrım yapıyorlar.)

Bu kısımda emperyalizmin ezilen ülkelere karşı genel ezme politikası doğru bir şekilde tasvir edilmekte, aynı zamanda milli burjuvazinin rolü de şöyle değerlendirilmektedir:

"*§2122 - Milli burjuvazi, yani burjuvazinin emperyalizme karşı muhalefet içinde bulunan fraksiyonu, çoğunlukla, deyim yerindeyse, nerdeyse yok hale gelmiştir ya da çok zayıftır. Her halükârda, dünya çapındaki emperyalist baskıyla ilişkili olarak, kendine artık bağımsız bir yer sağlayamaz, artık devrimci bir tarihi role sahip olamaz.*"

Biz bu değerlendirmenin bu biçimiyle yanlış olduğunu düşünüyoruz. *İlkesel* olarak milli burjuvazinin rolünde hiçbir şeyin değişmediğini düşünüyoruz. Yani: Emperyalizme bağımlı ülkelerde, burjuvazinin, emperyalizme karşı mücadelede proletaryanın geçici müttefikleri olabilecek kesimleri vardır. Bu olanağın gerçeklik haline gelip gelmeyeceği pekçok faktöre bağlıdır, herşeyden önce de proletaryanın ne kadar güçlü olduğuna, kapitalizmin ne kadar gelişmiş olduğuna, ülkede sınıf mücadelesinin gelişmesinin ne denli güçlü olduğuna vs. vb. bağlıdır. Emperyalizm çağında milli burjuvazinin bağımsız bir yeri yoktur, ancak geçici olarak emperyalizme karşı yönelen bir rol oynayabilir. Milli burjuvazinin devrimci potansiyeli abartılmamalıdır ama –Voie Proletarienne'in yaptığı gibi– yok olarak da görülmemelidir.

Ülkelerin "domine" (yarı-feodal yarı-sömürge) ülkeler ve bağımlı kapitalist ülkeler olarak iki alt kategoriye bölünmesini, ve ülkelerin çoğunluğunun yarı-sömürge ve yarı-feodal olduğu, buralarda toprağın köylülere dağıtımının görev olduğu ve ulusal bağımsızlık sorununun merkezi bir sorun olduğu şeklindeki pozisyonu yanlış buluyoruz.

Bu nokta bütünlüğü içinde şöyledir:

"*§2140 - Kısacası, emperyalizm, gezegenin bir avuç ezen ülke ve büyük çoğunluk ezilen ülkelere bölünmesidir. Ve bunlardan bazıları bağımlı kapitalist ülke statüsüne ulaşsa da, yine de çoğunluk yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkeler durumundadır, yani toprağın köylülere dağıtımı sorununun ve ulusal bağımsızlık sorununun merkezi bir rol oynadığı ülkeler durumundadır.*"

Daha sonra §2150'de, ezilen ülkeler arasındaki farkların tahlilinin daha yapılması gerektiği, sadece bazı örneklerin verildiği belirtilmektedir.

Bu yaklaşım tarzı bize çelişkili görünmektedir ("Partizan"[*] No. 73'ün Ek'inde bir eleştirmenin eleştiri yazısında tespit edildiği gibi); bir yandan belirli bir değerlendirme yapılmaktadır, öte yandan ama bir tahlilin daha yapılması gerektiği söylenmektedir.

Bizim değerlendirmemize ve tahlilimize göre, ezilen bağımlı ülkelerin çoğunluğu bugün artık yarı-sömürge yarı-feodal bağımlılık içinde değildir, tersine ezilen ülkelerin çoğunluğu bugün bağımlı kapitalist bir statü içinde bulunmaktadır. Bu ama "Voie Proletarienne"in tahlilinde ima ettiği gibi, bu nedenle artık köylü sorunu çerçevesinde yarı-feodal bağımlılığa karşı ve ulusal bağımsızlık alanında mücadele görevleri bulunmadığı anlamına gelmemektedir. Tersine, tam da Lenin'in emperyalizmi tahlili, kapitalist fakat bağımlı ülkelerin bulunduğunu, ve buna rağmen bunların çok büyük çoğunluğunun, yarı-feodal kalıntıları tasfiye etmek ve emperyalizme bağımlılığı kırmak için demokratik devrim aşamasından geçmek zorunda olduğunu göstermiştir. Bizim görüşümüze göre, Türkiye-Kuzey Kürdistan böyle bir ülkedir. Ekonomik tahlildeki fark şudur ki, kapitalizm egemen hale geldiyse, çok daha güçlü bir işçi sınıfı vardır, yarı-feodal sömürü ilişkileri kalmasına rağmen, kapitalizmin kıra girişi çok daha ilerlemiştir, milli burjuvazinin devrimci bir rol oynama olanağı çok daha azalmıştır vs.

LİBERAL DEMOKRASİ, SERMAYENİN DİKTATÖRLÜĞÜDÜR!

§3000 - Liberal Demokrasi - Sermayenin Diktatörlüğüdür

1) Bu kısımdaki en önemli siyasi hata, görüşümüzce, Japon ve Alman emperyalizminin değerlendirilmesidir.

§3111'de şöyle deniyor:

"*...Doğu Blokunun çöküşü, yeni ittifakların yeniden tanımlanması, yeni pazarların açılması, ABD'nin yerine gittikçe daha çok geçen iki yeni ekonomik büyük gücün - Almanya ve Japonya'nın ortaya çıkışı...*"

Ve §3132'de şöyle deniyor:

"*(Dünya savaşı anlamında /BN) dünya çatışmasının, eski egemen güçler ABD, İngiltere, Fransa'nın, kendilerine iktisadi zayıflıklarını telafi etme yeteneği veren bir askeri güce hâlâ sahip olmaları bakımından, dolaysız bir güncelliği sözkonusu değildir.*"

İki emperyalist güç Japonya ve Almanya'nın yeni büyük güçler olarak değerlendirilmesini yanlış ve yanıltıcı görüyoruz. Stalin'in daha 1945'de yaptığı, Alman emperyalizminin kısa süre içinde yeniden belini doğrultacağı ve bir büyük güç olarak yerini yeniden alacağı politik değerlendirmesini doğru görüyor ve durumu, bu tahlilin en gecinden daha altmışlı yıllarda doğru çıktığı şeklinde değerlendiriyoruz. Emperyalist büyük güçlerin güçler dengesinde elbette değişiklikler olmaktadır, fakat bu değişiklikler, şimdi doksanlı yıllarda Alman ve Japon emperyalizminin uluslararası ölçekte yeni iktisadi büyük güçler olduğunu söyleyebilecek türden nitel ve nicel karakterli değildirler – onlar çok daha uzun bir zamandır "iktisadi büyük güçler" olarak ortalıktadırlar.

2) Japon ve Alman emperyalizminin salt iktisadi büyük güçler olarak tanımlanması da bize aynı şekilde yanlış gelmektedir. Siyasi bakımdan Alman emperyalizmi Avrupa Topluluğu içinde zaten onyıllardan beridir, tam da iktisadi gücü nedeniyle, güçlü bir siyasi ağırlığa ve güçlü bir siyasi nüfuza sahiptir. Aynı şey Japon emperyalizmi için Asya'da geçerlidir. Fakat bunun da ötesinde Alman emperyalizmi daha altmışlı yıllardan beri bağımlı ülkelerde inanılmayacak ölçüde yoğun bir yeni-sömürgecilik politikası izlemektedir, ve bu politika politik bakımdan çoktan "zahmete değmiş"tir. Bu iki büyük güç –İkinci Dünya Savaşının sonunda kendilerine Anti-Hitler Koalisyonu tarafından konan kısıtlamaların sonucu olarak– yalnızca askeri alanda birazcık geriden gelmektedirler, ama bu alanda da bunlar noksanlarını telafi etmek için hummalı bir faaliyet içindedirler.

Örneğin Alman emperyalizmi ile İngiliz emperyalizminin politikası ve varlığı tüm bakımlardan karşılaştırıldığında, Alman emperyalizmi İngiliz emperyalizmini hem siyasi hem ekonomik bakımdan çoktan "geride bırakmıştır".

Tüm bu kısımda, emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının durumunun ve emekçilerin ideolojik zehirlenmesinin nasıl cereyan ettiğinin somut teşhirini

---

[*]: "Partizan", bu örgütün çıkardığı yayın organının adıdır.

gayet iyi buluyoruz.

3) Avrupa Birliği değerlendirmesi

"Voie Proletarienne" burada bu gelişmeye henüz pek az dikkat sarfettiklerini yazıyor.

Biz burada en azından Lenin'in *"Emperyalizm şartlarında Avrupa Birliği ya olmaz, ya da emperyalist büyük güçlerin ABD ve Japon emperyalizmine karşı; ve ezilen halklara karşı çıkarlarının gerici ve geçici birliği olur"* biçimindeki tahlilinin tartışılması ve güncel duruma uygulanması gerektiğini düşünüyoruz. Görüşümüzce Lenin'in değerlendirmesi tamamen doğrudur, ve bugüne kadarki tüm gelişme, AT'nin ya nasıl olmayacağı, ya da ama dünya hegemonyası uğruna diğer emperyalist büyük güçlerle rekabetinde bu birleşmeden çıkarı olan büyük güçlerin açık hegemonyası altında bir birleşme olacağını ispatlamıştır. Bu bakımdan, bu süreçte Alman emperyalizmiyle rekabet içinde Fransız emperyalizminin oynadığı rolün tahlili, ona karşı etkin bir mücadele vermek için çok önemlidir.

4) İşçi aristokrasisinin Fransa'daki rolü ve fonksiyonu

Bu rol hakkında §3414 ve 3415'de söz edilmektedir. Şöyle deniyor:

"Onun işçi aristokrasisi katmanları üzerindeki, işçilerin büyük kütlesine kıyasla görece ayrıcalıklı sektörleri üzerindeki etkisi özellikle bas bas bağırmaktadır. Bu katmanlar, Fransız emperyalizminin egemen durumu nedeniyle satın alınmışlardır. Onların biricik gözlüğü kendi ayrıcalıklarıdır, Fransa'nın büyüklüğünün yeniden kurulmasındadır. Fransa KP onun hararetli bir temsilcisidir. Buradan, Fransız işçilerinin tümünün "burjuvalaşmış" oldukları, onların kendi burjuvazileriyle işbirliği yaptıkları sonucunu çıkarmak acelecilik olur. Bu, Fransız ve göçmen işçilerin her gün tabi oldukları sömürüyü unutmak, yani sınıf çelişkilerini ortadan kaldırmak ve bunun karşısına 'Kuzey' ile 'Güney' arasındaki çelişkileri koymak anlamına gelir."

Burada birçok pozisyonu yanlış buluyoruz:

İşçi aristokrasisi ve Fransız işçi sınıfı bağıntısında Fransız ve göçmen işçilerin günbegün tabi oldukları sömürüden sözetmek problemi bulanıklaştırmaktadır. Burada sözkonusu olan hiç de, Fransa'da da genelde özel bir sömürüye ve baskıya tabi olan göçmen işçilerin sömürülmesi değildir, tam tersine Fransız işçileri ve ayrıcalıklı katmanlardır. Ayrıca biz de Fransız işçi sınıfından genelde burjuvalaşmış olarak sözetmeyi yanlış buluyoruz. Fakat böyle bir değerlendirme terkedildiğinde, yine de zaman zaman bal gibi tüm işçi sınıfının da, ezilen halkların işçi ve emekçilerinin sömürülmesinden, talan edilmesinden gelen ekstra-kârlardan pay aldığını vurgulamayı önemli görüyoruz. Tüm Fransız işçilerinin de belli bir şekilde pay aldıkları emperyalist ülkelerin zenginliklerinin tek başına Fransız işçilerinin üretkenliğinden ve artı-değer üretiminden değil, aynı zamanda maksimal kârlardan da kaynaklandığı açıktır.

Bunu tespit etmek muhakkak zorunludur, çünkü sosyalizmin ve işçi sınıfı diktatörlüğünün burjuva diktatörlüğünden başka değer ölçütlerine ve başka tüketim yönelimlerine sahip olacağı, bu ekstra kârlardan vazgeçilmek zorunda olduğu vs. işçi sınıfına ancak böyle kavratılabilir.

§3523'te ***bugünkü faşistleşmenin değerlendirilmesi***ni bugünkü koşullar için mutlak doğru ve çok önemli buluyoruz. Fakat burası öyle formüle edilmelidir ki, gelecekte olanaklı daha başka gelişmeler dışlanmasın (yani faşist çetelerin siyasi iktidarı ele geçirmesi koşulları altında sosyal-demokrat partilerle de yapılabilecek olası ittifaklar), platformu eleştirenler bu konuda haklıdır. Fakat görüşümüze göre bu, bugün gerekli olan ilkesel pozisyondan kesintilere yol açmamalıdır, bugün faşistleşme tüm Avrupa ülkelerinde Nazi çetelerinden (Le Pen, Milliyetçi Cephe vs.) değil, öncelikle bizzat devlet aygıtından ve ister sosyal-demokrat olsun, ister hristiyan-demokrat olsun, egemen partilerden kaynaklanmaktadır.

§3333'te ***kadın-erkek ilişkileri*** üzerine çok muğlak bir şekilde şunlar formüle edilmektedir:

"Erkekler ile kadınlar arasındaki ilişkilerde kapitalizm önemli dönüşümler getirmektedir."

Hangi dönüşümler? Filipinler'e ve Tayland'a seks turizmi mi? Yoksa olumlu anlamdaki dönüşümler mi kastediliyor? Eğer kastedilen buysa, bunlar mutlaka sayılmalıdır: Kadınların toplumsal üretime çekilmesi, bu sayede kadınların ekonomik bağımsızlığı, ve bununla birlikte kadınların —en azından ekonomik olarak— olası bağımsızlığına doğru önemli bir adım.

Ama bu, KAPİTALİZMİN VE EMPERYALİZMİN BARBARLIĞI ile elele gitmektedir. Barbarlık, aile içinde kadınlara ve kızlara karşı şiddettir, seks turizmidir, köle ticareti gibi kadın ticaretidir, ezilen ülkelerin kadınlarının şiddetli sömürüsüdür vs.

Bu anlamda ve ölçüde kapitalizm baskıyı ve eşitsizliği ayakta tutmakla kalmaz, aynı zamanda kadınların kapitalistçe ezilmesini ve sömürülmesini enternasyonalleştirir, pederşahi baskı ilişkilerini güçlendirir.

HANGİ TOPLUMU İSTİYORUZ?

"Voie Proletarienne", ***"Hangi toplumu istiyoruz?"*** sorusunu soruyor ve bu soruyu §4000'de cevaplamaya çalışıyor.

"Voie Proletarienne"in çizgisiyle en temel ve uzlaşmaz çelişkilerimiz bu noktadadır.

§4211 ve devamındaki paragraflarda, kısaca toparlarsak, şunlar savunulmaktadır:

Sosyalizm, üretim araçlarının mülkiyet biçiminin sadece bir değişikliği değildir, yani sosyalizmi sosyalizm yapan, mülkiyetin kapitalistten devlete geçmesi değildir; çünkü sadece böyle bir değişiklik olursa ve işçiler iktisadi ve siyasi iktidardan dışlanırlarsa, o zaman devlet mülkiyeti hakim bir sınıfın "özel" mülkiyeti kalır.

Sonra ***Sovyetler Birliği'ndeki somut gelişme***ye değiniliyor ve §4213'ün ikinci paragrafında şunlar söyleniyor:

"Üretimi artırmak için, kadroların yetkisi güçlendirilmek, işçiler her türlü üretim kontrolünden dışlanmak zorundaydı. Böylece devlet ve işletmeler içinde yeni bir burjuva katman güçlendi. Bu geçiş tasarımına daha sonra "üretici güçler teorisi" dendi. Sosyalizm, kapitalizmden daha fazla üretme yeteneğini göstererek gelişecekti. SSCB, kendisini tüm işçi sınıfına örnek olarak gösteren bir model geliştirdi."

Sonra da şu sonuç çıkarılıyor:

"Bu sürecin sonuçlarını henüz yeterince çıkarmadık. Fakat şu apaçıktır ki, Sovyetler her türlü gerçek yetkiden yoksundu. Bu süreç otuzlu yıllarda ilerledi. Kitleler içinde ve Parti içinde çekişmeli siyasi tartışma tamamen boğuldu. Tüm muhalifler düşman olarak, Parti ve toplum saflarını infiltre eden ve bu nedenle bertaraf edilmesi gereken ajanlar olarak görüldü." (§4216, 2. paragraf)

Ve en önemli sonuç olarak şu çıkarılıyor:

"Yirmili yıllarda sadece bir eğilim olan bu şey, yönelim üzerine tüm tartışmaların tasfiye edilmesinden sonra ve yukarıda anlatılan yönelimlerin sistematikleştirilmesiyle, bir devlet burjuvazisinin gelişmesini teşvik eden ve sonra da bunu pekiştiren bir çizgi haline geldi. Bu çizgiyi SBKP'nin doru-

ğuna çıkaran kişi Stalin'di. Yani 30'lu yıllarda, yeni burjuvazinin genel karargâhı haline gelen Partinin otoritesi altında, kapitalizm restore edildi. Stalin'in ölümünden sonra bu burjuvazi, kendisini 'Stalinist' diktatörlüğün şiddete dayalı biçimlerinden kurtaracak ve kapitalist yolu çok daha açık biçimde tutacak kadar güçlüydü."

İlkönce bu ana tezlere tavır takınıyoruz:

"Voie Proletarienne"in tüm yöntemi, bu pozisyonlarda savunduğu tüm ideolojik içerik, temelden yanlış ve oportünisttir. Daha önce diğer yazılarında yaptıkları gibi, sözümona bürokratikleşme üzerine, kapitalist üretimin yerine sadece başka "devlet üretim biçimlerinin" geçmesi üzerine "değerlendirme"lerini, Sovyetler Birliği'nin burjuva eleştirmenlerinin tahlilleri ve tasvirlerine dayandırıyorlar.

Sovyetler Birliği'nde ilkönce, proleter devrimin tayin edici bir aracı olarak burjuva devleti paramparça edildi ve proletarya diktatörlüğünün demokratik kitle örgütlerinden başka bir şey olmayan Sovyetlere dayanan yeni bir proleter devlet kuruldu. Tam da yirmili yıllarda üretim, sanayinin bir kısmının hâlâ kapitalist olması (NEP dönemi) anlamında kapsamlı sosyalist bir üretim değildi, sadece bir kısmı (gittikçe büyüyen bir kısmı) sosyalistti. İktisadi sektörde ikili varlık (kapitalist sektör ve sosyalist sektör) koşulları altında durum neydi? "Voie Proletarienne"e göre, devlet sanayisi ile kapitalist sanayi arasında hiçbir nitel fark yoktu. Kendilerini kışkırtma kampanyasına kaptırmamış olan burjuva kişilerin bile değerlendirmeleri, tahlilleri incelendiğinde ise, sosyalist işletmelerde hem işin örgütlenmesi ve hem de üretimin akışının kapitalist işletmelerde olduğundan bambaşka olduğu görülür.

Kadın ve erkek işçilerin korunmasına dair tüm yasalar uygulanmakla ve bunlara riayet edilmesi gerek sendikalar gerek bizzat işletme yönetimi tarafından kontrol edilmekle kalmıyordu, hayır, işçilerin kendileri de, üretimin türü, üretimin biçimleri üzerine karar verme sürecine doğrudan ve dolaysız olarak bizzat birlikte katılıyorlardı. Kapitalist fabrikatörün değil kollektifin kontrol ettiği özbilinçli bir çalışma disiplini vardı. Sosyalist sanayideki temel problemlerden biri, tam da işçi sınıfının, iktisadi baskıyla, işten çıkarmayla, ücret kesintisiyle vs. çalışma disiplininin sağlanamayacağını, tersine kadın-erkek her işçinin kendi kendisinin efendisi olduğu ve kollektife karşı sorumlu olduğunu öğrenmek zorunda olmasıydı. Komünist Partisinin ve sendikaların, bürokratik araçlarla çözülemeyecek olan temel eğitici görevlerinden biri tam da burada yatıyordu. Bireyi ve kollektifi ortak bir çıkar etrafında birleştirmek için elbette belirli kurallar konmak zorundaydı. Böylece, sürekli olarak işe geç gelen, sık sık içen, hemen hemen hiç işe gelmeyen vs. işçilere ne yapılacağı, işçinin bilinci sosyalist değer ölçütüne uymadığında, o hep kendi çıkarlarını ilk sıraya koyduğunda bunlara nasıl davranılacağı vs. üzerine uzun tartışmalar yapıldı.

"Voie Proletarienne"in dolaylı olarak savunduğu; işletme yöneticileri ve üretimin çeşitli alanları için sorumlular olması gerektiği anlamında herhangi bir örgütsel yapı olmadan, işçilerin salt öz örgütlenmeleriyle herşeyin mümkün olacağı; Rusya gibi böylesine geri bir ülkenin doğrudan deyim yerindeyse komünizme yüzeceği düşüncesi, küçük-burjuva hayalcilikten başka birşey değildir ve SSCB gibi dev bir ülkede sosyalizmin muazzam inşasının tarihi boyutuna hakkını hiç mi hiç vermemektedir.

Hiç tartışma olmadığı, muhaliflerin sırf duvara dizilip kurşunlandığı, kitle ile parti arasında hiç tartışma olmadığı, Sovyetlerin her türlü haktan yoksun olduğu iddialarının hepsi, doğrusu, karaçalma niteliğindedir.

Örneğin Manuilski'nin Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi plenumunda Sovyetler Birliği'nin 1932'deki durumu üzerine yaptığı konuşma okunduğunda, ki orada sosyalizm ülkesine getirilen, herkesin işinin tıkırında gitmesi, tüm tüketim isteklerinin (ayakkabı vs. cinsinden tüketim istekleri) tatmin edilmesi gerektiği —fakat bunun objektif olarak mümkün olmadığı— beklentileri gibi tam da merkezi sorunlar konu edilmektedir, sosyalizmin inşasının pek çok problemlerinin bal gibi çekişmeli bir şekilde tartışıldığı, pekçok eleştiriler, değişiklik önerileri vs. olduğu, pekçok sorunun görüldüğü, fakat nesnel koşullar yüzünden yeterince çabuk değiştirilemediği vs. görülür.

Örneğin "Voie Proletarienne" tarafından, yaşam koşulları itibariyle işçilerle "yeni burjuvazi" arasında, kadrolar arasında muazzam bir makas olduğu telkin ediliyor. Parti içinde yeniden ve yeniden, Parti üyelerinin kalifiye bir işçiden fazla para kazanamayacağı, bunun üstündeki her miktarın Partiye verilmesi gerektiği konusunda tartışmalar oldu ve somut kararlar alındı. Maaşlar gayet açık bir şekilde kategorilendirilmişti, işçi ücretiyle örneğin bir işletme yöneticisinin maaşı arasındaki fark gayet açık bir şekilde sınırlanmıştı. Örneğin Stahanov hareketi, "Voie Proletarienne"in telkin ettiği gibi, bir üretici güçler teorisi hareketi değil, sosyalizmin inşası için tekniğe gayet bilinçli egemen olma, bizzat işçi sınıfının deneyimiyle üretim biçimlerinin, üretim araçlarının nasıl daha iyileştirilebileceğini, bunların sosyalizmin inşası için nasıl daha yararlı hale getirilebileceğini araştırıp bulma hareketiydi.

Sovyetlerin değerlendirilmesine gelince, burada da eleştirilerinde baltayı taşa çalmışlardır. Örneğin tüm halkın ve Sovyetlerin, tüm devlet organlarının geniş bir şekilde eleştirileriyle katıldığı 1936 Anayasası tartışmasına bakıldığında, Sovyetlerin gerçekte sahip oldukları fonksiyona bakıldığında, bu basitçe bir iftiradır. Sadece bir örnek: Komünist Partisi Doğu ülkeleri için yeniden ve yeniden bir peçe yasağı getirmek istedi ve bunu teşvik etti, fakat Doğu cumhuriyetlerinden hiç biri bunu kadınların ezilmesine karşı mücadele etmek için uygun bir araç olarak görmediklerinden, bunu yapmadı. Bu, bu yasayı kabul etmek istemeyen Sovyetlerin kararlarıydı ve Komünist Partisi burada ancak ikna yoluyla çalışabilirdi. (Burada yeterince örnek verebilmek için biz bugüne kadar Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğünün somut ***uygulanmasını ve pratiğini*** somut olarak henüz yeterli incelemedik. Fakat bunu yapıyoruz şimdi. Ve geçerken söyleyelim ki, emperyalist bir ülkeden bir örgüt böyle kapsamlı değerlendirmeler yaparken, en azından kütüphanelerde varolan tüm materyali inceleyip değerlendirmelidir — ve bunu yapmaları bizim için olduğundan çok daha kolaydır, çünkü biz bütün bunları yabancı dilden incelemek zorundayız, ve tüm materyaller Fransızca ya da İngilizcede vardır. Bunu yapmak yerine, "Voie Proletarienne" kendini basit bir şekilde Sovyetler Birliği'nin burjuva eleştirmenlerinin bazı hazırlop klişelerine dayandırıyor.)

Bizim bugüne kadar baktığımız gazetelerden tüm materyaller, burjuva kişilerin de seyahat anıları vs. bunun tam tersini ispatlıyor; tam da otuzlu yıllarda, Sovyetlerin çalışmasının çiçeğe vurduğunu, toplumsal yaşamı doğrudan örgütleyenlerin tam da Sovyetler olduğunu, Partinin doğru çizgisini yaşamla dolduranın ve pratiğe geçirenin tam da Sovyetler olduğunu, ve bu-

nun kesinlikle herhangi bir tartışma vs. olmadan olmadığını ispatlıyor.

Biz burada bu tavrımızla "Voie Proletarienne"in Sovyetler Birliği'nin otuzlu yıllarda yozlaştığı değerlendirmesiyle uzlaşmaz çelişki içinde durduğumuzu açık bir şekilde göstermek isterken, öte yandan bu, bizim Sovyetler Birliği'nin gözü kapalı ve eleştirisiz destekçileri olduğumuz anlamına gelmemektedir. Sorun hiç de bu değildir. Gerek Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik), gerekse çok sayıdaki kitle örgütleri, sendikalar, kadın kolları, Sovyetler vs. yaraya parmak bastılar, o güne kadar çalışmalarının nerede başarısız olduğunu, kendi hatalarının nerede olduğunu vs. eleştirel bir şekilde ortaya koydular. Hakeza biz, modern revizyonizmin 20. Parti Kongresinde akşamdan sabaha iktidarı ele geçirdiği görüşünde de değiliz. Daha 20. Parti Kongresinden çok önceleri revizyonist akımlar ve eğilimler mevcuttu, ve bunlar içinde kesinlikle en tehlikelisi de başarı sarhoşluğuna kapılmak, kendi çalışması hakkında eleştirici bir tavır takınmamaktı; bu eğilimlere karşı en erken ve en berrak tavrı takınan ise Stalin'den başkası değildi.

Burada, "Voie Proletarienne"in değerlendirmesinde –muhtemelen bilinç li bir şekilde– tamamen gözardı ettiği, ama mutlaka yanıtlaması gereken bir başka yöne işaret etmek istiyoruz.

Eğer "Voie Proletarienne" Sovyetler Birliği'nin 30'lu yıllarda burjuva olduğu, bir yeni burjuvazinin iktidarda olduğu değerlendirmesindeyse, İkinci Dünya Savaşını nasıl değerlendiriyor? Bu önemsiz bir sorun değil, bilakis emperyalizme karşı tavırda merkezi öneme sahip siyasi bir sorundur. Eğer "Voie Proletarienne" tutarlıysa, o zaman onun değerlendirmesi, İkinci Dünya Savaşının iki tarafın da haksız olduğu bir savaş olduğu anlamına gelir, çünkü burjuva-kapitalist bir devlet ("Voie Proletarienne"nin Sovyetler Birliği'ni değerlendirmesi) bir başka burjuva-kapitalist devlete karşı haklı bir anavatan savunması savaşı yürütemez, öyle değil mi?

Ve Sovyetler Birliği'nin milyonlarca kadın ve erkek işçisinin, askerinin, partizanının ve köylüsünün kapitalist anavatanı savunmak için, kanlı bir diktatörlük tarafından ezilerek ve zorlanarak yaşamlarını verdikleri anlamına gelir, öyle değil mi?

Biz bunu asla ve hiçbir koşul altında olanaklı görmüyoruz. Bizim için, tam da İkinci Dünya Savaşı; Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğünü ve genelde sosyalizmi savunmak için haklı anavatan savaşı; *"Stalin'ci diktatörlüğe"*, *"farklı düşünen herkese karşı"* güya *"terör"*e vs. dair tüm iddiaların birer iftira olduğunun en sarsılmaz pratik kanıtlarından biridir. Çünkü bu savaşta kapitalist bir ülke halk kitleleri içinde Sovyetler Birliği'nde olduğu kadar böyle bir savunma azmini, bu özveri isteğini bulamazdı; işçiler ve köylüler KENDİ DEVLETLERİNİ savundular, bir yeni burjuvazinin devletini ve ülkesini değil!

§4221'de ***iftiralar*** birbirini izliyor: *"Bizim reddettiğimiz pozisyonlardan kaynaklanan sosyalist geçiş, üretimin geliştirilmesinin, keza sosyal ilişkilerin mükemmelleştirilmesinin ve devletin dönüştürülmesinin düzenli bir süreci olarak görülür. Çelişki ve çatışma dışlanmıştır.* (Stalin'in "SSCB'de sosyalizmin ekonomik sorunları" üzerine yazısını okuyan ve bunun polemiksel bir yazı, sosyalist inşanın ekonomik problemleri üzerine çeşitli tasarımlar hakkında üretken bir eleştirel tartışma olduğunu bilen aklı başında biri nasıl böyle bir şey yazabilir? /BN) *Ve sanki bu komünizme ilerlemenin ispatıymış gibi, propaganda, çelişkilerin yokluğunda diretmiştir. Sosyal gerçekliğin idil bir resmini çizmiştir. 1936 SSCB Anayasasının da vurguladığı gibi, işçilerin zaferi, belirli bir şekilde, sınıf mücadelesinin sonunu işaretlemiştir."*

Buna karşı SBKP(B) tarihinden sadece bir alıntı yapmak yeter; örneğin orada 1937 sonunda Parti içindeki hatalar ve demokrasi ihlalleri konusunda Jdanov yoldaşın raporu üzerine alınan kararda şunlar söylenir:

"a) Parti çalışmasını, Parti Tüzüğünün öngördüğü Parti-içi demokrasi ilkelerinin tam ve koşulsuz uygulanması temeli üzerinde yeniden örgütlemek;

b) Parti Tüzüğünün öngördüğü gibi, Parti Komiteleri için kooptasyon uygulamasına son vermek ve Parti örgütlerinin yönetici organlarının seçim yoluyla iş başına gelmesi ilkesini yeniden hakim kılmak;

c) Parti organları için yapılan seçimlerde aday listelerine oy verilmesini yasaklamak; seçimlerde adaylara oy verilmesine ve bütün Parti üyelerinin, adaylara karşı çıkma ve onları eleştirme sınırsız hakkına sahip olması;

d) Parti organları için yapılan seçimlerde kapalı (gizli) oy esasını kabul etmek;

e) En alt seviyedeki Parti örgütlerinin Parti Komitelerinden, Bölge ve Alt Bölge komitelerine ve milli bölgelerdeki Komünist Partilerinin Merkez Komitelerine kadar bütün Parti örgütlerinde, parti organlarının seçilmesi; bütün seçimlerin en geç 20 Mayıs tarihine kadar tamamlanması;

f) Bütün parti örgütlerinin, Parti organlarının hizmet süreleri bakımından Parti Tüzüğünün öngördüğü kurallara sıkı sıkıya uyması; yani: En alt seviyedeki Parti örgütlerinde yılda bir; mıntıka ve şehir örgütlerinde yine yılda bir; alt bölge, bölge ve cumhuriyet örgütlerinde 18 ayda bir seçim yapılması;

g) Temel parti örgütlerinin, Parti Komitelerini genel fabrika toplantılarında seçmesi sistemine sıkısıkıya bağlı kalmalarını sağlamak ve genel fabrika toplantılarının yerine delege toplantılarının geçirilmesine izin vermemek;

h) Bazı Parti örgütlerinde görülen, genel toplantıları kaldırma ve bunun yerine bölüm toplantıları ve delege konferanslarının geçirilmesine izin vermemek." (SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders, s. 394-395)

Örneğin bu, Parti içindeki hataların berrak bir şekilde adlandırılması, hatalara karşı mücadele ve onları aşmaya doğru adımlardır.

Sınıf mücadelesinin sönmesi sorununa gelince, bu da basitçe bir iftiradır. 1936 Anayasasında, sömürücü sınıfların tasfiye edildiği saptanmaktadır, ama asla sınıf mücadelesinin değil! 17. Parti Kongresine Merkez Komitesi Faaliyet Raporu'nda Stalin, sınıf mücadelesinin daha da şiddetleneceğini ortaya koyar! Tam da 40'lı yılların sonu ve 50'li yılların başında, tam tersine, çeşitli sosyal alanlarda kapitalizmin insanların bilincindeki kalıntılarına karşı, dışarıdan gelen kapitalist etkiye karşı bir sınıf mücadelesi yürütmek tekrar tekrar görev olarak konur. Stalin, tekrar tekrar kendini beğenmişliğe ve kendi sırtını sıvazlamaya karşı uyarıda bulundu ve kendini beğenmişliğin sosyalizmin (ideolojik planda) en büyük düşmanı olduğunu söyledi.

(Almanca olarak da yayınlanmış olan Stalin broşürümüzde, sınıf olarak burjuvazinin tasfiye edilmesi ve sosyalizmde sınıf mücadelesinin sürdürülmesi teorisi ve Mao'nun tüm sosyalizm dönemi boyunca sınıfların varlığı teorisi sorununda etraflıca tavır takındık, bu yüzden burada tüm bunları tekrarlamak istemiyoruz.)

Bizim ana tezimiz, sosyalizmden komünizme geçiş yolunda sosyalizmin belirli bir aşamasında eski sömürücü sınıfların elbette tasfiye olduğudur, fakat bu asla artık hiçbir sınıf mücadelesi olmadığı/olmayacağı demek değil-

dir, bir yeni burjuvazinin ortaya çıkamayacağı ise hiç mi hiç demek değildir. Sınıfların varlığı teorisinin de burada basitçe temel bir çelişkisi vardır, çünkü Sovyetler Birliği'nde eski sömürücü sınıflar gerçekten tasfiye edilmişlerdir, ve bir yeni burjuvazi ortaya çıkmıştır. İktidarı ele geçiren yeni burjuvazinin, eski çiftlik sahipleri ve kapitalistler sınıfıyla hiçbir ortak yanı yoktu. Ve Mao Zedung'un bu teorisinin, eski sömürücü sınıflar yenildiğinde zorunlu olarak mutlaka yenilerinin ortaya çıkacağı otomatizmi de yanlıştır.

• • •

Bu kısımlardan sonra, çeşitli ülkelerde devrimlerin yollarının tahlili geliyor, ve burada tüm mücadelelerin zorunlu enternasyonalist yönü gayet doğru ve önemli bir şekilde gösteriliyor. Bunun ardından demokrasi ve proletarya diktatörlüğü üzerine bir bölüm geliyor; burjuva demokrasisinin özü gayet iyi bir şekilde teşhir ediliyor.

Ama burada da, işçi demokrasisinin azınlığın haklarının korunmasını talep ettiği ve tam da Doğu Bloku ülkelerinde bunun olmadığı söylendiğinde, Sovyetler Birliğinde proletarya diktatörlüğü altındaki demokrasiye karşı yine tamamen yanlış bir şekilde polemik yapılıyor. *(Bkz. §4424)*

§4426'da ***sosyalizm koşulları altında parti plüralizmine ilişkin*** olarak "Voie Proletarienne"nin önüne bunu inceleme görevini koymasıyla ilgili olarak biz, Lenin'in bu sorunu ilkesel ve teorik olarak zaten yeterince yanıtlamış olduğunu düşünüyoruz. Yani çeşitli partilere izin verilip verilmeyeceği, iktidarın hangi somut koşullar altında ele geçirildiğine bağlıdır, bu asla ilkesel olarak dışlanamaz.

Bunun ardından, ***"Parti önderlik etmelidir, herşeyi idare etmek değil"*** başlıklı bir bölüm geliyor. Burada da tüm bu bölüm dolaylı bir biçimde, fiilen tamamen bürokratik-yozlaşmış olarak gösterilen SBKP(B)'nin pratiğine karşı yöneliyor. İkide bir, (Parti içinde) azınlığın haklarının garanti edilmesi gerektiği vurgulanıyor. Bizim için şu açıktır: SBKP içinde, "azınlık hakları" garanti altına alınmıştır. Parti içinde ideolojik mücadelenin partinin gelişme yasası olduğunu söyleyenler ve bunu pratiğe geçirenler bolşevikler, en başta da Lenin ve Stalin olmuştur.

Burada yalnız azınlık haklarından ne anlaşıldığı önemlidir. Eğer bundan fraksiyon özgürlüğü anlaşılıyorsa, bu, Bolşevik parti safında istenmeyen bir şeydir. Lenin'in önderliğinde yapılan 10. Parti Kongresi'nde, hatta özel bir kongre kararı alınarak fraksiyonlar yasaklanmıştı. Bu, kuşkusuz parti içinde idelojik mücadelenin yasaklanması anlamına gelmiyordu. Ve hiç bir zaman da öyle uygulanmadı. "Voie Proletarienne"nin, SBKP(B)'nin parti içi mücadele pratiğine yönelen polemiği yanlış bir polemiktir ve SBKP(B)'nin bu mücadelede karşılaştığı sorunların hakkını hiç mi hiç vermemektedir. "Voie Proletarienne", bu konuda eleştiri getirecekse, o zaman gayet somut olarak, örneğin 10. Parti Kongresinde Lenin'in önerisi üzerine alınan kararı eleştirmelidir. O zaman tartışmada pozisyonlar daha berrak ortaya çıkar.

Daha sonra ***devrimci şiddet üzerine*** bir bölüm geliyor (§4500). §4524'te şöyle deniyor:

"Emperyalist bir ülkede askeri taktik, tıpkı tüm dünyadaki komünistler için olduğu gibi, VP için henüz çözülmemiş bir sorundur. Bunu görüyoruz ve bu önemli eksikliği bertaraf etmemiz gerekiyor. Tüm Avrupa deneyimleri ve diğerleri eleştirel bir tahlile tabi tutulmalı ve bundan gerek olumlu gerek olumsuz bütün doğru dersler çıkarılmalıdır."

Bu tavır bizim için bütünüyle ve tümüyle anlaşılmazdır. Taktik olarak askeri yolun ne ölçüde bir problem olduğunu anlamıyoruz. Çünkü taktik olarak bu sorun ancak sınıf mücadelesinin somut gidişatıyla çözülebilir, yoksa silahlı halk ayaklanmasından 10 ya da 20 yıl önce önsel olarak değil. Silahlı mücadelenin emperyalist ülkelerde somut olarak alacağı taktik biçimler (ve taktik, stratejik görevlerin sınıf mücadelesinin somut koşulları altında somut pratiğe dökülmesidir) hakkında "kehanette bulunulamaz". Olsa olsa, taktiğin belirli biçimleri hakkında tartışılabilir, fakat görüşümüzce burada da Lenin'in taktiğin hiçbir biçimini reddetmeme, hepsini sınıf mücadelesine getireceği yarar açısından uygulama değerlendirmesi geçerlidir.

Stratejiye ilişkin –ve bu "Voie Proletarienne"de tamamen eksiktir– bizim için emperyalist ülkelerde silahlı ayaklanma yolu (elbette istisnalar olabilir, örneğin bir dünya savaşı vb.), devrimin stratejik yoludur.

Bundan sonraki bölümde "Voie Proletarienne" örgütü, ideolojik-politik olarak Marksist-Leninist ve Maoist bir örgüt olarak değerlendirilmektedir.

Biz Mao'nun klasiklerimiz Marx, Engels, Lenin ve Stalin'le ("Voie Proletarienne"nin Stalin'i zaten klasik ya da komünist olarak değil, dönek olarak değerlendirdiği açıktır) eşitlenmesini yanlış görerek reddediyoruz, çünkü Mao Zedung özsel revizyonist hatalar –örneğin: milli burjuvaziyle sosyalizmin inşası– işlemiştir; aynı zamanda Mao Zedung'un örneğin karşı-devrimci Üç Dünya Teorisinin geliştirilmesine karşı ikna edici bir mücadelesi yoktur vs.

[Biz ama aynı zamanda Marksist-Leninist-Stalinist örgüt değerlendirmesini de reddediyoruz, ve Marksist-Leninist değerlendirmesinin doğru olduğunu düşünüyoruz, çünkü Marx ve Lenin, her biri, belirli bir siyasi çağ için (kapitalizm ve emperyalizm) teoriyi, Marksizm-Leninizmi temelli bir şekilde geliştirmişlerdir.]

Bu bölümün son maddesinde ***"Devrimi Yeniden Düşünmek"*** başlığı altında, dünya komünist hareketinin deneyimlerine eleştirel bir yaklaşım talep edilmektedir. Kendilerinin eleştirel yaklaşımının örnekleri olarak şunları veriyorlar:

"§4710 Her özel düşüncenin sınırı vardır: Marx emperyalizmin gelişmesini tahlil edemezdi, ve o ilkönce ve her şeyden önce sömürgecilikte ilerici bir hareket gördü. Lenin bürokratizm tehlikesini gördü, fakat onun ortadan kaldırılmasını sadece Partinin daha iyi çalışmasında gördü. Mao Çin Devriminin birinci aşamasında proletarya içinde çalışmanın önemini küçümsedi. Bu sınırlar onların devrimci teoriye katkılarını olduğundan küçük göstermez, bu katkılar siyasi faaliyette tekrar ve tekrar yeniden doğrulanmak zorunda olsa da. Bunları zenginleştirmek, bugünün ve yarının komünistlerine bağlıdır."

Biz, sözü edilen eleştirileri yanlış buluyoruz ve komünistlerin (kuşkusuz var olan) hatalarının iyi örnekleri olarak görmüyoruz.

Marx hem emperyalizmin başlangıcını hem de sömürgeciliğin en vahşi yanlarını teşhir etmiştir. O sömürgeciliği yalnızca, tüm halkları dünya olayları içine çekmesi anlamında ve ölçüsünde, gelişmenin nesnel gidişatı açısından, dünya tarihinde ilerici bir unsur olarak nitelemiştir. Lenin'in sözümona hatasının değerlendirilişi de keza yanlıştır, çünkü Lenin özellikle son eserlerinde de, bürokratizme karşı mücadelenin bir aracı olarak devlet aygıtının ve partinin İşçi-Köylü Müfettişliği tarafından kontrol edilmesine, tabandan kontrolün güçlendirilmesine tekrar tekrar işaret etmiştir. Mao'nun sözümona hatası hakkında yapılan değerlendirme de basitçe bir safsatadır; Mao hakkında revizyonistlerden devralınma haksız bir eleştiridir.

• • •

Bundan sonra, *"Bugün Devrim İçin Mücadele Etmek"* başlıklı bir bölüm geliyor. Burada girişte, bugün ne Avrupa ne de Fransa'da devrimci bir durum olmadığı tespit ediliyor, sonra da devrim ve reform sorununa değiniliyor. Ardından *"İşçi sınıfı önderlik etmelidir"*, *"Sınıfın birliği"* maddeleri geliyor (bu maddelerde çok doğru bir şekilde herşeyden önce reformizme karşı tavır takınılıyor), sonra §5300 *"İttifaklar ve işçi-merkezcilik"* maddesi geliyor. Bu maddede köylülük sorunu, onun oynadığı rol vs. hiç değerlendirilmiyor; bu bizim için önemli bir eksiklik olarak görünüyor.

Sonra *"§5400 - Göç, ırkçılık ve anti-emperyalizm"* geliyor. Bu maddede, gerçi sayfa 2'de §1160'da Doğu bloku ülkelerinin bugünkü karakterizasyonunda anti-Semitizme değinilmesine rağmen, Fransa'nın durumunun karakterizasyonunda bunun yapılmamasını vahim bir ideolojik eksiklik olarak görüyoruz. Görüşümüzce Avrupa'nın tüm emperyalist devletlerinde, bu ülkelerde bugün ne kadar Yahudi insanın yaşadığından nerdeyse bağımsız olarak, ırkçılığın iğrenç bir anti-Semitizmle elele gitmesi, bunun ayrılmaz bir parçasıdır, ve buna karşı mücadele etmek komünistlerin ivedi bir görevidir.

§5500 Seksizm, Feminizm ve Kadın-Erkek Eşitliği bölümünde, görüşümüzce devletin kadın sorunundaki egemenlik biçiminin karakterize edilmesi, mutlaka pederşahilik terimi ile karakterize edilmelidir. Erkekler seksisttir, ama bu toplumun ve bu sistemin yapıları yalnızca seksist değildir, aynı zamanda yalnızca cinsel ilişkilerde değil, toplumsal yaşamın tüm alanlarında erkeğin üstünlüğü üzerine kuruludur. Seksizm bunun sadece bir alanıdır.

Seksizm üzerine somut §5513'te, aile içinde kadınlara ve çocuklara, özellikle kız çocuklarına karşı –çoğunlukla cinsel biçimde olmak üzere– şiddet eklenmelidir.

Kadın sorununa bir bütün olarak tarihsiz (tarihten kopuk) bir şekilde yaklaşılmakta ve '68 sonrası kadın hareketine, *"toplumda kadının rolü sorununu gündeme getirme"* kazanımı bahşedilmektedir. Bu ayrımsız ve yanlıştır ve komünistlerin hatalarını yeterince göstermemektedir.

Kapitalizmde kadının rolü sorununu ortaya atan ve çözüm olanakları geliştiren, başta Clara Zetkin olmak üzere uluslararası işçi hareketiydi. Bu deneyimler revizyonistler tarafından ayaklar altına alındı, ve 60'lı yıllarda ortaya çıkan Marksist-Leninist hareketlerin bu deneyimleri gerekli biçimde ele almamaları, onların en büyük hatalarından biridir. Bu nedenle, geniş kadın hareketinin ortaya çıkması, bu hareketin böyle güçlenebilmesi tam da pekçok Marksist-Leninist örgütün erkek şövenisti temel tavırlarından dolayı da mümkün olabilmiştir. Öte yandan ama bu, kadın hareketinin belli olumlu yanları öne çıkarılırken, aynı zamanda ideolojik olarak da eleştirilemeyeceği demek değildir.

Daha sonra §5331'de feministlere adeta, *"erkeklerle kadınların devrimci bir birliğini kurmayı başaramadıkları"* suçlamasının getirilmesi, feminizme getirilen tamamen saçma bir eleştiridir, çünkü feminizmin ilan edilmiş hedefi zaten bu değildir. Feminizm, tüm alanlarda erkek egemenliğine karşı kadınların haklarını gerçekleştirmekten ne daha azını ne de daha fazlasını istiyor, ve bu mücadeleyi, yalnızca kadınların kendileri erkeklere karşı yürütebilirler, diyor. Onların problemi tam da, kadınların ve erkeklerin devrimci bir birliğini yaratma zorunluluğunu, ezenle birlik olmak olarak reddetmeleridir!!!

Feminizme getirilecek önemli bir ideolojik eleştiri (ve burada eleştirinin hangi feminizme getirildiği gayet özgülleştirilmelidir; görüşümüzce, devrimci, anti-emperyalist feminist örgütler de vardır), onun özsel olarak mevcut sistem içinde, burjuvazinin egemenliği altında değişiklikler hedeflemesi ve bunları mümkün görmesidir, Marksist-Leninistlerin ise kadın sorununun emperyalizm içinde çözülmesini imkansız görmeleri, ve bu nedenle kadın sorununun proleter devrimin özsel bileşenlerinden biri olmasıdır.

Kendi örgütü için çıkarılan sonuçlarla ilgili olarak, biz bunları yetersizin de ötesinde ve yanlış olarak görüyoruz. §5541'de şöyle deniyor:

"Bu nedenle devrimci bir örgüt, erkeklerle kadınlar arasında toplumdaki aynı eşitsizliğin kendi kendini yeniden üretmesinden kaçınmak için, yönetenlerle yönetilenler arasındaki ilişkilere özel bir dikkat göstermek zorundadır."

Burada öyle bir izlenim doğuyor ki, sanki "Voie Proletarienne"de %50 erkek ve %50 kadın örgütlü, ve yalnızca yönetenler çoğunlukla erkekler, ve burada bu erkeklerin kadınlarla ilişkisinde özel bir dikkat gösterilmek zorunda. Biz gerçek durumun bu olmadığını, ve komünist bir örgütün bugün kadınlarla ilgili olarak özel politikasının sorunu başka bir şekilde ele alması gerektiğini düşünüyoruz:

a) Gerek eğitim gerekse de sözünü geçirtme, eylemlilik vs. bakımından, kadın işçilerin erkeklerle eşit olmadığını gözönüne almalı, ve kadın yoldaşların bu eşitsizlikleri örgüt içinde telafi etmesini mümkün kılacak bir siyaset izlemelidir, örneğin özel eğitim, özel tartışma forumları, kadın konferansları vs. yoluyla

b) Örgüt çalışmasında, kadınların oranını bilinçli şekilde yükseltmeye, yani kadın komünistler kazanmayı özel bir görev olarak saptamaya, kadın sorununda özel politikayı bunun için bir kaldıraç yapmaya değer verilmelidir.

c) Kadınlar bilinçli bir şekilde yönetici kademelere alınmalı, kadınlar ilk baştan böyle görevler almaya seferber edilmeli ve onların böyle görevleri üstlenebilmesi için, ev idaresi, çocuk bakımı vs.'yi düzenlemede aktif yardım edilmelidir.

d) Örgüt içindeki kadınlara karşı şiddet (yani örgüt adamlarının kendi karılarına karşı uyguladığı şiddet). Bu konuda emperyalist ülkelerde kadınlara karşı şiddetin (dövme) bizim ülkemizde olduğu kadar yaygın olduğunu düşünmüyoruz, ama her halükârda böyle bir şeyin olup olmadığının bilinçli olarak tartışılması ve sonra da böyle bir erkeğin komünist bir örgütte kesinlikle yeri olmadığının saptanması gerektiğini düşünüyoruz.

• • •

Daha sonra ***demokratik mücadeleyle devrim için mücadelenin ilişkisi*** bağlamında, Le Pen faşizmine karşı mücadele içinde Sosyalist Parti gibi iktidardaki bir partiyle birlik yapılamayacağı tespiti geliyor (§5721).

Biz bugün şunun gayet açık olmasını önemli buluyoruz: Esas faşistleşme tehlikesi (yani demokratik hakların özsel olarak kısıtlanması) bugün Le Pen grubu gibi gruplardan değil, emperyalist devletin kendisinden gelmektedir.

Ve bu bağıntıda "Voie Proletarienne"in "sosyalistlerle" birlik yok tespiti gayet doğru ve önemlidir. Bugün bu ideolojik-siyasi mücadelede önemli bir ayrım çizgisidir, ve "Voie Proletarienne"in tavrını çok doğru ve önemli buluyoruz. Program taslağına eleştirilerde, bu maddenin sosyalistlerle daha sonraki (örneğin faşistler doğrudan iktidara geldiği taktirde) bir ittifakı bir bütün olarak dışladığı eleştirisi getiriliyor. Biz bunu böyle görmüyoruz, belki bu daha berrak bir şekilde formüle edilebilir, fakat bugün için gayet ivedi ve önemli olan bu ilkesel ayrım çizgisini x yıl sonra belki olabilecek –ve

çok büyük ihtimalle de olmayacak– gelişmelere atıfta bulunarak bulandırmak gayet yanlış olurdu.

*"§5920 - Proleter enternasyonalizmi için"*de Fransa'nın sömürgeciliği sorunlarına değiniliyor. Ama Basklar, Brötonlar ve Korsika sorununa hiçbir yerde tek kelimeyle değinilmiyor. Biz, gerek Baskların ve Brötonların çabalarına, gerekse de Korsika "sömürgesi"ne mutlaka tavır takınılması gerektiği görüşündeyiz. Korsika'nın durumunda bizim için şu açıktır: Ulusların kendi kaderini tayin hakkı; keza Basklar için de; Bröton sorununu ise yeterince bilmiyoruz. Fransalı bir örgütün sömürgecilik sorunlarına değinirken, özellikle Korsika'yı "unutması" bize çok yanlış görülüyor. Pratikte bu, şoven bir tavırdır.

§5930'da ***çok-uluslu sınıfın birliğ***inden sözediliyor. §5932'de şöyle deniyor:

"Bizim göçmen yoldaşlarımıza karşı ikili bir sorumluluğumuz vardır. (Burada ***biz*** kim? Fransız komünistleri mi, yoksa örgüt mü, bu adlandırılmalıdır, yoksa hemen –bununla örneğin bir bütün olarak örgüt kastediliyorsa– işe şövenistçe başlanıyor. /BN) *Bir yandan, Fransız işçileriyle aynı düzeyde, Fransa'da sınıf mücadelesine katılmalarını teşvik etmek. Öte yandan, özel bir çalışma gerektiren, onların geldikleri memleketlerindeki durumuna dikkat etmek. Bu iki tür görev arasında dengeyi bulmak çok zordur ve biz bu konuda bir yığın hata yaptık. Örneğin biz faaliyetlerimizin başında, gelinen memleketlerle ilgili olarak özgül çalışmayı yadsıdık. Senegal'le ilgili olarak bunu kısmen düzelttik, ve şimdi Türkiye ile ilgili olarak da yaptık. Doğru bir çizgi geliştirmenin çok zor olduğunu ve özellikle de gelinen memlekette komünist bir örgütün var olup olmadığına bağlı olduğunu biliyoruz. Örneğin Cezayir'de böyle bir örgütün yokluğu bu özel çalışmayı daha da zorlaştırıyor."*

Devamla şöyle deniyor:

"§5933 - Yaşatmamız gereken, gerek Fransa'daki sınıf mücadeleleri içinde kalan altı köşeli egemen şövenizme karşı, gerekse de gelinen memleketlerdeki sınıf mücadelelerindeki milliyetçi göçmen milliyetçiliğine karşı gerçek bir enternasyonalizmdir. Eğer en iyi siyasi ve ideolojik eğitimi, kişinin bulunduğu yerdeki sınıf mücadelesi veriyorsa, o zaman bu komünist mücadelenin enternasyonalist vizyonunun çerçevesinden başka birşey değildir."

Biz, burada koyulduğu şekliyle daha başlangıç tezinde tamamen yanlış bir tasarımın egemen olduğunu düşünüyoruz. Göçmen işçiler için sadece şu iki problem yok – Fransa'daki sınıf mücadelesine Fransız işçileriyle aynı düzeyde katılmak, ve gelinen memleketteki durum. Bunların yanında üçüncü bir düzey daha vardır: Göçmen işçilerin Fransa'daki durumu. "Voie Proletarienne" her ne kadar onların sınıf mücadelesini aynı düzeyde yürütmeleri gerektiğini vurgulamak istiyorsa da, pratikte durum kesinlikle bu değildir ve belirli özel koşullar mücadeleyle elde edilmek ve bu eşitliği sağlamak için özel talepler ileri sürülmek zorundadır. Bu anlamda ve bu ölçüde, komünist bir örgütün göçmen işçi katmanlarına karşı özel bir politika –onların dilinde bildirilerden, hukuki durumlarına ilişkin özel taleplere kadar– geliştirmesi gerektiğinin bölücülük değil, Fransız ve göçmen işçiler arasında ortaklaşa sınıf mücadelesi için bir önkoşul olduğunu düşünüyoruz.

Gelinen memleketlerle ilgili olarak görevlere gelince, biz buradaki tüm konstrüksiyonu anlamıyoruz. "Voie Proletarienne", diyelim ki Kürt milliyetinden yoldaşlarla, Kürdistan'da devrim için bir çizgi mi ortaya çıkarmak istiyor? Biz, Fransa'da yaşayan ve yaşamaya devam edecek göçmen Kürt işçilerinin, örgütlenme bağlamında, özellikle elbette Kürdistan devriminin sorunları ve onun desteklenmesi üzerinden de kazanılacağını düşünüyoruz, ama Kürdistan devrimini destekleme anlamında, yoksa oradaki devrimi doğ rudan yapma anlamında değil.

Kürdistan'ın çeşitli parçalarındaki devrimlerin ve bir bütün olarak Kürdistan devriminin çizgisini geliştirmek doğrudan Kürdistan'daki mücadele içinde olan ve bu mücadeleyi yürüten devrimcilerin görevidir.

Yurtdışı çalışması bağlamında biz şu an bir "çizgi değişikliği" sürecini yaşıyoruz. Tam da şu sırada tüm yurtdışı çalışmamızı reorganize etme süreci içindeyiz. İllegalite nedenlerinden dolayı yurtdışında çalışan ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki örgütün kopmaz parçası olan bir çekirdek grup yoldaşımız var. Bunun yanında fakat bir de esas olarak yurtdışında yerleşik olan ve çoğu geri gitmeyecek olan Türkiyeli işçi ve emekçileri örgütleyen bir yurtdışı örgütümüz var. Bu yurtdışı örgütünün çevresinde örgütlü olan kesimin önemli bir bölümü yurtdışında kalıcı.

Özellikle de Türkçe-Kürtçe bilmeyen, burada büyüyen, gerçi kökenleri itibariyle Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki mücadeleye yürekten bağlılık duyan, fakat geri gitmeyecek olan ikinci kuşaktan yoldaşları burada (örneğin Almanya'da) sosyalist devrimi hazırlayacak ve yürütecek bir parti içinde örgütlemeliyiz. Ne var ki bu yoldaşlar, Türkiye-Kürdistan devrimini özel olarak destekleme, Almanya'da sınıf mücadelesi içindeki özel problemleri vs. ile ilgili olarak, Almanya'daki bir KP içinde kendi seksiyonları ya da buna benzer bir şey içinde örgütlenmelidirler.

• • •

Daha sonraki bölümlerde reformist lere ve yaratılacak partiye değiniliyor. Biz bu konuda ayrıca şu noktalarda tavır takınmak istiyoruz:

(Parti içinde) ***merkeziyetçilik ve demokrasi*** üzerine maddede şunlar söyleniyor(§7263): *"İç tartışmanın sürekli olduğu ölçüde demokrasiden bahsediyoruz..."*

Tüm bölümde olduğu gibi bu maddede de eksikliğini gördüğümüz şey şudur: Dışa karşı ideolojik mücadeleye ne oldu? İdeolojik mücadelenin sınırının kitleler önünde değil, yalnızca içeriye yönelik olarak çizilmesini tamamen yanlış buluyoruz (bu bölümü tam olarak anlamamış olmamız da mümkündür, ama anladığımız şekliyle, sadece içe yönelik ideolojik mücadele sözkonusu ediliyor).

§7274'te ***önderlere karşı tavır***dan doğru bir şekilde bahsedilip, kollektif yapıların önemi belirtiliyor; fakat tamamen yanlış bir önderlik kültünü işleyen ve tam da kollektif ilkeyi ihlal eden örneğin Peru KP'ninki gibi hatalı pozisyonlara eleştirel bir atıfta bulunulmamasını çok eksik buluyoruz.

• • •

Burada mutlaka yanlış bulduğumuz noktaların hepsini getirmedik, ilkönce bize en önemli görünenlerini getirdik. Eleştirilerimizle tartışmayı canlandıracağımızı ve verimli kılacağımızı umuyoruz.

Eleştirdiğimiz noktalar bütünlük içinde ele alındığında, aramızdaki sorunun tali sorunlardaki görüş ayrılıkları olmadığını; yaklaşım ve çizgi sorunu olduğunu tespit ediyoruz.

Platform bağlamında, uluslararası alanda bizim önerimiz "Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları" başlığı altında ortaya koyduğumuz görüşlerdir. Bunların sizin tartışmanız içine de çekilmesinin doğru ve yararlı olacağını düşünüyoruz.

Devrimci selamlar.

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Enternasyonalizm Bürosu

OKUYUCU MEKTUPLARI

Aşağıda yayınladığımız okuyucu mektubu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da son gelişmeler üzerinde duruyor. Bu mektupta hakim sınıfların faşist edimleri somut olarak teşhir ediliyor. Fakat komünistler bizce yalnızca somut teşhir ile yetinmemeli, çıkış noktasının ne olduğunu da göstermelidir. Bu bağlamda ülkemizde ulusal sorunun emekçiler lehinde gerçek çözümünün işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi olduğunun açıklanması, komünistlerin görevidir. Okuyucularımızdan talebimiz, somut teşhire bağlı olarak bu görevi de somut olarak yerine getirmeleridir. Bunun yapılmadığı yerde atılan "Yaşasın Bolşevizm!", "Yaşasın partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK)!" sloganları süs ya da yama gibi durmaktadır.

YAZI KURULU

FAŞİST TÜRK DEVLETİ ÖNCE ŞIRNAK'I YAKTI, YIKTI... SONRA TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'IN HER YERİNDE YENİ BİR ŞIRNAK YAŞANDI VE YAŞANIYOR!

PKK gerillalarının baskınları bahane edilerek olaylar önce Şırnak'ta başlatıldı. Şırnak 48 saat içinde adeta yerle bir edildi. Daha önce organize edilmiş bir hareket gibi Şırnak'ta olanlar, Kuzey Kürdistan'ın geneline yayıldı.

PKK'nın faşist Türk devletine karşı başlattığı silahlı mücadelenin 15 Ağustos'un 8. yıldönümünden bir kaç gün sonra faşist devlet güçlerinin sivil hedeflere başlattığı saldırılar, Kasım ayında Diyarbakır ve ilçelerine bağlı köylerin yıkılmasıyla sürdü. Bu iki aylık süre içerisinde bir çok yerleşim birimi faşist Türk devletinin güçlerinin saldırısına uğradı, bir çok köy bombalandı, yakılıp yıkıldı.

18 Ağustos'u 19'una bağlayan gece Şırnak'ta başlayan saldırılar, Dargeçit, ikinci kez Şırnak, Çukurca, Göle, Silopi, ikinci kez Çukurca, Musabey, Kulp, Varto, Hani'nin Kaledibi ve Dicle'nin Boğaz köylerinin yıkıntıya çevrilmesiyle sürdü. Şehirler göçtü, binlerce insan yollara düştü. Çokça insan hakları savunucusu olan, demokrasi savucusu olan faşist Türk devleti, Şırnak'ın ardından Ağustos ayının sonunda, faşist Türk devletinin Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın başkanlığında alelacele Diyarbakır'da topladığı MGK toplantısında yeni kararlar aldı. Faşist Türk devletinin Şırnak Tugay Komutanı emirler yağdırıyordu: *"S.. oraların anasını! Yakın, yıkın; bu mermi bu gece bitecek."* Ve Şırnak cehenneme çevrildi, faşist Türk devleti PKK gerillalarını suçlu göstererek, bu canice katliamı yapmıştır.

Yapılan bu katliam, Osmanlı döneminde Ermenilere yapılan katliamların bir benzeridir. Bu soykırım ne ilki ne sonuncusu, bu katliamlar faşist Türk devletine babalarından miras kalmıştır. Bu katliamları ortadan kaldırmanın biricik yolu var: İşçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurmaktır. Bu yapılan katliamlar sırasında binlerce insan toplandı, sayısı belirsiz devrimci-demokrat işkence sonucu yaşamını yitirdi, bir çok insan sakat kaldı. Bugün faşist Türk devletinin uygulamaları 12 Eylül'ü bile çok gerilerde bıraktı.

ADANA

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Kürtlerin yoğun yaşadığı bu alanda, 15 Ağustos olaylarından sonra sokaklarda seyyar satıcı diye bir şey bırakılmadı. İşte faşist Türk devletinin başka bir senaryosu. Seyyar satıcılarda silah bulundu gerekçesiyle sokak ortasında dövüldü ve bir çoğunu tutukladılar, ayrıca otobüs ve dolmuşlardan indirerek onur kırıcı küfürler ederek polis araçlarına tıkıldılar. Ayrıca Adana'da beşyüzü aşkın insan tutukladılar.

ŞIRNAK

Şırnak'ta 48 saat süren kabus 18 Ağustos'u 19'una bağlayan gece başladı. Aralıksız süren top, tank, roketatar ve otomatik silah ateşi Şırnak'ı cehenneme çevirdi. Sayıları 1000 ile 1500 arasında PKK'lının kenti üç koldan bastığı ve kenti roket ateşine tuttuğu yalanları yayılmıştı. Bu ne hikmetse, devlet güçlerinin binalarına hiç bir şey olmamıştı. Herhalde devlet güçlerini "allah korumuş" olmalı. Çünkü bunlar isyankar olduğundan "allah onları

cezalandırmış"tır.

Bu iddialar ileri sürülürken, kentte halka ait sağlam tek bir ev ve işyeri kalmadı. Gerilla saldırısına uğradığı iddiası yapılırken devlete ait binalarda ciddi bir hasar olmadı.

Şırnak'ın yüzde 80'i yandı. Kentteki tüm araçlar kullanılmaz hale geldi. Evler yıkılarak işyerleri tahrip edildi. Ve bir çoğu yağmalandı. Edinilen bilgiye göre kentte gözaltına alınanların sayısı 500 ile 600 civarında idi. Olaylarda yaşamını yitirenler, köylü, esnaf ve işçilerdi. Yaşamını yitirenlerin sayısı yüksekti.

Şırnak daha yarasını sarmadan faşist devlet bir kez de havadan bombaladı. Halk bu olaylar karşısında kenti terk etmek zorunda kaldı. Şırnak tamamen faşist güçlere kaldı, faşist devletin sözcüleri Şırnak'a dönmeleri için halka çağrılar yaptılar. Gidenler geri dönmediler.

MARDİN'İN DARGEÇİT İLÇESİ, ŞIRNAK'I İZLEDİ!

Dargeçit ilçesinde de birçok ev ve işyeri hasar görerek kullanılmaz hale geldi. Burda da bir çok savunmasız insanı yaşamından ettiler ve çoğunu gözaltına aldılar, işkenceye çektiler.

Faşist yöntemleriyle dünya tarihine ün salmış faşist Türk devleti, bir kez daha gerçek yüzünü göstermiş oldu. Bu baş belası faşist Türk devleti ve onların çanak yalayıcıları, utanmadan çıkıp, biz demokrasiden yanayız, biz insan haklarına saygılıyız diye sözler ediyorlar. Faşist Türk devleti ki, dünya "insan hakları bildirgesine" imza atmış bir devlettir.

Revizyonist-oportünist mihrakların çokça güvendikleri sosyal-demokratlar, bu yapılan zulmün daha az olduğunu, daha fazla üzerlerine gitmenin yararlı olacağını savunuyorlar.

MUSABEĞ KÖYÜ YERİNDEN SİLİNDİ

Bir grup gerillanın Musabeğ köyünde bulunduğu ihbarını alan faşist devlet güçleri, köye bir baskın düzenleyerek köyü yerle bir ettiler, köyde tek sağlam yer bırakmadılar. Köye giriş çıkışları engellendiğinden, olay basına çok geç yansıdı.

GÖLE

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da olaylar birbirini izledi. Diğer il, ilçe ve köylerde olduğu gibi, buralar da top atışına maruz kaldı. Bir çok insan tutuklandı, bir çoğu yaşamını yitirdi, bir çoğu sakat kaldı. Yapılan vahşet bir soykırımı andırıyor. Zaten yer yer itiraf ediyorlar, Kürtlerin kökünü getireceğiz diye. Ve yapılıyor da.

KULP DA DİĞER İL, İLÇE VE KÖYLERDE GELİŞEN OLAYLARIN BENZERİNİ YAŞADI!

Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde bir astsubay ve erin bilinmeyen bir nedenle öldürülmesinden sonra faşist devlet güçleri kenti top ateşine tuttu. Evlerin ateşe verildiği sırada çok sayıda işyeri de tahrip oldu.

İlçede dört gün sokağa çıkma yasağı konuldu. Sokağa çıkma yasağının konduğu, dört günden sonra bir kaç saatliğine kaldırılan sokağa çıkma yasağı arkasından, halk çeşitli yollardan Muş, Silvan, Batman ve Lice'ye doğru yola çıktı. Aradan bir kaç gün geçtikten sonra basına açılan Kulp, ilerici-demokrat basına açılmadı.

VARTO'YA DA SALDIRILAR YAPILDI!

Kulp ilçesinde göç devam ederken Varto'ya PKK gerillaları saldırdı. Bu saldırı gerekçe gösterilerek faşist TC devletinin güçleri sivilleri hedef alarak ağır silahlarla saldırıya geçti. Saldırı akşam saatlerinde başlayıp sabaha kadar sürdü. Sokağa çıkma yasağı konularak ilçeye giriş çıkış yasaklandı.

FAŞİST UYGULAMALAR KALEDİBİ VE BOĞAZ KÖYLERİNE DE UYGULANDI!

Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Kaledibi köyünde aynı faşist yöntemlere başvuruldu. Köy askeri helikopterlerle, tanklarla bombalandı. Olaylar sırasında birçok insan yaşamından oldu, birçoğu tutuklandı. Yaşamını yitirenler, bir çoğu yaşlı insanlar ve küçük yaşta çocuklardı. Yine bir çok insanın malı ve parası talan edildi.

Boğaz köyüne yapılan baskın sırasında 150 hanelik köy yerle bir edildi. Askerler, kadın ve çocukları köy dışına çıkarıp, bu insanların karşısında erkeklere işkence yaptılar. Köye düzenlenen baskın sırasında, roketatar ve havan toplarıyla köy yakılıp yıkıldı. Köyden ayrılanların çoğunluğunu kadın ve çocuklar teşkil ediyordu.

FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN SINIR ÖTESİ OPERASYONU DA KÂR ETMEDİ!

Faşist Türk devletinin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaptığı toplu katliamlar yetmedi, sınır ötesine kaydı PKK'ya karşı. Ne var ki faşist Türk devletinin iştahı kursağında kaldı.

Emperyalizmin ajanları Mesut Barzani ve Talabani'yi de yanlarına alarak PKK'ya karşı girişilen yoğun saldırılar ertesinde iştahı kursağında kalan faşist Türk devleti iyice çılgınlaştı. Devrimci demokrat avına çıkıyor, sokak ortasında infazlar gerçekleştiriyor, doğuda genç yaşlı kadın çocuk demeden katliam yapıyor, ilerici devrimci gazete ve dergi muhabirlerine komplolar düzenliyor.

Faşist Türk hakim sınıflarının ordusunun askerleri yaşamını yitiren insanların cesetleri üzerinde boy boy resimler çektiriyor, insanlığın yüz karası faşist Türk devletinin güçleri yaşamını yitiren bir insanın ölüsünü tankın arkasına bağlayıp yerde sürüklüyor, utanmadan kalkıp demokrasiden bahsediyorlar.

Bu gözü dönmüş caniler ne yaparsa yapsınlar, gelişen bu ulusal hareketi bastırmaya güçleri yetmeyecektir.

Bunların bu çılgınlıkları çaresizliğin verdiği hırçınlıktır.

PKK gerillaları Türkiye-Kuzey Kür distan'da her gün yeni bir eylem gerçekleştiriyorlar, faşist Türk devleti her geçen gün önemli zayiatlar veriyor.

Faşist hakim sınıf sözcüleri hergün uşak basına demeçler vererek, bu eşkiyanın kökünü kuruttuk kurutacağız sözleri ile kendi kendilerini avutmaktan başka bir şey yapmıyorlar.

Toprağa atılan tohum yeşermiş, bunu yerinden söküp atma onca basit değil, eskisine her gün bir yenisi katılıyor.

- KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!
- KAHROLSUN ŞOVENİZM!
- KAHROLSUN EMPERYALİZM!
- YAŞASIN BOLŞEVİZM!
- YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML(BOLŞEVİK)!

Kasım 1992
Bir BP okuru.

Aşağıda eleştirisini yayınladığımız Bolşevik Partizan okurunun alıntı yaptığı iki yazı arasında bir çelişme olduğu tespiti doğrudur. Okuyucumuz bu çelişmenin varlığına dikkat çektiği noktada haklıdır. Ancak okuyucumuzun bu tespitlerden ikincisini yanlış bulan tavrı ile hemfikir değiliz. Şöyle ki:

Okuyucumuzun alıntıladığı iki yazı arasında bir yılı aşkın bir zaman vardır. Bu süre içinde "tutucu" adlandırılan karşı-devrimci modern revizyonist kanadın da, eski devlet mülkiyeti sistemini ayakta tutmanın artık mümkün olmadığını gördüğü noktada, kapitalizme kontrollü geçiş yanlısı tavır takındığı ortaya çıktı.

Bunun en açık ifadelerinden biri, bizzat Ağustos darbesini yapanların Gorbaçov'un siyasetini sürdüreceklerini açıklamaları idi. Bu kanadın bugün gelinen yerde Gorbaçov'un perestroyka siyasetine getirdiği eleştiri, "dönüşüm"ün kontrolsüzlüğüne ve hızına yönelmektedir.

1991 Ağustos darbesini yapanlar, gerçekten de kendi kast iktidarlarını korumak isteyen ve bunu da hala sosyalizm adına yapan tekelci bürokrat burjuva kesiminin siyasi temsilcileridir. Bunlar da fakat artık -Ağustos darbesi sırasında da- lafta bile tekelci devlet mülkiyetini bütünüyle savunamaz, kapitalizme kontrollü geçişi bütünüyle reddedemez durumda idi. Gorbaçov'un programına sahip çıktıklarını açıklamak -ki bu program kontrollü ve tedrici geçiş programı idi- bunların yaptığı ilk iş olmuştu. Bunlar bu anlamda "dönüşüm"e -en azından lafta- kökten karşı değillerdi. Kuşkusuz bu açıklamada taktik kaygılar da rol oynuyordu. Fakat taktik kaygılar yanında, belli ölçülerde modern revizyonist iktidar altındaki mülkiyet ilişkilerinde değişiklik zorunluluğunu bunlar da kerhen kabul etme durumunda idi.

Bu eğilim geçen süre içinde iyice belirginleşti. Gelinen yerde örneğin Rusya parlamentosunda darbecilerin siyasetini savunanların şahsında, iki kanat arasındaki çelişmenin, "dönüşüm"ün hızı ve biçimleri noktasında olduğu çok daha net çıkmıştır ortaya.

YAZI KURULU

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULUNA

Değerli yoldaşlar!

BP no 77'de Ekim Devriminin 75. yıldönümü ile ilgili olarak, TKP/ML (B) MK imzalı yazıda yapılan bir yanlışa dikkat çekmek istiyorum. Sorunun iyi anlaşılması için, sözkonusu yazıdan bir alıntı yapmak istiyorum. Alıntı şöyle:

"Yığınlar içinde desteğini iyice yitiren ve ekonomik açıdan da tam bir iflasın eşiğine gelen karşı-devrimci modern revizyonist bürokrat burjuvazi, çareyi açıktan kapitalizm propagandasında bulmuş; Gorbaçov'la bürokrat tekelci devlet kapitalizmini tedricen «özel», «özgür teşebbüsçü» kapitalizme dönüştürme operasyonu başlatılmıştır. Bütün emperyalist dünyada övgü ile karşılanan bu operasyon, Rusya'da ***bu dönüşümün hızını fazla bulan «tutucu» diye adlandırılanların tepkisi*** *çekmiş; bunların 1991 Ağustos'unda giriştikleri askeri darbe tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Darbe, darbecilerin amacının tam tersi sonucu vermiş, iktidar «hür teşebbüsçü» kapitalizme tedricen ve kontrollü geçiş yanlılarından, «derhal» geçiş yanlılarının eline geçmiştir." (abç)(BP no 77, s. 3)*

Buradaki yanlış şudur: 91 Ağustos'unda darbe yapan kanadı, Rusya'da tekelci devlet kapitalizmini, açık kapitalizme dönüştürme operasyonunun hızını fazla bulmaları ile tanımlamadır. Alıntıda altını çizdiğim yerde çıkan sonuç budur. Darbecilerin tekelci devlet kapitalizmini açık kapitalizme dönüştürme operasyonu ile problemleri yoktur. Problem *"bu dönüşümün hızını fazla"* bulmalarıdır. Yanlış olan budur.

Rusya'da darbeyi yapan kesim, eskiyi temsil eden, tekelci bürokrat burjuva kliğin erozyonuna karşı direnen kesimdir. Bu doğru olarak BP no 67'de darbe üzerine yazılan yazıda ortaya konulmuştu. Orada şöyle denilmektedir:

"Kuşkusuz bu süreç, eskiyi temsil eden ve kendi kast iktidarlarını koruma durumunda olan tekelci bürokrat burjuvazinin direnmesi süreci de aynı zamanda, Sovyetler Birliği'nde bu süreçte SBKP içinde Ligaçov ve şimdiki darbecilerin de içinde yer aldığı klik «sosyalizm»i savunma adına, devlet mülkü olan üretim araçları üzerinde -siyasi iktidarı elde tutma yolu ile- tasarruf hakkına sahip olan tekelci bürokrat burjuva kastın iktidarının erozyonuna karşı direnen kliktir." (BP no 67 s. 12)

Aktardığım alıntıda yapılan değerlendirme doğru bir değerlendirmedir. Ekim Devrimi ile ilgili yazıda yapılan değerlendirme ise yanlıştır. Daha önceki doğru değerlendirmemizle çelişmektedir. Eleştirdiğim nokta düzeltilmelidir.

Bolşevik selamlar.

04.11.1992
Bir BP okuru.

Seksiyona Kurdistana Bakur

(Em daxûyanîke TKP/ML(BOLŞEWİK) ya ku keta destê me, weke wê çap dikin.)

DI ÇARESERKIRINA PIRSA NETEWÎ DE XWESERIYA HERÊMÎ

Dîtina di vê pevgirêkê de, her çiqas hevrê İbrahim KAYPAKKAYA di 1972 de dani ye holê jî; heta îro bi rastî û dirustî nehatiya danzanînê û propaganda wê ne hatiye kirin. Hevrê İbrahim KAYPAKKAYA, di pirsa netewî ya Kurd de, komunîst xwediyê erkeke çawane û çareseriya ku ew ji Çareserkirina vê pirsê re tîne usa ye:

"... Hereketa komunîst li Tirkiyê, ji bo girêdana çareserkirina herî rast, herî rind ya mesela mîllî di nava sînorê Tirkiyê de berpirsiyar e..." (İ. Kaypakkaya, Nivîsên Bijartî, rûpel 216, weşanên Ocak)

Û hîn dûre jî, naveroka vê bihewlbûnê weha datîne holê:

"Di sîstema diktatoriya gel ya demokratîk de, wekheviya hemû mîlliyetan û zimanen wê bê garantî kirin. Tu zimanekî mecbûrî wê neyê naskirin, ji gel re wê dibistanên ku tê de hemû zimanên dîmatî tên fêrkirin bên pêkanîn.

Zagona bingehîn ya dewleta gel wê xwedîbûna îmtiyazekî ji bo kîjan milletî be bila bi-be û her tecawuzeke mafên kêmnetewîyên millî, bi vebrînî qedexe bike. Wê mafê çarenûsî ji bo her netewê bê naskirin. Ji bo ew hemû bicîh bên, bi taybetî xweseriya fereh ya herêmî û dageriya xwe xwe ya bi temamî demokratîkî herêmî pêwîst e. Sînorên van herêmên xweser û yên xwe xwe birêve dibin, li ser hîmê hoyên aborî û yên civakî, hevgihayiya mîllî ya gelhe ûhw... ji aliyê gelheya mehelî ve bi xwe wê bên tayîn kirin." (wnd. rûpel 259)

Divê em rastiya vê dîtinê û ya hevrê İbrahim KAYPAKKAYA, divê ku ramanên bingeh yên ku em pala xwe didinê jî têxin holê:

Lenin û Stalin, di her nivîsa ku tê ev pirsa dan û distandin, tewrên bolşevikan, bi mafê çarenûsî, bi mafê veqetin û dewleta cûda çêkirinê ve sînor kirine. Lenin di gotara xwe ya "*Li ser polîtika netewî*" pirsê usa datîne:

"*... Em sosyal-demokrat dijî her cûr netewekariyê ne û aliyê merkezetiya demokratik in. Em, di eynî zemanî de, dîjî taybetîvaniya herêmî, netewakariya navçe ne jî; em, di baweriyê de ne ku, ger hemû vejinê din wekhev bûn, pirsên ku dewletên mezin, pêşveçûna aborî bi xwe re tînê û pirsên ku cenga proleter dij burjuva bi xwe re tîne, ji dewletên biçûk hîn bi serketinî wê karibin bi çareserkirinê ve girêbidin. Lê em, pêwendiyên ku pala xwe didin raya serbest û yên ku bi zorê ve nayên qebûlkirinê qebûl dikin. Her li kuderê, ku em pêwêndiyên bi zorê di nava netewan de bibînin, em, bê ku pêwîstiya veqetina her netewê were axaz kirin, ji bo her netewê mafê xweyê siyasî bi serbestî tayînkirin, ango mafê veqetinê bi ezîm, bê qeyd û bend diparêzin.*"

"*Ev mafa parastin, naskirin û aliyê wî bûn, wekheviya mafê netewan parastin e, dijî pêwendiyên bizorê derketin e, kijan netewe dibe bira bibe, dijî cûdayiyên wê yên siyasî şerdan de û ji bo vê jî di navbera karkerên cûda cûda netewan de pêştgiriyeke temam ya çînî pêşvebirin e.*" *(Lenin, Mafê Çarenûsî, rûpel 137, wedsanên çep, tırkî.)*

Li vê nêzîkbûnê wêde jî Lenin di polemika xwe ya bi Rosa Luxemburg ve xwe usa nêzîkî pirsê dike:

"*... wek di pirsên din de, di pirsa mafê çarenûsî de jî, xala ku em berî hertidstî pê ve mijûk dibin, di nava neteweke bêlu de, tayînkirina qedera proleterya bi xwe ye. Rosa Luxemburg, ji têkilîbûna vê pirsê jî reviyaya.*" *(and. rûpel 92)*

Di roja me de, di derheqa pirsa netewî ya Kurd li Kurdistana Bakur-Tirkiyê, beşek ji yên ku bi navê tewrên Lenin, pirsê bi tenê, mafê çarenûsî, aliyê veqetin û cûda dewlet çêkirinê digrin û menfatên proleter yên giştî, yên ku Lenin wan xala derketinê digre, berbiçav nekirin dike. Ev tewra ji bo rêxistinên Kurd, ji bo pê netewekariya xwe por bikin di rewşa bêkaranînê de ye. Yên ku xwe bi Marksist-Leninist û rêxistine Kurdistana Bakur-Tirkiye bi nav dikin, bi şiklê cûrbecûr dixin holê: Hinek "*statejiya du şoreşan*", hinek jî bi şiklê, divê pêwîste îro alîkariya "*veqetina netewa Kurd*" bê kirinê, diparêzin. Ev nêzîkbûnan, di xuyabûnê de, parastkarên Kurdistana Bakur bin jî, bi berê xwe yên esasî jî, sovenîstên Tirk û bi berê xwe yên din ve jî, di pozîsyona netewekariya Kurd de bi cih dibin. Em, heta ku dewleta faşist ya Tirk bi erdê ve nebe yek; em dibêjin hoyên ku tê de li Kurdistana Bakur netewa Kurd bi rastî qedera xwe bi serbestî tayîn bike nikarin bên amade kirin. Dewleta faşîst ya Tirk, piştê xurandina wê jî plana me, weke plana Bolşevikan li Rusyayê. Em jo bo pêkanîna vê planê ajîtasyon û propaganda dikin.

Lenin di mektuba xwe ya 1913 de ji bo S.G. Schaumjan, plana Bolşevikan çi ye, bi şiklê, ku qet tu ci nade gotineke bi çewtî were fam kirinê, usa datîne holê:

"*xweserî, ji bo sazbûna dewleteke demokratîk plana me ye. Veqetin bi vebirî ne plana me ye. Lê em, dewa bi hev re jiyanê ji netewan re, carnan pevgirêdanî wê ji piştî veqetina azad bi şiklê hîn mezin bibe, dijî paşverûtiya netewekariya Rusya Mezin ya bêhedî, em alikarê veqetinê ne!*" *(Rêza Leninizmê, Pirsa Netewî û Mêtêngehan, rûpel 54, Elmanî)*

Ev tespîtên Lenin, ji bo yên ku îro divêtiya veqetina Kurdistana Bakur bi navê Marksizm-Leninizmê diparêzin jî bersîv e. Yên ku parastina me ya *mafê veqetinê* û lê belê neparastina me ya *veqetinê* weke pozîsyonek "*şovenistê Tirk*" dihesibînin; di bingeha van dîtinên wan de, ji Lenin re û Bolşevikan re jî "*şovenîstê Rus*" negotin, cilqiya wan bi xwe ye. Lê tewr û ceribandinên Bolşevikan, yên ku xwediyê nêzîkbûnên usa ne, ji menfatên çîna proleter durdikevin, bi diyarî datîne holê.

Dûmahîk Heye

BOLŞEVİK PARTİZAN'I GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA KATIL!

Kadın ve erkek işçiler, devrimciler, yoldaşlar...

BOLŞEVİK PARTİZAN
komünizmin; enternasyonalizmin sesidir!
BOLŞEVİK PARTİZAN
barbarlığın biricik alternatifi;
sosyalizmin sesidir!
Bu ses, işçi sınıfının sömürüsüz,
sınıfsız yeni bir dünya davasının sesidir!
Bu sesi güçlendirmek,
sosyalizm-komünizm davasının
haklılığını savunan
her kadın-erkek devrimcinin görevidir!
BOLŞEVİK PARTİZAN'ı güçlendirme
kampanyasına katıl!

BOLŞEVİK PARTİZAN okuyucuları...
BOLŞEVİK PARTİZAN'ın
yalnızca okuyucusu olmaktan çıkın!
BOLŞEVİK PARTİZAN'ın
aktif destekçisi; onun dağıtıcısı,
muhabiri olun!

Emeğinizle, beyninizle; maddi gücünüzle
destekleyin **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ı!

Her BOLŞEVİK PARTİZAN okuyucusu, yeni bir BOLŞEVİK PARTİZAN okuyucusu kazansın!